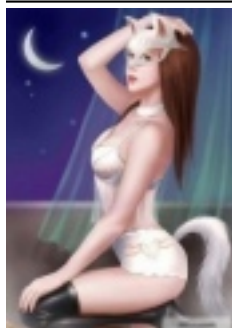

Vợ Trước Đói Như Sói

Contents

Vợ Trước Đói Như Sói	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	18
4. Chương 4	23
5. Chương 5	29
6. Chương 6	34
7. Chương 7	39
8. Chương 8	46
9. Chương 9	51
10. Chương 10	57

Vợ Trước Đói Như Sói

Giới thiệu

Nói về anh nam chính là nhà thiết kế thời trang hàng đầu, trong công việc anh đòi hỏi rất cao và ngu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-truoc-doi-nhu-soi>

1. Chương 1

Mở đầu

Sáu giờ tối, Đan Thủy Dao ngồi ở bàn ăn, khuôn mặt thần thờ nhìn bàn đồ ăn nóng hổi.

Hôm nay, cô đã hẹn với anh ta để cùng ăn cơm tối. Có lẽ, đây sẽ là bữa tối cuối cùng mà bọn họ còn ngồi ăn cùng với nhau.....

Kim giờ, kim phút quay đều theo quy luật. Trong không gian yên lặng của phòng bếp, những tiếng tích tắc trở lên chói tai, khiến người ta cảm thấy khó chịu. Thức ăn trên bàn đã nguội lạnh, bát canh cũng không còn tỏa hơi nóng nữa, nhưng cánh cửa kia vẫn chưa được mở ra, mà người cô đang chờ đợi cũng không thấy bóng dáng.

Rời khỏi phòng bếp, cô chán nản đi vào phòng khách, ngồi xuống. Tivi được bật lên, trên màn hình là cảnh phóng viên đang đuổi theo một đôi tuấn nam mỹ nữ. Hai người họ đang cố che mặt. Người đeo kính đen, thân hình nhanh nhẹn, né tránh những cú chụp nháy từ đám phóng viên. Cô nở một nụ cười chua xót.

Bởi vì, nam nhân vật chính đang bị đám phóng viên thi nhau hỏi “anh chị đã quen nhau được bao lâu rồi?”, lại chính là người đàn ông mà một năm trước đã thề nguyện với cô trong Nhà Thờ, chồng của cô.

Ánh mắt cô lạnh lẽo nhìn cánh phóng viên, nhà báo đang hưng phấn bình luận. Trên màn hình Tivi là gương mặt quen thuộc nhưng cũng rất xa lạ. Mà Đan Thủy Dao cũng không rơi lấy một giọt nước mắt.

Báo chí đã từng đưa nhiều tin tức mờ ám như vậy nên cô cũng đã sớm không còn cảm giác. Sau một năm kết hôn, đã có rất nhiều chuyện phát sinh giữa cô và anh ta. Lúc đầu thì cô tin tưởng, rồi hoài nghi, sau đó thì phẫn nộ. Và đến bây giờ, tâm cô như đã lạnh. Cô đã học được cách làm mặt lạnh sau mỗi lần nhìn những kẻ đó diễn trò khôi hài.

Chiếc đồng hồ treo tường lạnh lùng điểm tám giờ. Cô tắt Tivi, đi vào trong phòng, cầm chiếc di động, gọi cho dãy số quen thuộc kia.

“Alo? Thủy Dao, có chuyện gì không?” .Đầu dây điện thoại bên kia truyền đến giọng nói của một người đàn ông. Anh ta mở đầu cuộc đối thoại bằng một câu hỏi, khiến trái tim cô thêm giá lạnh.

Đôi mắt Đan Thủy Dao sụp xuống. Cô giữ giọng bình tĩnh, nhẹ nhàng mở miệng hỏi câu hỏi mà mỗi một ngày của năm qua cô đều hỏi: “Hôm nay anh có về ăn cơm không?”

“Anh đã ăn cơm hộp rồi.” Chỗ anh ta đang đứng tuy rất ồn ào, nhưng vẫn có thể nghe thấy giọng của mấy cô gái đang réo gọi anh ta.

Cô không biết phải nói gì nữa ngoài một tiếng “ừm” nhẹ.

Giờ có nói gì nữa cũng vô ích, anh ta đã quên ngày hẹn hôm nay, đã quên ngay cả khi trong một tháng qua, mỗi ngày cô đều không quên nhắc nhở anh ta, thôi thì cứ như vậy đi...

Dù sao ở trong lòng anh ta, công việc vĩnh viễn quan trọng hơn cô.

Thấy vợ im lặng, người đàn ông khó chịu hỏi lại: “Thủy Dao, em gọi điện thoại đến chỉ là muốn hỏi chuyện này thôi sao?”

Vẫn dõi mắt nhìn cô người mẫu thanh tú đang đi trên sàn diễn, về mặt người đàn ông trầm xuống, luôn tay chỉ huy nhân viên điều chỉnh ánh sáng, âm nhạc dưới đài. Anh ta nói chuyện với chất giọng lãnh đạm, quên mất chính mình đang nói với vợ chứ không phải cấp dưới hay đối tác.

Bốn mùa trong năm đều có trình diễn thời trang, nơi này đã trở thành phòng làm việc quan trọng nhất và cũng là nơi anh ta có nhiều việc phải giải quyết nhất. Mỗi khi đến thời gian này, anh ta đều hận mình không thể tách ra làm ba người, và một ngày có thể dài bằng hai ngày.

“Không, em muốn hỏi là hôm nay anh có về không? Em có chuyện muốn nói với anh.”

“Có chuyện quan trọng gì mà không thể nói luôn qua điện thoại?”

Đan Thủy Dao cười khổ. Cô có thể nghe ra sự mất kiên nhẫn trong giọng nói của anh, cũng có thể tưởng tượng được sắc mặt không vui của anh lúc này.

So với công việc, sự tồn tại của cô trong anh mới thật nhỏ bé làm sao.

“Em có một việc muốn nói với anh trong ngày hôm nay.” Và cô cũng không muốn bàn cái chuyện này qua điện thoại.

Người đàn ông không kiên nhẫn bĩu môi. “Hôm nay anh sẽ về rất muộn, để lúc khác nói không được sao?”

Vừa rồi ánh sáng không được tốt lắm, anh muốn nhanh nhanh giải quyết chỗ đó.

Anh đoán, có lẽ là do hai ngày vừa rồi, kênh tin tức lại đưa tin về scandal của anh, cho nên vợ anh mới ghen. Anh nghĩ, có lẽ anh nên về giải thích. Nhưng nghĩ tới đó, giọng anh lại càng trở nên thiếu kiên nhẫn.

“Eric, anh sao vậy? Người ta đã chờ anh rất lâu rồi nha!”

Đan Thủy Dao siết chặt nắm tay. Đầu dây điện thoại bên kia là giọng nói ngọt xớt của một người phụ nữ, xen lẫn với tiếng an ủi nhỏ nhỏ của chồng cô.

Đan Thủy Dao, không phải mà đã sớm không còn đau lòng sao? Sao giờ lại chỉ vì chút chuyện con con này mà khổ sở như vậy?

“Anh đã nói hôm nay sẽ về rất muộn, em đừng chờ.” Người chồng không kiên nhẫn từ chối thẳng thừng yêu cầu của vợ.

“Muộn thế nào cũng được, em sẽ chờ.” Cô vẫn chưa hết hy vọng, kiên định nói rồi cúp điện thoại trước, không để cho chồng cô có cơ hội từ chối.

Ngẩn người nhìn di động trên tay, Đan Thủy Dao lặng ngồi trên giường không biết đã bao lâu. Cho đến khi bên ngoài cửa sổ vang lên tiếng sấm, suy nghĩ trong cô mới chợt bừng tỉnh. Đôi mắt trống rỗng của cô dõi nhìn tấm màn đen kịt bên ngoài cửa sổ. Từng hạt mưa tí tách bắt đầu rơi.

Cô đứng dậy, ra khỏi phòng. Nhìn một bàn thức ăn ngon lành vẫn còn nguyên, cô nhắc chai vang đỏ đang được ướp lạnh trong xô đá nhỏ, tự rót ỉnh một ly. Nâng ly với cái vị trí trống, đã lâu không có người ngồi kia, cô lẩm bẩm trong bầu không khí tịch mịch: “Ông xã, kỉ niệm một năm ngày cưới hạnh phúc.”

Uống cạn ly thứ nhất, cô lại tự rót thêm ỉnh ly thứ hai:

“Ly thứ hai, ông xã, chúc chúng ta ly hôn.....vui vẻ.”

Cô không chút chần chừ, uống cạn ly vang đỏ, cũng như quyết định thu lại cảm tình của cô đối với anh ta, không chút tiếc nuối.

Chương 1

- Hít vào.....

- Hự .....

..... Hai tay Đan Thủy Dao chống lên tường, cố gắng hít sâu. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đã chuyển toàn bộ sang sắc hồng. Cô sắp không thở nổi đến nơi. Vậy mà, phía sau lưng lực ép lại càng lúc càng tăng. Đến lúc không cố nổi nữa, cô quay đầu lại, kêu to:

- Vú à, con chịu thôi! Còn phải nhịn thở đến khi nào nữa? Con sắp tắt thở đến nơi rồi!

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, cô nhanh chóng cởi cái áo nịt đã tra tấn cô cả tiếng đồng hồ kia ra.

- Nhị tiểu thư, đừng cởi ra, ta phải vất vả lắm mới buộc được mấy sợi dây ấy với nhau đó.

Nhũ mẩu kêu lên, vội giữ tay cô lại. Bà nhanh tay sửa lại mấy cái dây của chiếc áo nịt đã bị kéo bung ra. Một lần nữa, cái áo nịt lại được chiêm chệ trên người Thủy Dao. Và nó cũng thiếu tí nữa là tổng sạch chút không khí còn sót lại trong phổi cô.

- Khụ khụ! Em gái à, kiên nhẫn một tí đi!

Khuôn mặt Đan Thủy Dao tái nhợt, ngồi bên cạnh, mở miệng khuyên. Nếu không phải lúc này cô đang bị cấm, thì em gái cô sẽ không phải thay cô đi tham dự bữa tiệc xã giao sắp tới này, nó luôn ghét mấy kiểu tiệc tùng như thế.

- Kiên nhẫn á? Em đã kiên nhẫn rất lâu rồi đó.

Đan Thủy Dao gào lên:

- Cái thứ này mà cũng gọi là áo lót á! Phải gọi nó là dụng cụ tra tấn người mới đúng! Em sắp bị nó thít đến chết rồi đây này!

Nhũ mầu cười cười, nhìn Đan Thủy Dao kêu la oai oái. Bà lắc đầu, giễu cợt cô:

- Nhị tiểu thư cứ nói quá! Đại tiểu thư mỗi lần tham gia yến tiệc đều mặc nó, bây giờ không phải vẫn đang sống rất tốt đấy sao.

Đan Thủy Dao đang nín thở. Cô chờ cho nhũ mầu buộc nốt sợi dây cuối cùng ở trên rồi mới quay đầu phản bác:

- Tốt gì mà tốt! Có khi tại chị ấy phải mặc loại áo quái quỷ này nên mới bị cảm í chứ.

Lời buộc tội của cô khiến Nhũ mầu và Đan Thủy Doanh phì cười.

- Nếu mặc áo lót sẽ bị cảm thì những năm này bệnh viện sẽ làm không hết việc mất thôi.

- Nếu không vì nhị tiểu thư ở nước ngoài mấy năm nay, có chút béo lên, thì mặc cái áo lót này đâu đến nỗi vất vả như vậy!

Đan Thủy Dao hít vào một hơi thật sâu. Cô bị chê là béo, thật khó tin làm sao. Cô có số đo 3 vòng là 84-60-87, cực chuẩn nha. Chỉ vì không mặc vừa cái áo lót quái quỷ này mà cô bị chê béo sao?! ‘Sĩ khả sát, Bất khả nhục’, cô sao có thể chịu được sự nhục nhã này. ‘Béo’ sao – đây là sự sỉ nhục tuyệt đối với tất cả chị em phụ nữ à nha.

- Béo chỗ nào chứ? Đáng người con thuộc hàng chuẩn đấy!

Nhũ mầu lắc đầu, nhận xét:

- Eo của Nhị tiểu thư to hơn Đại tiểu thư năm thốn[*], đùi còn lớn hơn một thốn.

Bị những con chữ chuẩn xác của Nhũ mầu đả thương, Đan Thủy Dao xụ mặt. Dù tức nhưng cô chỉ dám thấp giọng mắng. Đan Thủy Doanh ngồi gần đó mím môi, vừa ho khan vừa cười trộm.

- Tốt rồi, nhị tiểu thư. Nhớ chú ý đến cách ứng xử. Tham dự buổi tiệc hôm nay toàn bộ đều là các danh môn thực nữ, cô đi thay Đại tiểu thư, đừng để mất mặt đó.

Nhũ mầu ân cần dặn dò.

Đan Thủy Dao mếu máo, vẻ mặt bất đắc dĩ:

- Con biết rồi...

Âm cuối cô cố ý kéo thật dài, thể hiện sự không tình nguyện của mình.

- Chỉ biết thôi chưa đủ mà phải cố gắng làm cho tốt mới được.

Đan Thủy Doanh cũng tranh thủ dặn dò cô em gái. Có trời đất chứng giám, từ nhỏ, cô chưa bao giờ có đủ kiên nhẫn để ngồi yên một chỗ. Mấy năm nay, một mình ra nước ngoài học quản trị kinh doanh, giống như chim sổ lồng, sợ rằng cái tính đó lại càng thêm trầm trọng. Giờ muốn cô em gái này thể hiện khí chất tao nhã của một thực nữ, e là hơi bị khó!

Đan Thủy Dao bắt lực nhìn hai người phụ nữ, một già một trẻ tha thiết dặn dò. Biểu hiện của hai người đó cứ như cô là người rừng mới ra thành phố, cứ làm như cô chắc chắn sẽ gây ra chuyện đại nghịch bất đạo gì đó trong buổi tiệc không bằng. Cô gơ một cánh tay lên, chặn ngang bài “thuyết giáo” của hai người kia:

- Con biết rồi! Em biết rồi! Hai người không cần thuyết con nữa. Trong buổi tiệc tối nay, con sẽ cười giấu răng, chỉ đi những bước nhỏ, không nhìn ngang liếc dọc, dùng đồ ăn sẽ giống như gà con mổ thóc, được chưa nào?

Đan Thủy Doanh và nhũ mầu liếc mắt nhìn nhau, che miệng cười,

- Được, được rồi. Nhưng, nói được thì phải làm được đó!

Đan Thủy Dao xấu hổ cười vu vơ:

- Con sẽ cố gắng hết sức.

Chắc, vấn đề là cô sẽ làm được như thế sao? Ngay đến chính bản thân cô còn hoài nghi nữa là...

Gian phòng tổ chức tiệc được trang trí sang trọng. Giai điệu du dương của nhạc cổ điển vang lên trong đại sảnh. Những nam thanh nữ tú mặc lễ phục đi lại, cười nói với nhau. Một cảnh tượng thật xa hoa.

Vốn là một nhà thiết kế thời trang nổi tiếng, Kê Hường Hòe thường hay bị chặn lại hỏi han. Anh không cảm thấy khó chịu với điều ấy, bởi một mặt nó sẽ đánh bóng sự nổi tiếng của anh, đồng thời nó sẽ tạo cho anh cơ hội sử dụng sự khôn khéo của mình có được một mối làm ăn mới. Những bữa tiệc tùng kiểu này, anh đều cảm thấy không chút thú vị. Tuy vậy, anh vẫn luôn giữ nụ cười chuyên nghiệp trên môi.

Nói chuyện xong với những người này, rồi lại phải quay qua xã giao với người khác, Hường Hòe cảm thấy hơi nản. Anh nhìn quanh, tìm kiếm một góc yên tĩnh.

Đi ra sau bức màn phía ban công, trên tay vẫn đang cầm ly sâm panh. Anh muốn tạm thời đem tiếng nhạc tao nhã trong sảnh và tiếng người ồn ào để lại phía sau. Anh hơi bất ngờ khi thấy có người đã đứng tại nơi vắng lặng này từ trước. Đôi mắt của cô gái mặc lễ phục màu hồng nhạt lộ ra sự kinh ngạc, tựa như sự xâm nhập bất ngờ này của anh đã khiến cô hết hoảng.

Sự ngạc nhiên thoáng xẹt qua đôi mắt Kê Hường Hòe. Anh nhanh chóng lấy ra nụ cười xã giao:

- Thật xin lỗi, tôi cứ nghĩ nơi này không ai.

Khuôn mặt đỏ bừng vì ngượng ngùng, Đan Thủy Dao nhỏ nhẹ nói:

- Ừm, không sao. Tôi đứng ngoài này vì nghĩ sẽ không có ai, cũng không nghĩ ra là sẽ có người tới.....

Trên khuôn mặt trắng trẻo của cô gái xuất hiện những sắc đỏ do ngượng. Phản ứng của cô gái làm Kê Hường Hòe, kẻ đã gặp qua không ít phụ nữ đẹp trong bữa tiệc này, cảm thấy ngạc nhiên.

Trong số những cô gái mà anh đã từng gặp, cô gái này tuyệt đối không phải là cô gái xinh đẹp nhất, nhưng lúc này, anh dám khẳng định, nếu cô gái này được make up như các ngôi sao, rồi để cô ấy đứng chụp hình chung với họ, thì đảm bảo cô ấy sẽ là người xinh đẹp nhất. Ánh mắt thâm trầm như lửa nóng của anh chuyên chú nhìn cô gái mới xuất hiện này.

Đan Thủy Dao đang e lệ đánh giá anh chàng tao nhã trước mắt cô.

Anh ta có chiều cao như người nước ngoài, có một cơ thể với những đường cong hoàn mỹ. Một mái tóc nâu như đang phát sáng trong đêm trăng, có thể khiến mọi cô gái phải ghen tị. Làn da trắng ngà, nhưng lại không tạo cảm giác yếu ớt. Khóe môi luôn mang theo nụ cười mỉm, tao nhã lịch sự. Cô đã từng thấy nhiều gã đàn ông, nhưng cô dám khẳng định, không ai mặc vest có thể đem lại cảm giác tao nhã như anh ta. Chỉ là, không hiểu vì sao anh ta lại dùng ánh mắt kỳ cục đó nhìn cô chằm chằm. Cô che tay trên ngực, không hiểu vì sao bỗng nhiên tim mình lại đập rộn lên như vậy.

Kê Hường Hòe tiến lên mở lời trước, phá tan bầu không khí mờ ám:

- Tôi chưa gặp cô bao giờ. Đây là lần đầu tiên cô tham gia bữa tiệc này?

Câu hỏi của anh như làn gió mát thoáng qua. Cảm thấy sự căng thẳng đã giảm đi phần nào, Đan Thủy Dao trả lời, với dáng điệu điềm đạm của một thiên kim tiểu thư:

- Tôi mới từ nước ngoài về. Hôm nay, tôi thay chị gái tham dự buổi tiệc.

Một câu trả lời với giọng điệu đúng chuẩn. Bên ngoài, Thủy Dao duy trì khuôn mặt mỉm cười nhẹ đúng mực, bắt chước kiểu cười mà chị cô vẫn hay dùng. Bên trong, cô đang tự vui mừng thưởng cho câu trả lời hoàn hảo kia của mình.

Anh ta cười nhẹ, tiến thêm một bước đến chỗ cô đang đứng. Trên người anh ta tỏa ra một khí chất áp chế người đối diện.

- Khó trách trước đây tôi chưa được gặp cô. Nhưng, sao cô lại đứng một mình ngoài ban công?

Giọng điệu ôn hòa của anh ta không thay đổi theo từng bước chân.

- Tôi...

Cô không thể tiếp tục giả bộ tươi cười nữa nên mới đứng bên ngoài ban công này, nhưng cô không thể trả lời anh ta như vậy được. Cô kiểng có, nói:

- Tôi hơi nhức đầu, nên muốn ra ngoài này cho thoáng.

- Nhức đầu?

Kê Hường Hòe nhỏ giọng lặp lại câu trả lời của cô trong khi đó anh bước thêm một bước nữa, rút ngắn khoảng cách giữa anh và cô. Giữa hai người lúc này chỉ còn cách nhau có một bước chân. Cô có thể cảm thấy được hơi thở nóng ấm của anh ta qua từng câu nói. Trái tim cô như muốn ngừng đập. Hai gò má cô ửng hồng. Cô giơ tay, chặn ngang ngực anh ta, nhằm kéo giãn khoảng cách giữa hai người. Cô cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của anh ta, nhịp tim của anh xuyên qua lớp áo nơi bàn tay cô chạm vào.

Mặt cô càng lúc càng đỏ khiến nó càng thêm phần quyến rũ. Cô rút tay về. Nhưng ngay lập tức bị giữ lại bởi một bàn tay to lớn khác, và được đặt nơi ngực của người đàn ông cô vừa gặp.

- Anh.....

Cô hốt hoảng nhìn anh ta, không thể tin chính mình lại “thân mật” với một người đàn ông mới gặp chưa đầy mười phút.

- Tôi muốn biết tên em.

Kê Hường Hòe có thể cảm nhận được, cô gái đang đứng trước mặt anh đây cũng có những sự rung động... sự rung động giống như anh.

Cảm giác trong miệng khô khốc không nói nổi. Lần đầu tiên, Thủy Dao rơi vào tình trạng này:

- Tôi không nghĩ một quý ông sẽ dùng cách này để hỏi tên người ta.

Qua bàn tay mình, cô cảm nhận được trái tim anh ta đang đập thình thịch khi anh ta cười.

- Nếu vậy, tôi tình nguyện làm một Romeo.

- Tôi không phải Juliet.

- Em là ai cũng được. Liệu bây giờ, em có thể cho tôi biết tên không?

Trái tim Thủy Dao đánh “thịch” một tiếng, thiếu tí nữa là cô đã cho anh ta biết tên. Cô tiếp tục chơi trò xã giao của giới thượng lưu với anh ta:

- Mẹ tôi sẽ không vui khi biết tôi nói tên mình với một người đàn ông xa lạ.

Cô ngẩng cao đầu, đầy kiêu ngạo trả lời.

- Là lỗi của tôi, thưa tiểu thư.

Hường Hòe lui về phía sau một bước, nắm tay cô, khẽ hôn lên mu bàn tay của cô:

- Xin cho tôi được tự giới thiệu, tôi Kê Hường Hòe, là một nhà thiết kế trang phục tầm thường.

Anh ta đã tự giới thiệu rồi, giờ cô mà còn làm bộ làm tịch nữa thì thật bất lịch sự. Vì thế, Thủy Dao đáp lễ lại:

- Tôi tên Đan Thủy Dao. Hai mươi lăm tuổi.

- Thủy Dao.....

Anh ta dùng chất giọng tao nhã khàn khàn ngâm nga tên cô. Nắm tay cô trong tay mình, anh ta tăng thêm lực kéo, tạo cho cô cảm giác không được phép từ chối:

- Tôi có thể mời em nhảy một bản được không?

Khi cô ngẩng đầu lên nhìn anh ta, đôi mắt đen thâm thúy đầy nhiệt tình của anh ta như hút hồn cô. Cô thẹn thùng đồng ý trong vô thức. Rồi, trong nháy mắt, cô ở trong lòng anh ta, bước trên sàn nhảy. Trong điệu Valse du dương, hai người đã trở thành tiêu điểm của khán phòng lúc nào không hay. Những ánh mắt say mê, ngưỡng mộ điều đó dồn về phía hai người. Hai con người đang say mê nhảy kia dường như không

quan tâm đến xung quanh. Trong mắt Thủy Dao lúc này, chỉ có hình ảnh của đôi mắt anh ta, đôi mắt thâm thúy đã bắt trái tim cô làm tù binh, làm lòng cô xốn xang.

—0—

- Chị biết không, hóa ra anh chàng đó không phải một nhà Thiết kế tầm thường. Anh ấy rất có tài, còn có cả phòng làm việc riêng, nhân viên riêng. Những người muốn có trang phục do anh ấy thiết kế thì phải hẹn trước mới được.

Thủy Dao vừa cởi áo, vừa hưng phấn kể. Đôi mắt cô như tràn ngập tình yêu chớm nở, giọng nói mơ mộng.

- Còn nữa, còn nữa nha. Anh ấy khiêu vũ đẹp vô cùng. Hôm đấy bọn em nhảy Valse này, Rumba, cả Tango, ...

Đan Thủy Doanh dám thề với trời rằng, cô chưa bao giờ thấy cô em gái mình trong tình trạng như vậy. Khuôn mặt ửng hồng, giọng nói mơ màng, lại còn trang điểm, ăn mặc điệu đà. Trời ạ! Nếu không phải lúc này bố mẹ đang ở nước ngoài, thì cô dám cá rằng, hai người đó sẽ há hốc mồm như cô lúc này đây. Ai mà ngờ, “con ngựa hoang” nhà cô bây giờ lại ra dáng thiếu nữ như thế, còn chọn mặc những bộ đồ dễ thương, nói với giọng ngọt ngào nữa. Cô cười cười, trêu:

- Không phải là em chỉ thích mặc quần Jean sao? Giờ thì muốn đổi sang váy vì buổi hẹn hò với anh chàng Thiết kế?

Thủy Dao trả lời bà chị với vẻ mặt mơ mộng:

- Em thấy trên mấy tờ báo đưa tin về anh ấy có viết, kiểu phụ nữ mà anh ấy thích là những cô gái dịu dàng, hàm xúc, là những thực nữ yêu kiều. Em cũng là một thực nữ, thì sao có thể mặc quần Jean đi hẹn hò với anh ấy được chứ!

“Chắc, coi cô nàng vui ra mặt kìa.” Đan Thủy Doanh nhìn em gái cô vợ vét toàn bộ váy áo, lễ phục dễ thương của chị lôi về phòng nó. Chắc là không sao. Những cô gái mới yêu thường như vậy mà! Luôn coi niềm vui của người mình thích là nhất. Nếu em chị và anh chàng đó quen nhau khiến nó ngoan hiền hơn thì cũng tốt thôi.

—0—

Mấy hôm sau, Đan Thủy Doanh bắt gặp em gái mình đang ngồi hunched ăn. Chị nhăn mặt nhìn chiếc bàn bị chất cả đồ ăn ở trên, còn em cô thì đang dùng tay nhanh tống chúng vào miệng.

- Thủy Dao, không phải hôm nay em hẹn hò với Kê Hướng Hòe sao? Hai đứa không đi ăn à?

Mồm miệng nhồm nhoàm, Thủy Dao trả lời:

- Có đi ăn. Nhưng, lúc ăn em phải duy trì phong cách của một thực nữ. Lúc ăn bít tết, em em phải cắt nhỏ hết ra rồi mới ăn, vừa mới ăn được hai miếng thì nhân viên phục vụ đã đến thu dọn mất rồi, chính vì thế nên mới không đủ no.

Đan Thủy Doanh chau mày lại hỏi:

- Anh ta chẳng lẽ không biết sức ăn của em sao? Không khuyên em ăn nhiều một chút à?

Nhét thêm hai miếng bánh ngọt vào miệng xong, Thủy Dao mới trả lời:

- Chị này, anh ấy làm sao mà biết được. Với lại, em đã nói rồi mà, anh ấy chỉ thích thực nữ tao nhã, em không thể phá mất hình tượng trước mặt anh ấy được.

Đan Thủy Doanh cuối cùng cũng phát hiện ra chỗ không thích hợp. Em gái cô vốn không phải là loại con gái dịu dàng, ý tứ. Vì cái người tên Kê Hướng Hòe kia mà nó đã tự ép mình thay đổi thành một thực nữ.

- Thủy Dao, không phải là chị nhiều chuyện, nhưng mà chị cảm thấy, em đang miệt cưỡng chính mình trở thành một người khác khi ở trước mặt anh ta. Như vậy đối với mối quan hệ của hai đứa không được tốt lắm đâu.

- Không tốt?

Tạm dừng lại hành động nhét đồ ăn vào miệng, Thủy Dao phản đối:

- Không tốt chỗ nào chứ? Em thấy tốt lắm mà!

Đan Thủy Doanh không đồng ý, chị lại lắc lắc đầu:

- Tốt chỗ nào chứ? Em tự ép mình mặc thứ đồ mà em không thích, lúc ăn cũng phải giữ kẽ. Có đi giày cao gót, rồi tối về tìm Nhũ mẫu xin thuốc bôi. Em có thể duy trì những thứ đó trong bao lâu?

Thủy Dao cố gắng thuyết phục chị cô, đồng thời cũng muốn thuyết phục chính mình:

- Tuy đúng là em đang phải miễn cưỡng chính mình. Nhưng, chỉ cần có thêm thời gian, em có thể sửa được thói quen. Có thể mặc được những bộ đồ mà em không thích, đi giày cao gót, ăn ít khi đi ra ngoài. Em tin, chỉ cần có lòng quyết tâm, em có thể làm được.

Cô cũng biết cố gắng thay đổi theo ý thích của bạn trai là rất mệt mỏi. Nhưng con người ta có thể thay đổi mà. Cô tin sự khó khăn này chỉ như cơn đau bụng lúc sinh nở, chịu đựng một lúc rồi sẽ qua thôi..

Nhìn ánh mắt tự tin của cô em gái, Đan Thủy Doanh không biết nên giải thích sự lo lắng của cô như thế nào để nó hiểu:

- Thủy Dao, chị biết em có quyết tâm thay đổi. Nhưng như vậy là em đang tự lừa dối chính em, lừa dối cả anh ta nữa. Tình yêu như vậy không thể dài lâu.

Thủy Dao giận dữ, nói:

- Chuyện của em, tự em xử lí.

Nói rồi, cô cúi đầu, tiếp tục đánh chén.

Bất đắc dĩ nhìn em gái. Đan Thủy Doanh biết giờ cô có nói gì em cô cũng nghe không vào. Cô khẽ thở dài, trở lại phòng mình. Bây giờ, cô chỉ có thể cầu nguyện. Mong sao thời gian thích ứng của em gái cô qua nhanh, mà cái tên Kê Hường Hòe kia nên thích chính bản thân nó, chứ không phải là thứ thực nữ dịu dàng không phải là nó lúc này. Mà cũng có thể, chị đã quá lo lắng rồi. Có lẽ, như lời Thủy Dao đã nói, hai đứa chúng nó cần thêm thời gian...

—0—

Và dĩ nhiên, Kê Hường Hòe không phải loại đàn ông có tính nhẫn nại.

Quen nhau đến ngày thứ mười, mỗi ngày anh ta đều gửi đến một bó hồng, chúng nhiều đến nỗi có thể phủ kín cả phòng khách nhà họ Đan.

Quen nhau đến ngày thứ mười lăm, anh ta đưa Đan Thủy Dao đi du lịch. Điểm đến là Maldives, nơi được gọi là “Thiên đường trắng mật và nghỉ dưỡng”, hay còn được gọi là “Thiên đường của thiên đường”. Âm nhạc du dương lãng mạn, tiếng sóng biển rì rào, hai người ngồi ở một trong những phòng xa xỉ trong khu nghỉ dưỡng. Trong buổi ráng chiều yên bình, trong cái ôm dịu dàng, Hường Hòe thủ thỉ những câu nói tâm tình bên tai Thủy Dao. Rồi bá đạo thân mật với cô khi cô e lệ đỏ bừng mặt thuận theo anh.

Trước khi kết thúc chuyến du lịch bảy ngày sáu đêm, hai người gắt gao ôm nhau nằm ở trên giường, vành tai và tóc mai chạm vào nhau.

- Thủy Dao?

Anh ta nhẹ gọi cô với cái giọng ngái ngủ. Những ngón tay trườn nhẹ trên mái tóc dài mềm mại của cô.

- Ừm?

- Em.....cảm thấy ngay lúc này kết hôn có quá sớm không?

Kê Hường Hòe dịu dàng hỏi. Chưa bao giờ anh nghĩ đến việc trói buộc mình bởi một cuộc hôn nhân. Đây là lần đầu tiên, anh có suy nghĩ nghiêm túc về chuyện này.

- Kết hôn? Không đâu...

Mơ mơ màng màng nằm trên ngực anh, Đan Thủy Dao lơ mơ trả lời.

“Không đâu... vậy là đồng ý rồi.” Anh vừa lòng nghĩ.

Lần đầu tiên khi anh nhìn thấy cô, bị vẻ bên ngoài xinh đẹp, phong cách tươi mới của cô thu hút. Số lần gặp gỡ cô càng tăng, cảm giác anh dành cho cô cũng càng lúc càng tăng. Đôi môi cô luôn khẽ mỉm cười. Thi thoảng, trong đôi mắt cô lại ánh ra chút tinh nghịch, nhưng hầu như lúc nào cô cũng rất dịu dàng, mỗi lời nói, hành động của cô đều thể hiện phong thái của một thiên kim tiểu thư.

Trong lúc hoan ái trên giường, cô luôn thẹn thùng không dám nhìn thẳng vào anh, luôn cố gắng kiềm chế mình không kêu thành tiếng, rồi lại tự cắn môi mình đến rớm máu. Sự hồn nhiên thẹn thùng của cô khiến dục vọng của một đại nam nhân như anh càng thêm thỏa mãn.

Tuy quen nhau chưa tới một tháng, nhưng mà anh tin, anh và cô ấy đều yêu nhau. Anh còn xác định chắc chắn sẽ cưới bảo vật này về. Anh có chút lo lắng vì cô còn trẻ, anh sợ cô không muốn vướng vào chuyện hôn nhân. Lúc này, khi đã có được câu trả lời như ý từ cô, anh có thể yên tâm tiến hành bước tiếp theo được rồi.

Quen nhau đến ngày thứ hai mươi ba, máy bay hạ cánh, Đan Thủy Dao rời đi trước, Kê Hường Hòe đi sau.

Đang đi, một cậu nhóc đáng yêu cầm trong tay một bông hồng, thẹn thùng chạy đến trước mặt cô, nói:

- Cửa chị này!

Sau đó lại vội vàng chạy đi.

Thủy Dao khẽ cười, vô cùng ngạc nhiên nhận lấy đóa hồng. Cô nghĩ “ Trời ạ! Nhóc này ái mộ mình sao? Đáng yêu quá đi!”

Sau khi cậu nhóc tặng hoa chạy mất, từ bốn phía của sân bay, rất nhiều những cô bé, cậu bé cầm trên tay một bông hồng, với vẻ thẹn thùng chạy đến trao cho cô.

- Ax..... Cảm ơn.

Cô định hỏi chuyện nhưng mấy tiểu thiên sư này đưa hoa xong thì chạy biến đi mất. Chỉ trong chốc lát, trên tay Thủy Dao đã toàn hoa là hoa, nhiều đến nỗi cô ôm không xuể.

Đúng lúc này, cô nhìn thấy Kê Hường Hòe đang từ nơi lấy hành lý đi đến. Cô vừa mừng vừa sợ khi thấy trên tay anh đang cầm những đóa hồng. Trên sảnh rộng lớn của sân bay, Hường Hòe quỳ xuống trước cô

- Thủy Dao, em đồng ý lấy anh chứ?

- Đây là trò đùa phải không?

Cô vừa khóc vừa cười, nhìn một tay Hường Hòe cầm hoa, tay còn lại là một chiếc nhẫn kim cương.

- Không phải.

Nhìn những giọt lệ đang rơi và nụ cười của Thủy Dao, Hường Hòe tự tin nói:

- Đây là màn cầu hôn anh chuẩn bị cho em, đồng ý lấy anh nhé?

Dưới đèn sân công lãng mạn, và sự hò reo cổ vũ của đông đảo quần chúng chứng kiến, Thủy Dao cảm động đến nghẹn lời, cô nói ra những lời từ trong khát vọng của mình:

- Đồng ý! Em đồng ý!

Đeo nhẫn kim cương vào tay cô, tặng cô cả trăm đóa hồng, Hường Hòe hôn lên môi cô. Hành khách trong sảnh sân bay reo hò ầm ĩ, hét lên những lời chúc phúc dành cho hai người.

Giờ, cô đã là của anh.

—0—

“Nhị tiểu thư nhà họ Đan sắp kết hôn với nhà Thiết kế tài hoa trong giới thượng lưu.” Đây là hàng tít chiếm đầy trên các mặt báo và tin tức giải trí ngày hôm đó.

Quen nhau đến ngày thứ hai tư, Kê Hường Hòe bay đến Mĩ, chào hỏi bố mẹ vợ tương lai. Đồng thời, nhanh chóng chuẩn bị cửa hành hôn lễ.

Sau một tháng quen nhau, với vẻ mặt hạnh phúc, Hường Hòe và Thủy Dao làm đám cưới. Hôn lễ được trang hoàng với rất nhiều hoa hồng trắng, những hình trang trí bằng thủy tinh sang trọng vui mắt. Truyền hình, báo, đài diên cuồng đưa tin. Tiểu điểm của đám cưới là cô dâu xinh đẹp, trong bộ váy cưới bằng lụa trắng, mỉm cười hạnh phúc.

[*]: Tắc đồng thân hay Thốn là đơn vị đo chiều dài sinh học trên cơ thể mỗi con người. Đơn vị này là vô cùng quan trọng trong y học cổ truyền Phương Đông với các bộ môn châm cứu và bấm huyệt, xoa bóp. Nó cũng có vai trò quan trọng trong võ thuật khi các môn sinh trải qua giai đoạn nhận biết huyệt đạo.

Với mỗi con người thì có 1 chiều dài tắc là khác nhau, tùy thuộc vào từng người, từng độ tuổi, chính vì vậy mà người ta gọi là tắc đồng thân.

Cách xác định

Cách 1: Co ngón trở bàn tay (trai tay trái, gái tay phải). Độ dài 1 tắc chính bằng khoảng cách từ 2 đầu nếp rãnh tạo bởi phần bụng ngón tay (do ngón tay co lại). Rãnh thứ nhất tạo bởi đốt 1 và đốt 2, rãnh thứ 2 tạo bởi đốt 2 và đốt 3.

Cách 2: Chính bằng bề rộng của khớp đốt thứ 3 của ngón tay cái (trai tay trái, gái tay phải)

Cách 3: Khít các ngón của bàn tay lại. Bề rộng của 4 ngón tay (trừ ngón cái) chính bằng 3 tắc đồng thân.

2. Chương 2

Cuộc sống ngọt ngào hạnh phúc sau hôn nhân không phải chỉ là ảo tưởng. Chỉ là, đối với Thủy Dao lúc này, sự trải nghiệm qua 30 kiểu đối khát khác nhau chính là nỗi khổ sở lớn nhất. Tuần trăng mật của cô là những ngày hạnh phúc nhất, đồng thời cũng là những ngày đau khổ nhất ỗi lần cô nhớ lại.

Du lịch trên đất Pháp, mỗi ngày đều trong vòng tay yêu thương của chồng. Khách sạn cao cấp là nơi nghỉ ngơi mỗi đêm của họ. Âm nhạc luôn hiện hữu. Hai người dính vào nhau như đôi sam, yêu nhau cuồng nhiệt, ngọt ngào hơn cả lúc chưa cưới. Mỗi ngày qua đi, Thủy Dao cảm giác mình giống như một chú chim nhỏ, hạnh phúc muốn bay đến Thiên Đường.

Nhưng mỗi ngày đều bên nhau không rời như thế, Thủy Dao không tìm được cơ hội ăn thêm để bổ xung thể lực. Mỗi sáng, cô chỉ có thể ăn Salad, uống một ly rượu Sherry, và ăn thêm hai lát hoa quả. Buổi trưa và tối, đi ăn cùng với chồng, cô chỉ có thể “ăn hương ăn hoa” trước mặt anh. Hầu hết đồ ăn kiểu Pháp trên bàn cô không dám đụng đũa nhiều, bởi cô muốn duy trì vẻ tao nhã trước mặt chồng mình. Mỗi lần như thế, cô sẽ uống thêm một cốc nước thật lớn, rồi cười nói với chồng, cô đã ăn no rồi!?

Có trời chứng giám, sau khi kết hôn, chỉ cần anh chồng yêu quý của cô ở nhà, ngày hôm đó y như rằng cô sẽ không được no bụng.

Cảm ơn trời! Hôm nay, anh chồng yêu quý của cô cuối cùng cũng chịu đi làm như bình thường.

Sau khi hôn tạm biệt chồng yêu, Đan Thủy Dao tao nhã xoay người trở lại trong phòng khách. Như một con mèo ăn trộm, cô luồn tay vào kẽ hở của chiếc sofa, lôi ra một bao khoai tây được bí mật tàng trữ dưới đó. Đôi tay tao nhã xé lớp viền bao bên ngoài, mùi khoai tây chiên thơm lừng bay ra. Thủy Dao nhắm mắt, hít ngửi rất thỏa mãn.

Cái mũi hít hít, hoài niệm nhớ nhung thứ mùi thơm, ngon lành của khoai tây chiên. Những ngón tay trắng thon thon vội vã bóc vài miếng, đưa vào cái miệng đang chờ nãy giờ.

A ...chính là cái này! Không đúng, phải nói chính là hương vị này! Cô cảm động ăn thêm một miếng khoai tây chiên nữa.

Salad là đúng là thứ đồ ăn ma quỷ! Không thuộc âm cũng chẳng thuộc dương, ăn vào chả thấy vị gì ngon, suýt nữa cô đã chết đói vì nó.

Cô hài lòng ăn thêm mấy miếng nữa để bổ sung năng lượng, làm no cái bụng đang đói khát của mình. Chưa đầy vài phút, bao khoai tây chiên đặc biệt to đã hết sạch.

Cô vỗ vỗ tay, đứng lên, đi vào phòng ngủ, mở cái ngăn tủ thuộc sở hữu độc quyền của cô. Bên trong, là những hộp giấy được đóng gói cẩn thận. Bê sôcôla nguyên chất ngoan ngoãn nằm đó, cô rút ba bốn miếng, rồi cẩn trọng khóa kỹ ngăn tủ lại. Kéo ngăn bàn trang điểm được thiết kế đặc biệt, ở trong nó đang chứa đựng một thứ có cái tên rất là nổi tiếng – Cocacola. Oà! Cô cực kỳ mê thứ đồ uống có gas này.

Vào phòng bếp, lấy cái cốc sứ lớn, cho thêm vài cục nước đá, rồi rót Coca đầy cốc, dứt khoát đưa lên miệng uống một ngụm lớn.

“Hờ ~ Đây mới gọi là sống!” Đan Thủy Dao vừa lòng nghĩ.

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên trong phòng Khách. Thủy Dao cuống cuống, Coca phụt khỏi miệng cô.

Có tạt giạt mình, lúc này cô chính là như vậy!

Lấy lại được bình tĩnh, Thủy Dao lăm bằm rửa trong hòng. Vẫn nhớ mình là Kê phu nhân, cô dùng ngữ khí mềm nhẹ nghe điện thoại.

- Xin chào! Ai đấy ạ?

Tên khốn dư hơi nào tự nhiên lại gọi đến thế không biết!!

- Thủy Dao.

Cô ngạc nhiên, chột dạ buông cốc Còca trên tay xuống:

- Ông xã, không phải là anh đang đi... đi làm sao?

Oa oa! Tên khốn cô vừa lỡ mắng là anh chồng yêu quý của cô!

- Anh nghĩ tại anh nhớ bà xã xinh đẹp của anh quá.

“Lời nói chẳng mất tiền mua, lựa lời mà nói cho vừa lòng nhau” cho nên mấy lời ngọt ngào này dễ dàng được Kê Hướng Hòe nói ra.

Đan Thủy Dao ngẩn ngơ, thẹn đỏ mặt.

- Ha ha ~ chồng thật là

~Ai nói hôn nhân là “mộ phần” của tình yêu, cứ nhìn chồng cô đây này, sau khi kết hôn sự lãng mạn ngọt ngào không hề giảm đi, dù không phải tuần trăng mật, nhưng lời anh nói vẫn ngọt như mật vậy.

Thủy Dao đang vui vẻ nghĩ. Nhưng câu nói tiếp theo của Kê Hướng Hòe làm nụ cười trên mặt cô héo ngay lập tức.

- Thủy Dao, hôm nay có thể anh sẽ về muộn. Em cứ ăn cơm trước đi, đừng chờ anh.

Kê Hướng Hòe vừa nói vừa nhìn đồng giấy tờ chất đống trên bàn trong thời gian anh đi hưởng kỳ trăng mật.

Anh không ngờ công việc sau ngày cưới lại bận rộn đến thế. Nhưng vợ anh là người rất hào phóng, còn rất tâm lý, chắc chắn cô ấy sẽ thông cảm cho anh.

Trước khi làm đám cưới, anh đã xác thực, vợ của anh hội tụ đầy đủ những tính tốt mà một tiểu thư khuê các nên có, cho nên cô sẽ không vì công việc của chồng bận rộn quá mà khó chịu gây gổ.

- Vậy... tối anh mới về à? Nhưng mà...

- Nhưng gì?

Kê Hướng Hòe cầm tập tài liệu trong tay, vừa nghe trợ lý giải thích vừa hỏi lại cô.

- Nhưng mà hôm nay không phải chúng ta sẽ về nhà em sao?

Chẳng chút do dự, Kê Hường Hòe an ủi cô:

- Xin lỗi, anh quên mất. Chiều nay em dạo phố, tìm mua những thứ mà bố mẹ với chị em thích, dùng thể anh đã đưa cho em để thanh toán. Em nói với họ là anh rất xin lỗi, có thời gian anh sẽ cùng em tới thăm mọi người sau, được chứ?

Trong lòng chồng, Thủy Dao luôn là một cô vợ ngoan ngoãn, biết nghe lời. Có lẽ cô phải nên thông cảm cho chồng, vì bận rộn với công việc mà mắc “sai lầm” nhỏ nhỏ là quên mất lời hẹn này.

Lúc này đang là một người vợ hiền hậu, khi nghe chồng nói như vậy, cô nên phản ứng như thế nào cho thỏa đáng đây?

Nếu là bình thường, đảm bảo Thủy Dao sẽ gào lên mắng “Đi chết đi!”, rồi đập máy, chờ anh chồng xin lỗi, nếu không thì sẽ bắt đầu “chơi” chiến tranh lạnh. Nhưng mà, hiện tại trong mắt chồng cô, cô là một cô vợ lễ phép, là một quý cô tâm lý. Haizz, cô nên làm gì lúc này đây?

Bỏ đi cái vẻ tươi cười cứng nhắc, Thủy Dao thầm cảm ơn trời vì lúc này cô và chồng đang nói chuyện với nhau qua điện thoại.

- Được, em sẽ nói lại với bố mẹ như vậy. Anh đừng làm việc quá sức nhé.

Nói với cái giọng nhẹ nhàng thế này, đầy bao dung thế này, chắc chồng cô sẽ không nghe ra sự khó chịu trong đó.

Kê Hường Hòe hài lòng cười. Một lần nữa tự khen mắt nhìn người của mình rất “chuẩn” mới có thể tìm được một cô vợ vừa hiểu lý lẽ, vừa ngoan hiền như thế.

Cuộc gọi kết thúc. Thủy Dao khó chịu. Cô uống ừng ực cốc Coca đã hết ga từ lâu. Để làm giảm bớt tâm trạng bực dọc, cô cố gắng tự thuyết phục chính mình. “Mình phải nhẫn nại! Để trở thành mẫu phụ nữ mà chồng yêu thích, mình nhất định phải nhẫn nại!”. Hít một hơi thật sâu, môi cô giãn ra một nụ cười mỉm hoàn hảo. Tất cả rồi sẽ ổn thôi. Điều mà cô cần bây giờ, chỉ là thời gian thôi, có lẽ vậy.

—0—

- Em về rồi đây.

Đã ngồi trong sảnh đợi từ sớm, nghe thấy tiếng cô em gái, Đan Thủy Doanh vội vàng đi tới cửa. Thấy chỉ có một mình Thủy Dao đến thì ngạc nhiên.

- Hường Hòe đâu? Sao không thấy đi cùng em?

Hôm nay hai vợ chồng em gái sẽ về nhà thăm bố mẹ, lúc trước không phải đã nói hai đứa sẽ cùng về sao?

- Tại lúc đi “Tuần trăng mật”, công việc tồn đọng lại nhiều quá, làm không kịp, cho nên em về thăm nhà trước.

Tay xách nách mang túi lớn, túi nhỏ, Thủy Dao tươi cười nói:

- Chị cứ yên tâm. Anh ấy có dặn em mua quà ọi người nè.

Nhìn mấy túi quà kia, Thủy Doanh có cảm giác lo âu về cuộc sống sau này của vợ chồng em gái.

Giả vờ không nhận ra sự lo lắng trong mắt chị gái, Thủy Dao ồn ào vào nhà, tiện tay vứt áo khoác ngoài sáng một bên, làm nhũn mẩu theo sau “hầu” cô phải lắc đầu.

- Á Á! Em chết vì đói mất! Nhanh nhanh nhanh! Ăn cơm đi!

- Chờ tí, để chị gọi bố mẹ xuống nhà, ăn cùng luôn.

Bố mẹ hai chị em cô ở nước ngoài đã lâu, nhân dịp này hai người họ mới về nước.

- Tuyệt quá!

Thủy Dao kêu lên sung sướng. Trên bàn ăn toàn là món ưa thích của cô. Không kìm chế nổi, cô cầm đôi đũa lên, gắp một miếng cho vào miệng.

Đan Thủy Doanh đi đến, vỗ nhẹ đầu em gái, vừa tức vừa buồn cười vì dáng ăn thô lỗ của em gái.

- Gì thế này? Chắc Hường Hòe không cho em ăn, nên mới trở nên tham ăn như thế này hà?

Liếc mắt nhìn quanh, thấy bố mẹ chưa xuống dưới, Thủy Dao mới nói:

- Chị à, chị thừa biết mỗi lần em ăn cùng với anh ấy, em đều ăn rất ít mà.

Đan Thủy Doanh không thể tin nhìn em gái:

- Ăn rất ít! Ý em là, trước mặt nó em vẫn còn làm bộ hả?!

Cứ nghĩ, sau khi lấy nhau, em gái cô đã lựa thời điểm thích hợp nói ra mọi chuyện với Hường Hòe. Nếu không, thì khi sống với nhau, anh ta cũng có thể chú ý, nhận ra được bản tính thật sự của em gái cô. Cô chưa bao giờ lường đến trường hợp, em gái cô vẫn còn tiếp tục sống cuộc sống hai mặt như thế này.

- Làm bộ gì chứ, đâu có nghiêm trọng như thế! Em chỉ là muốn giữ hình tượng của một quý cô trước mặt anh ấy thôi mà! Đương nhiên là không thể ăn quá nhiều rồi!

- Nhưng...chị nghĩ, sau khi làm đám cưới, em đã nói “việc này” với nó rồi chứ.

Cứ phải giả vờ như vậy thì quá mệt đi.

Ra vẻ không thêm bận tâm, Thủy Dao khẽ ngẩng đầu lên, phát phát tay:

- Ấy Ấy! Không phải người ta vẫn hay nói rằng, vợ chồng mới cưới sẽ luôn có một khoảng thời gian để “cọ xát” với nhau hay sao? Hiện tại tụi em là đang ở thời kì “cọ xát” đó đấy. Dĩ nhiên là mọi khuyết điểm không thể cùng lúc lộ hết ra ngoài được rồi. Qua một thời gian thì mọi chuyện sẽ đâu vào đấy cả thôi mà.

Đan Thủy Doanh còn muốn nói thêm nữa, nhưng bố mẹ cô đã xuống dưới, họ mà nghe thấy chuyện thì hỏng bét.

- Cái gì mà qua một thời gian mọi chuyện sẽ đâu vào đấy?

Mẹ cô hỏi.

Thấy bà chị mình mở miệng định trả lời, Thủy Dao dùng ánh mắt ngăn lại. Cô nhìn mẹ, tươi cười giải thích:

- Không có gì đâu ạ. Chị vừa hỏi con sao không thấy Hường Hòe về cùng, con bảo với chị là Hường Hòe đang phải chịu án “tử”. Thời gian này công việc của anh ấy rất bề bộn, qua một thời gian mọi chuyện sẽ đâu vào đấy cả thôi.

- Ồ.

Mẹ cô bị thuyết phục nhanh chóng bởi lời giải thích hợp tình hợp lý.

- Dù công việc có bận thế nào, lần sau, con phải bảo nó về đây ăn một bữa cơm, hiểu không?

Ông bố gia trưởng của cô nghiêm túc nói.

- Vâng, vâng ạ. Con sẽ bảo với anh ấy.

Thủy Dao vội vã trả lời, đôi mắt to ngập nước của cô đang hướng đến đĩa thịt nướng trên bàn.

- Thật là! Đã lập gia đình rồi mà vẫn còn tham ăn như vậy.

Mẹ buồn cười nhìn cô.

- Rồi, ăn cơm đi.

Bố mẹ và Thủy Dao lập tức hướng sự chú ý lên bàn thức ăn trước mặt. Thủy Doanh khẽ thở dài. Cô hướng đôi mắt âu lo về phía cô em gái đang vì đồng đồ ăn mà la hét ồm ồm. A~ Cô hy vọng mọi chuyện thực sự chỉ đơn giản như lời em cô đã nói.

Thủy Dao bắt đầu tàng trữ lương thực trong nhà. Do không dám đụng đến tiền chồng cho, cho nên chỗ tiền cô có trước khi kết hôn đang cạn dần. Chưa đầy một tháng, cô nhận ra một sự thật phũ phàng, đồ ăn vặt cô có thể mua càng lúc càng ít, lương thực dự trữ của đang cô có nguy cơ cạn kiệt.

Mỗi ngày ở nhà, ăn đồ ăn được “tàng trữ”, hết xem tivi rồi lại chơi điện tử, cuộc sống thật vô vị. Trong một bữa ăn tối, cô thương lượng với chồng, cô muốn đi làm.

Trước khi kết hôn, cô nói gì chồng cô cũng OK. Thế cho nên lúc Kê Hường Hòe đập tan đề nghị đó, cô thực sự bất ngờ.

- Không cho ra ngoài đi làm.

Kê Hường Hòe lạnh lùng nói. Vợ anh là thiên kim nhà giàu, bằng cấp cao, nhưng lại không có kinh nghiệm làm việc, cô trông còn rất yếu đuối nữa, có thể làm nổi việc gì cơ chứ? Hường hờ, anh không muốn vợ anh phải làm việc vất vả ở bên ngoài. Công việc duy nhất anh muốn vợ anh làm đó là cùng anh tham dự mấy buổi tiệc lớn nhỏ thôi.

- Vì sao?

Cố gắng nén lại ý muốn chất vấn của mình, Thủy Dao dùng ngữ điệu yếu đuối hỏi lại.

- Em chưa có kinh nghiệm, ra ngoài làm việc sẽ rất nguy hiểm, nếu không may bị người ta lừa thì tính sao?

- Không sao, em sẽ cẩn thận. Với lại em cũng có kinh nghiệm thực tập lúc đi học mà.

Thủy Dao cố thuyết phục chồng.

Lần đầu tiên thấy vợ không nghe lời, Kê Hường Hòe không kiên nhẫn buông đũa, nhìn thẳng vào mắt Thủy Dao, từ tốn lặp lại quyết định của anh.

- Anh đã nói, không cho em đi ra ngoài đi làm, thế đó.

Bản án đã tuyên, “bị can” không có quyền “kháng án”.

Nắm tay thành nắm, Thủy Dao vẫn còn muốn ý kiến ý cò nữa, nhưng nhìn vẻ kiên quyết trên mặt chồng, cô đành ủ rũ cúi đầu, có nói gì thêm cũng vô ích.

Nếu là bình thường, Thủy Dao đã hất bàn đập bát, không để “ý kiến” gì đó kìm hãm cô. Nhưng mà... lúc này cô không làm thế được. Cô đang là một người vợ cao thượng, hiểu lý lẽ, chồng nói đi đằng đông, cô sẽ không dám đi đằng tây. Cô nghiêng răng nghiêng lợi, nhịn.

Chỉ là, sự nhẫn nhịn chịu đựng đó của Thủy Dao vẫn không thể kéo dài thời gian yêu thương ngọt ngào của hai vợ chồng.

Thủy Dao phải chịu đựng cơn đói trong thời gian dài do lương thực dự trữ trong nhà sắp cạn kiệt. Nhiều lần, tính cách táo bạo của cô suýt tí nữa thì bộc phát ra trước mặt chồng. Không hiểu dạo này chồng cô bận cái gì mà luôn tỏ ra vội vã. Trước lúc lấy nhau, cô và Hường Hòe luôn bên nhau. Sau này, anh tỏ ra rất bình thường mỗi khi về trễ. Hai ba ngày hai vợ chồng cô không thấy mặt nhau cũng là điều bình thường.

Lấy nhau được hai tháng, sau một lần tham dự tiệc với chồng trở về, Thủy Dao mỗi một ngời ở mép giường, đôi mắt to linh hoạt đã mất đi ánh sáng rực rỡ vốn có. “Không được rồi, mình sắp không chịu nổi nữa rồi!” Cơn đói đang tàn phá dần sức sống trong cô. Chuyện trò với mấy bà phụ nhân thì cô không có hứng thú, cho nên, cô đều tự nhốt mình ngơ ngẩn trong nhà, đợi chồng đi làm về, hoặc là độc chiếm cái giường đến ngày hôm sau.

Đợi thật lâu cuối cùng chồng cũng về, nhưng cuộc sống của hai người không thấm thiết như trước khi cưới. Ngoài chuyện sinh hoạt vợ chồng, chỉ còn lại công việc và những cuộc tiếp điện thoại. Những lúc cơ thể hai người trần trụi tiếp xúc với nhau, cô cũng phải đè nén sự nhiệt tình của mình, bởi cô chưa từng quên, cô đang phải sắm vai một quý cô – giờ là quý phu nhân.

Dạo này, Thủy Dao phát hiện ra, hai vợ chồng cô bắt đầu có khoảng cách. Cô thấy sợ hãi hơn, không biết phải làm sao. Chỉ mới sau hai tháng lấy nhau, cô đã bắt đầu thấy mỗi một, muốn sống hơn mười năm với Hường Hòe, không biết có khả năng không nữa. Chỉ mới nghĩ đến điều này, toàn thân cô đã thấy ớn lạnh.

Cuộc đối thoại trong thời gian cô về nhà mẹ đẻ lại hiện lên trong đầu.

- Thủy Dao, em đã bàn với Hường Hòe là sẽ sinh mấy đứa con chưa?

Con á? Thủy Dao ngơ ngẩn:

- Không, bọn em chưa có bàn.

- Hai đứa tuy vẫn còn trẻ, nhưng cũng nên sớm sinh con, như thế thì tình cảm của em và Hường Hòe mới vững bền. Hai đứa quen nhau chưa bao lâu đã kết hôn, chị lúc nào cũng lo...

- Chị à, đừng có lo. Em với anh ấy... tốt lắm!

Không hiểu sao, khi nói những điều này, Thủy Dao cảm thấy chột dạ, không còn sự khẳng định như trước khi lấy nhau nữa.

- Sao cũng được, tốt nhất em nên cùng nó bàn chuyện này luôn đi, biết không hả?

...

Tiếng đóng cửa phòng kéo Thủy Dao trở về thực tại. Cô lấy lại tinh thần, nhìn Kê Hường Hòe mệt mỏi đi tới, lặng im cõng bỏ trang phục dự tiệc tối ra.

- Hường Hòe... Cái lần em về thăm nhà, có bàn với chị em về chuyện sinh em bé, chúng ta... Dự định khi nào thì sinh em bé?

Cô tìm từ ngữ để nói.

Em bé? Nghe thấy mấy từ này, Hường Hòe cảm thấy phiền phức. Anh nhăn mày lại, phán:

- Bây giờ hãy còn sớm.

Trẻ con – chỉ biết khóc ầm ĩ, còn làm phòng bị sáo trộn, bẩn thỉu, gây ra một đống phiền phức. Trẻ con – là một thứ yếu ớt, không tự gánh vác nổi chính sinh mệnh của nó. Khi lấy nhau, Hường Hòe dự tính trong năm năm đầu sẽ không phải nhìn thấy thứ “trẻ con” đó.

Thủy Dao nghĩ chuyện chưa có con chính là điều khiến hai vợ chồng cô trở nên như bây giờ. Cô bướng bỉnh nói:

- Em không nghĩ là sớm quá, em muốn sinh một đứa.

Đang lúc mệt, nghe thấy vợ nói thế, Hường Hòe mất kiên nhẫn, dùng khẩu khí lạnh lùng nói với vợ:

- Anh đã nói không muốn có con. Không phải chỉ là lúc này không muốn, mà trong năm năm tới cũng không muốn.

Trước đây giọng anh chỉ cần lộ ra chút không vừa ý là vợ anh sẽ im lặng ngay, anh cho là lần này cũng sẽ như vậy thôi. Nhưng anh đã sai, Thủy Dao vẫn bám sát đề tài không rời.

- Tại sao? Có con không tốt sao? Em muốn một đứa!

- Không tại sao cả! Hơn nữa, chúng ta chỉ vừa mới kết hôn, anh còn chưa nghĩ đến muốn hay không muốn có con nữa. Vả lại, em hiện tại có khả năng chăm sóc cho con cái sao? Lúc con khóc em có biết phải xử lý như thế nào không?

- Em... sẽ làm được.

Thủy Dao bướng bỉnh. Coi đây là một canh bạc.

Phải tranh cãi với vợ, Hường Hòe giận dữ hơn:

- Thủy Dao, rốt cuộc hôm nay đã xảy ra chuyện gì? Sự hiểu biết, không bao giờ ầm ĩ vì mấy chuyện nhỏ nhặt của em chạy đi đâu mất rồi hả? Hôm nay, anh đã đủ mệt lắm rồi, em có thể đừng cố tình gây sự nữa có được hay không?

- Em cố tình gây sự?

Chút lí trí cuối cùng của Thủy Dao cuối cùng cũng tan mất, cô bùng nổ, giọng cao chói tai:

- Em cố tình gây sự ở đâu? Em chỉ muốn bàn bạc với anh, vậy cũng được coi là cố tình gây sự đấy hả?

- Phản ứng lúc này của em không phải là cố tình gây sự thì là gì?

Kê Hường Hòe tháo caravat, cởi áo sơ mi, lạnh lùng nhìn cô.

- Em không cố tình gây sự.

Thủy Dao gần từng tiếng một, trừng mắt nhìn lại.

- Nếu em cố tình gây sự thì lần anh không đồng ý để em đi làm, em đã mặc kệ mà cứ đi rồi.

Hường Hòe trầm giọng hỏi lại:

- Em nói thế là có ý gì?

- Ý em là, lúc nào cũng phải làm “hàng trưng bày” tham dự những bữa tiệc nhằm chán, thì thà em đi làm còn hơn. Nếu em thực sự cố tình gây sự thì lần trước em sẽ không nhẫn nhịn mà sẽ đi kiếm việc làm.

Những dồn nén chất chứa từ lâu cuối cùng cũng thoát ra từ miệng Thủy Dao trong vô thức. Đến lúc nói xong, cô chỉ còn biết chớp mắt, thế là toi rồi.

Mặt Hường Hòe tối sầm lại, không khí giữa hai vợ chồng lúc này lạnh đến cực điểm.

- Anh không ngờ bên ngoài em dịu ngoan nhưng bên trong lại có nhiều bất mãn với anh đến thế!

Hường Hòe nói với giọng điệu hòa hoãn mang theo sự trào phúng.

- Em....

Thủy Dao muốn giải thích, nhưng lại không tìm được từ ngữ thích hợp để nói lúc này.

- Vợ yêu của anh à, đến hôm nay anh mới biết em bất mãn với anh nhiều như thế nào. Chuyện vừa rồi anh và em vừa bàn với nhau, giờ anh có thể cho em một đáp án chính xác, anh không muốn có con. Nếu em không muốn theo ý kiến của anh, anh sẽ không gặp em nữa, hiểu không?

Hường Hòe bình thản nói ra những lời ấy xong thì mặc lại áo sơ mi, đẩy cửa phòng. Trước khi rời khỏi phòng, anh quay đầu lại, khóe môi cười châm biếm.

- Còn nữa, bắt đầu từ ngày mai, em không cần lo lắng phải lộ diện làm “hàng mẫu”, anh sẽ tìm được người tình nguyện làm bạn gái của anh.

Dứt lời, cánh cửa bị anh đóng sầm lại. Trái tim Thủy Dao cũng cùng tiếng đóng cửa ấy mà vỡ vụn theo.

Mắt mở to trừng trừng nhìn cánh cửa đã đóng kín, dòng nước trong trẻo đã đọng lại nơi khóe mắt, Thủy Dao cảm thấy mọi chuyện cô đã trải qua trong thời gian qua, như những mảnh ghép hình, đang tan rã. Bởi sự gian dối của cô, mà giấc mơ có một gia đình hạnh phúc cũng bởi nó mà nát tan.

....

Sau tối ngày hôm đó, rất hiếm khi Hường Hòe về nhà. Nếu có lúc nào anh có mặt ở nhà, thì anh cũng không nhắc chân vào phòng ngủ chỉ nửa bước, mà ngủ lại trong phòng khách. Hai vợ chồng dù có chạm mặt nhau, ngoài vài câu chào hỏi xã giao thông thường thì khi đối mặt với nhau luôn mang vẻ mặt nặng nề.

Qua tuần san của các tạp chí, Thủy Dao “nhận” được những thông tin xoay quanh chồng của mình.

Cô đã đập vỡ cái đèn để bàn khi “nhận” được bức ảnh chụp chồng cô đang ôm một người phụ nữ diễm lệ tham gia yến tiệc. Đó là lần đầu tiên.

Lần thứ hai, chồng cô một lần nữa xuất hiện trên tạp chí cùng với một người phụ nữ xinh đẹp khác. Lần đó, cô đã khóc suốt đêm, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình di động sau khi đã cố gắng gọi suốt mà không được. Cô đoán lúc này chồng cô đang “bận bịu” gì đó với người phụ nữ kia.

Lần thứ ba, lại một lần nữa “chuyện kia” của chồng cô lại xuất hiện trên tạp chí. Cơn ghen lên đến đỉnh điểm khiến cô không tài nào chịu được nữa. Vừa khóc cô vừa chạy vọt tới phòng làm việc của chồng, muốn anh ta cho cô một lời giải thích.

- Kê Hường Hòe, anh vì sao lại....

Những câu chữ ghen lại trong cổ họng. Cô quăng quyển tạp chí đến trước mặt chồng.

- Em muốn một lời giải thích.

Hường Hòe lạnh lùng nhìn quyển tạp chí.

- Anh không làm gì hết.

Anh biết trong tạp chí viết cái gì, nhưng hai tuần trước cũng thế, chỉ là báo chí viết sai sự thật, Thủy Dao có thể hiểu điều ấy. Sao giờ cô lại đến đây “hỏi tội” anh, đòi anh giải thích này nọ?

- Anh không làm gì cả phải không? À! Vậy anh hãy chứng minh đi!

Khóe mắt Thủy Dao lúc này đỏ hoe.

- Hãy dùng lí trí của em đi.

Anh không kiên nhẫn nói.

Vì cần một mẫu mã mới có thể đứng đầu bảng trong đợt tiêu thụ quý này mà anh đã phải tối mịt tối mày, bận bịu thiết kế suốt mấy ngày nay, chưa có thời gian chợ măt. Anh đang rất mệt, vậy mà Thủy Dao lại muốn làm phiền anh vào ngay lúc này.

Lí trí? Phải rồi ha, điều Thủy Dao cô đang thiếu ngay lúc này chính là lí trí nha!

- Hường Hòe, anh đang cố tình lẩn tránh sự thật có phải không? Nếu anh thực sự chưa làm gì cả, vậy sao không dám giải thích với tôi?

Cô hằm hằm ép hỏi anh.

Không đâu lại phải cùng vợ tranh cãi ầm ĩ, Hường Hòe đập cửa rời đi, không muốn phải cãi vã với vợ.

Thủy Dao đau đớn đứng nhìn chồng rời đi, thút thít không thôi.

Chuyện như thế tiếp tục xuất hiện thêm vô số lần nữa, cô chán nản, trên báo có viết gì cô cũng không quan tâm nữa. Giờ cô có tức giận, có rơi nước mắt cũng đã trở nên vô dụng rồi. Chồng cô sẽ chỉ quay đầu bỏ đi mỗi lần như thế mà thôi.

Trước hôm kỉ niệm ngày cưới một tuần, chồng chọi lại cơn buồn ngủ, mỗi ngày cô đều ngồi chờ chồng về, muốn nhắc anh, ngày “kỉ niệm” hãy về ăn cơm với cô. Chồng cô chẳng có mấy phản ứng khi cô nói với anh, anh chỉ nói rằng “đã biết”, ánh nhìn thân thiết trước đây hay dừng lại trên người cô của anh cũng không còn.

Một mình đứng bên cửa sổ, Thủy Dao mong ngóng nhìn phía xa xăm. Những ngón tay gầy yếu của cô miết nhẹ lên hình phản chiếu ngược của cô trên khung kính.

Đôi mắt hồn nhiên đầy sức sống của cô lúc này trở nên u buồn. Trong nó như đang chứa cả màn đêm vô tận, không sức sống. Cơ thể cô lúc trước bị “phấn” là hơi bị béo. Sau chưa đến một năm, cô đi kiểm tra sức khỏe, và đã bị bác sĩ cảnh cáo. Cơ thể cô đang có hiện tượng thiếu máu và suy dinh dưỡng.

Vậy là cuối cùng...sự kết thúc cũng đã tìm đến với vợ chồng cô.

3. Chương 3

Kê Hường Hòe trở về nhà đã là chuyện của sáng ngày hôm sau. Bên ngoài, ánh mặt trời ngập tràn khắp nơi nhưng vì bị rèm cửa sổ che lại mà trong nhà có vẻ âm u. Anh không nhìn được, cau mày, bật đèn lên. Phòng khách lặng yên không tiếng động, không một bóng người. Bỗng dưng, từ trong phòng bếp truyền đến tiếng vang rất nhỏ, anh xoay người, đi về phía phòng bếp.

Anh cho rằng sẽ thấy vợ mình đau lòng, ngồi khóc thút thít, có lẽ là do anh trễ về nên cô ấy không vui. Nhưng anh không nghĩ tới, anh lại nhìn thấy một người phụ nữ uống say đến không còn biết gì.

Trên bàn, bình rượu đỏ trống không, cộng thêm một tá bia, mà người cô thì nồng nặc mùi rượu, anh không nhìn được, được mở miệng, giọng khó chịu:

“Thủy Dao, em đang làm cái gì vậy?”

Đan Thủy Dao, vì say rượu mà ghé đầu lên bàn ăn, chớp mắt một chút, nghe thấy thanh âm không vui của anh thì tỉnh lại. Cô chống đầu, thân mình cố gắng ngồi thẳng, đầu có chút choáng váng, neho mắt nhìn người đàn ông mà cô đã từng yêu rất sâu đậm.

Khuôn mặt như tượng thần Hy Lạp, vẫn y như trước, không thể tìm ra khuyết điểm. Mái tóc đen với phần mái nhuộm nâu được chải xéo, đúng theo xu hướng năm nay. Trên người mặc tây trang Armani, dường như là được thiết kế riêng, lại càng làm nổi bật phong cách trẻ trung, sang trọng của anh.

Mọi thứ của đều hoàn mỹ nếu cô có thể làm như không thấy vết son môi đỏ trên cổ áo của anh ta. Cô cười khổ, nhanh chóng phục hồi lý trí, không muốn mình bị ám ảnh bởi sự quyến rũ của anh.

“Không có gì.” Cô lười nhác tựa vào thành ghế, chọn tư thế thoải mái nhất để ngồi. “Anh muốn chúng ta nói chuyện ở trong này, hay là muốn ra phòng khách?”

Cái ghế này chỉ có thể ngồi một phần ba, lưng phải dựa thẳng mới ra dáng ngồi của thực nữ. Loại tra tấn chính mình này, cô sẽ không làm và cũng không cần làm nữa.

Kinh ngạc nhìn dáng ngồi lười nhác, không câu nệ tiểu tiết của Thủy Dao, Kê Hường Hòe nhất thời không biết phải nói gì.

Vợ của anh.....so với trong ấn tượng anh hình như có phần không giống?

“Quên đi, đến phòng khách nói chuyện!” Thấy anh không phản ứng, Đan Thủy Dao đành tự mình quyết định.

Lại là một sự thay đổi khác của cô, cô quyết định mọi chuyện mà không hỏi đến ý kiến của anh. Từ hôm nay trở đi, cô muốn chính mình quyết định.

Hai vợ chồng trầm mặc, cùng nhau đi đến trong phòng khách. Vừa mới ngồi xuống, tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên.

Đan Thủy Dao đi ra mở cửa, quả nhiên đúng như cô đoán, là chị của cô, Đan Thủy Doanh đến.

“Chị, sao lại tới sớm như vậy?”

Đan Thủy Doanh lo lắng đi theo cô vài bước tới trong phòng, ôn nhu nói: “Chị nghe giọng nói của em đêm qua hơi lạ, cho nên sáng nay tới sớm.”

Nửa đêm hôm qua, cô đột nhiên nhận được điện thoại của em gái. Thủy Dao không nói gì nhiều, chỉ bảo cô hôm nay có rảnh thì nó muốn gặp cô một lát. Nửa đêm gọi điện thoại tới luôn làm cho người ta bất an, cho nên cô gần như mất ngủ cả đêm, sáng sớm lập tức chạy đến đây.

Đan Thủy Doanh lúc này mới để ý thấy còn có một người khác ngồi trong phòng khách, cô kinh ngạc hỏi: “Hường Hòe đang ở đây à? Chị sớm tới như vậy có làm phiền hai người không?”

“Không sao đâu chị. Chị ngồi đi! Chờ bọn em nói xong mọi chuyện là có thể đi rồi.”

Kê Hường Hòe nghi hoặc nhìn vợ, người đang ngồi đối diện với anh trên sofa. Cô rốt cuộc muốn nói chuyện gì?

“Kê Hường Hòe, chúng ta ly hôn đi!”

Đan Thủy Dao bình thản nói một câu, nhưng lại như dấy lên một cơn sóng gió động trời giữa ba người.

Không có lời mở đầu, cũng không có đấu tranh, cô vốn cho rằng sẽ rất khó để có thể mở miệng mà nói, hoàn toàn không nghĩ tới có thể nói ra một cách tự nhiên như vậy.

Kê Hường Hòe hít một hơi thật sâu, nhìn thẳng vào khuôn mặt bình tĩnh của cô, chất vấn: “Thủy Dao, là em đang đùa phải không?”

Anh có thể dễ dàng tha thứ việc vợ mình ghen tuông tùy hứng, nhưng không có nghĩa là anh chịu được cô đem việc ly hôn ra để uy hiếp anh.

Đan Thủy Doanh vội vàng nói: “Thủy Dao, em nói là em đang đùa đi?”

“Em không đùa.” Cô ngắt lời chị, vẻ mặt lạnh lùng. Việc này cô đã hạ quyết tâm, sẽ không thay đổi.

Kê Hường Hòe sắc mặt càng thêm chán nản, nhìn cô, khẩu khí vẫn duy trì bình tĩnh: “Phải không? Nếu không phải nói đùa, thì anh đã làm sai cái gì mà khiến em phải mở miệng đòi ly hôn?”

Sau khi kết hôn, anh tự nhận mình là một người chồng, phải có trách nhiệm cố gắng làm việc vì gia đình này, để cho cô có một cuộc sống xa hoa như trước. Cho dù trên báo có vô số vụ bê bối, nhưng thực sự anh chưa làm chuyện gì có lỗi với cô.

Anh càng ngày càng không thể hiểu được, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra với vợ anh?

Đan Thủy Dao nghe thấy lời nói của anh, khẽ mỉm cười, một nụ cười chua xót, ánh mắt lại càng thêm bi thương.

“Anh cũng biết anh đã làm gì với cuộc hôn nhân của chúng ta.” Cô lạnh lùng chế giễu.

Anh nhíu mày, không hài lòng hỏi lại: “Em nói lời này là có ý gì?”

Cô cười lạnh, ánh mắt mang theo tức giận nhìn thẳng vào anh: “Nếu không phải anh cảm thấy chính mình đã làm chuyện sai, thì anh hẳn đã hỏi là, anh đã làm cái gì mà em lại đề nghị ly hôn, mà không phải vừa mở miệng đã cho rằng mình làm sai cái gì.” Với tính khí kiêu ngạo của anh, nếu không phải chính trong tâm cũng tự hiểu, thì làm sao có thể vừa mở miệng đã hỏi chính mình đã làm gì sai?

“Em...” Kê Hường Hòe cho tới bây giờ mới biết, thì ra người vợ mà mình đã kết hôn được một năm, lại có tài hùng biện như thế.

“Thủy Dao, nói ít một chút.” Đan Thủy Doanh nhận ra không khí giữa hai người càng ngày càng đậm mùi thuốc súng, vội vàng ngăn lại.

“Nói ít một chút?” Đan Thủy Dao không nhịn được, cười nhẹ, cuối cùng là phá lên cười, cười đến hốc mắt ửng hồng rơi lệ. “Sao em lại phải nói ít? Chị! Dù sao cũng phải ly hôn, còn phải nói ít làm gì?!” Cô không thể khống chế mà gào lên.

Người vợ lý tưởng trong lòng anh căn bản là không phải cô, không phải Đan Thủy Dao chân chính, anh thích là thích diễn xuất đến biểu hiện giả dối của cô.

Mà cuối cùng thì cô cũng không thể tiếp tục duy trì vai diễn giả dối này, mà tình yêu đối với anh đương nhiên cũng không thể tiếp tục.

Cái gì là ôn nhu thiếu ngôn, cái gì là khí chất tao nhã, cái gì là khoan dung? Những thứ đó cũng không là chính cô!

Kê Hường Hòe nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng, nhìn xuống cảm giác phiền chán đang trực trào ra: “Chị cả, chị cứ để cho cô ấy nói, tôi cũng muốn nghe một chút, cô ấy đối với tôi và cuộc hôn nhân này có bao nhiêu bất mãn?”

Hiện tại người bất mãn là anh, anh hoài nghi, có phải mình đã cưới về một cô vợ mà chính mình chưa bao giờ hiểu biết về con người thật của cô ấy? Bằng không, một cô gái mà hàng ngày anh vẫn thấy, luôn nhẹ nhàng với những lời nói nhỏ nhẹ, bây giờ lại la hét hết như một người đàn bà chanh chua.

Thân mình cứng lại, Đan Thủy Dao nhếch một bên môi, mỉm cười chua xót. Cho dù ở trong hoàn cảnh như thế này, anh vẫn y như trước, vẫn như một bức tượng mẫu hoàn mỹ, hoàn mỹ đến mức làm cho người ta cảm thấy tức giận.

“Bất mãn?! Tôi làm sao dám có gì bất mãn?” Cô thấp giọng, mỉa mai chính mình.

Thấy sắc mặt Đan Thủy Dao có vẻ lạ, Đan Thủy Doanh nắm chặt tay cô, nhìn cô đầy lo lắng.

Cô ngẩng cao đầu, nói ra tất cả: “Anh không cho tôi ra ngoài làm việc, tôi chỉ có thể không đi. Anh muốn tôi làm cho xứng với cái chức Kê phu nhân, làm một bình hoa trong các yến tiệc lớn nhỏ, tôi cũng phải chấp nhận. Tôi muốn có một đứa con, anh không muốn, tôi cũng phải chấp nhận, mà cũng buộc phải chấp nhận. Ngay cả khi anh mang theo mùi hương của người đàn bà khác về nhà, các kênh tin tức, báo đài liên tục đưa những tin đồn về chồng tôi cùng hết người này đến người khác, tôi cũng phải chấp nhận tất cả!” Cô hét lên giận dữ, như là muốn trút hết bất bình trong cả một năm qua.

“Tôi là con người! Chứ không phải là tượng gỗ! Cuộc sống như vậy, tôi không thể tiếp tục nhẫn nại nữa.”

Nói xong, cô mới bắt giác phát hiện, hai gò má cô đã ướt đẫm lệ.

Kê Hường Hòe thấy cô hét to bỗng giật mình, anh đột nhiên nhận ra bộ dạng của cô bây giờ không có điểm gì là giống với trước kia.....

Chỉ sau một thời gian ngắn, khuôn mặt luôn mang theo nụ cười dịu dàng, đã trở nên hốc hác, dính đầy nước mắt; cơ thể trắng mịn, đầy đặn đã trở nên gầy gò, mảnh mai tự bao giờ; giọng nói ôn nhu ngọt ngào biến thành tiếng la hét, phần nộ xen lẫn thất vọng?

Kê Hường Hòe không biết mình rốt cuộc đã là làm cái gì, mà để cho cô thay đổi nhiều như vậy. Nhưng anh vẫn nghĩ, ít nhất anh có thể nhớ lại những kỷ niệm ngọt ngào của họ trong quá khứ, để làm quan hệ giữa hai người trở nên tốt hơn.

Nhưng, không thể phủ nhận là, cuộc hôn nhân này, vô luận là đối với cô hay với anh mà nói, đều đã không còn gì ý nghĩa!

Sau khi trải qua những tranh cãi âm ỉ trong khoảng thời gian này, anh thậm chí đã quên, vì sao lúc trước anh lại cưới cô? Là vì vẻ ngoài xinh đẹp của cô? Hay là cô phù hợp với tiêu chuẩn kén vợ tiểu thư khuê các của anh?

Có người nói, tình yêu trước hôn nhân chỉ là tình yêu mơ hồ theo cảm tính, thực ra hai bên chưa bao giờ hiểu rõ về nhau. Sau khi kết hôn rồi, họ mới hiểu được nhau, mới phát hiện ra đối phương cũng không thực sự thích hợp như trong tưởng tượng.

Bây giờ, anh không muốn tiếp tục làm cô bị kích động, nhàn nhạt nhìn ánh mắt đã không còn hi vọng của cô. Sự tao nhã thường thấy trong đôi mắt cô đã không còn, những dòng nước mắt vương đầy trên khuôn mặt cô.

Anh lý trí nói: “Được, tôi đồng ý ly hôn.”

Đan Thủy Doanh không thể đứng yên nhìn em gái khóc, chị luống cuống tay chân, vội vàng trấn an: “Thủy Dao, em đừng khóc..... Hường Hòe anh..... anh.....”

“Còn thủ tục ly hôn thì cứ để sau. Tôi sẽ mời luật sư đến nói chuyện trực tiếp với cô.” Đứng lên, Kê Hường Hòe cầm lấy chìa khóa xe, rời đi.

Anh phải về phòng làm việc, nhìn vợ mình..... à không, phải nói là “vợ trước” mới đúng, nhìn cô khóc than làm cho anh cảm thấy phiền não. Anh không muốn ở lại nơi mình đã từng gọi là “nhà”, nhưng giờ đây lại sắp mất đi nữ chủ nhân của nó.

Cánh cửa một lần nữa bị đóng lại, Đan Thủy Dao rốt cuộc không thể chống đỡ được sức nặng của thân thể, trước mắt cô bỗng tối sầm, từ từ ngã xuống.

Một giọt lệ chảy ra hốc mắt, cô cùng anh, đã thật sự kết thúc rồi.....

Đan Thủy Dao một lần nữa mở mắt ra. Trần nhà màu lam, vài con búp bê vải đặt ở đầu giường, trên tủ có mấy đóa hoa hướng dương, gương mặt tái nhợt của cô lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Cô biết, cô đã về nhà.

“Em tỉnh rồi à?” Đan Thủy Doanh bưng cháo đi vào phòng, thấy em gái đã tỉnh, ánh mắt cô đơn nhìn vào một điểm vô định.

“Vâng.” Cô phục hồi tinh thần, đáp.

“Thức dậy đúng lúc quá, đến ăn một chút gì đi! Hồi sáng em đột nhiên té xỉu, làm người ta sợ quá, thiếu chút nữa là kêu xe cứu thương đến rồi. May mà lái xe trong nhà biết một chút trung y, anh ta nói em chỉ bị thiếu máu thôi, thì chị mới dám đưa em về nhà nghỉ ngơi.”

“Thế à.”

Nhìn em gái, sau khi kết hôn, đã không còn vui vẻ, hoạt bát như ngày nào, Đan Thủy Doanh thực sự rất đau lòng. Một người con gái như vậy nhưng lại bị tình yêu tra tấn đến mức này.

“Thủy Dao..... Vừa rồi lúc em còn đang ngủ, chị đã giúp em nghe điện thoại, là Hướng Hòe gọi tới.....” Đan Thủy Doanh không biết có nên nói chuyện đó ở thời điểm này, cô ấp a ấp úng chỉ sợ làm tổn thương đứa em vừa tỉnh lại sau một hồi hôn mê.

“Anh ta nói gì?” Đan Thủy Dao không có khóc cũng khờn náo loạn, nghe thấy tên của anh cũng không phản ứng gì, chính là lẳng lặng hỏi lại.

“Anh ta nói..... Anh ta đã mời luật sư để làm thủ tục li hôn. Sau khi hoàn tất sẽ mang đến đây để em xem có muốn sửa chỗ nào hay không. Anh ta còn nói, chỉ cần em có điều gì không thỏa mãn thì đều có thể xem xét lại, tất cả đều ưu tiên quyền lợi của em.”

“Vâng, em biết rồi.” Đan Thủy Dao ngồi dậy, an ủi chị gái: “Chị, không cần phải thương hại em như vậy! Cảm ơn chị, nhưng, em thật sự không sao mà!”

Đan Thủy Doanh nhìn vào hình ảnh của mình trong chiếc gương đầu giường, gương mặt bị thương, hốc mắt hơi hơi ửng hồng.

“Chị.....cứ nghĩ đến những lời mà em nói sáng nay, chị không thể không buồn được.” Nhớ lại hồi sáng, tiếng em gái la hét đến khàn cả giọng vẫn luẩn quẩn bên tai chị. Lại thêm hiện tại, Thủy Dao giả bộ làm như không có việc gì, làm chị càng thêm đau lòng.

Em gái cô, từ nhỏ đến lớn đều được cha mẹ cưng chiều, hai mươi mấy năm qua cũng chưa từng chịu qua khổ cực hay gặp chuyện gì làm nó bị suy sụp. Vậy mà hôm nay, lần đầu tiên cô thấy em gái không thể kiềm chế được mà gào khóc.

Lắc lắc đầu, trên khuôn mặt tái nhợt của Đan Thủy Dao lộ ra một nụ cười nhẹ: “Chị, trong chuyện này, nếu muốn trách thì chỉ có thể tự trách chính bản thân mình thôi. Là em quá ngây thơ, lúc trước đã không nghe lời chị khuyên bảo. Em cho rằng mình có thể giả bộ trước mắt anh ta cả đời, nên bây giờ mới phải chịu kết cục như thế này. Vậy mới nói, việc này.....là do em bị báo ứng thôi.”

Dẫn tới kết cục như vậy, cô cũng không thể trách ai, cho dù là Kê Hướng Hòe cũng không được. Bởi vì anh ta cũng chỉ là kẻ bị hại, bị những lời nói dối của cô lừa gạt.

“Thủy Dao.....”

Đan Thủy Dao hướng ánh mắt nhìn ra xa: “Chị, chị có biết không? Thật ra, ngay sau khi anh ta trở thành tiêu điểm của các tin đồn, em đã hối hận. Hối hận tại sao lại cố ép mình trở thành một người khác để có thể cùng anh ta kết hôn. Chính những điều đó làm giữa chúng em xuất hiện những bất đồng.”

“Không chỉ có những bất đồng đó, chúng em cũng không có tiếng nói chung. Anh ta luôn yêu cầu em trở thành một tiểu thư khuê các, cao quý, thanh lịch. Yêu cầu này ngày càng làm cho em thấy không kiên nhẫn, càng không kiên nhẫn lại càng hay mắc lỗi. Chúng dần dần trở thành những khối u ác tính, cho dù chúng ta thật là vì yêu nhau mà kết hôn, nhưng cũng không thể hâm nóng lại tình cảm trong những ngày này!”

Đan Thủy Dao lo lắng nhìn cô, vừa muốn an ủi lại vừa muốn làm cho em gái dừng lại.

“Không cần lo lắng cho em, em không sao đâu. Thật đấy!”

“Thủy Dao, về Kê Hường Hòe....chuyện kia....” Chị không cho rằng lúc này, cô còn muốn gặp lại anh ta.

“Nói với anh, em không cần bất cứ điều gì, chỉ cần nhanh chóng ly hôn là được rồi.” Cô nhàn nhạt nói.

“Còn cha mẹ bên kia, em tính như thế nào? Em đã nghĩ phải giải thích như thế nào cho tốt chưa?”

“Sớm muộn gì bọn họ đều sẽ biết chuyện em ly hôn, cho nên ta cũng không muốn che giấu. Chờ thêm vài ngày nữa, em sẽ giải thích cho bố mẹ hiểu. Là do cá tính không hợp, em nghĩ đó là một lý do chính đáng.”

Có thể tưởng tượng được, vội vàng kết hôn rồi lại ly hôn sẽ làm cha mẹ khó có thể chấp nhận, bị trách mắng là không thể tránh được. Nhưng, đối với cô bây giờ, điều đó đã chẳng còn quan trọng.

Một năm sống trong hôn nhân, đã làm cho cô hiểu ra rất nhiều chuyện.

Tình yêu, không chỉ ngọt ngào mà còn có thể gây thương tích. Mà để hiểu được vấn đề này, cô đã phải dùng nước mắt để trả giá.

Kê Hường Hòe cuối cùng đã giải quyết xong công việc của buổi trình diễn trong quý, sau khi hoàn thành nốt mấy thỏa thuận quan trọng, anh mới kéo cơ thể mệt mỏi về nhà.

Bước vào trong nhà, đối diện với căn phòng tối đen, không chút hơi người, anh có phần không thích ứng kịp. Lúc này, anh mới nhớ, mấy ngày trước vợ anh đã đòi ly hôn, mà anh cũng đã ủy thác cho luật sư xử lý.

Ngả người lên ghế sofa mềm mại, anh cầm lấy di động gọi cho luật sư.

“Luật sư Hoàng, chào. Tôi là Kê Hường Hòe. Tôi muốn bàn bạc với anh về chuyện ly hôn.”

Anh mệt mỏi nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi, tai nghe luật sư báo cáo quá trình cùng Đan Thủy Dao bàn bạc. Cho đến khi thảo luận đến vấn đề tiền nuôi dưỡng, anh đột nhiên mở mắt ra, trầm giọng hỏi: “Anh vừa mới nói cô ấy không cần bất cứ cái gì, chỉ yêu cầu nhanh chóng hoàn tất thủ tục ly hôn?”

Không biết vì sao, khi anh nghe thấy lời nói này, trong tim như có gì đó khuấy động.

Nghe thấy Đan Thủy Dao như thế rất muốn thoát khỏi cuộc hôn nhân này, hay nói đúng ra là thoát khỏi chính anh, anh không ngăn được cơn tức giận cùng với cảm giác sợ hãi dấy lên trong lòng.

Sau đó, luật sư còn nói những gì, anh cũng không còn tâm trạng để nghe hết, chỉ nói cảm ơn rồi tự động ngắt điện thoại.

Ngay cả khi đối mặt với căn phòng tối om, anh cũng không buồn mở đèn. Cơ thể mệt mỏi, tưởng rằng chỉ cần một chiếc gối là có thể ngủ ngay được, nhưng không hiểu sao, sau khi nói chuyện điện thoại cùng luật sư Hoàng, anh cố gắng nhắm mắt lại mà cũng không thể nào ngủ được.

Luật sư làm việc rất nhanh, ngay ngày hôm sau đã thông báo rằng việc chuẩn bị thủ tục đã hoàn tất chỉ còn thiếu con dấu, hai người chỉ cần đến cơ quan hộ chính để hủy bỏ đăng ký kết hôn.

Kê Hường Hòe đã đến cơ quan hộ chính từ rất sớm. Trong tim anh có một khao khát khó hiểu, đó là muốn được nhìn thấy cô.

Điều trớ trêu là, khi chưa có ý định ly hôn, đôi khi vì công tác, anh có thể làm việc liền ba bốn ngày mà không nhớ tới vợ. Bây giờ, khi đã quyết định ly hôn, anh lại rất muốn gặp cô.

Chỉ trước giờ hẹn một phút đồng hồ, anh mới nhìn thấy Đan Thủy Dao, được cha mẹ lái xe đưa đến. Cô mặc toàn đồ đen. Một chiếc áo thun ngắn tay màu đen kết hợp với quần jean đen, đeo một chiếc kính đen to bản, che khuất gương mặt tái nhợt, như là muốn để tang ai đó.

“Thủy Dao.” Anh tỏ ra thân mật, mở lời chào trước.

Nhưng, cô ngay cả nhìn cũng không nhìn, lướt qua trước mặt anh, cùng luật sư tiến vào cửa cơ quan hộ chính, như là muốn thể hiện quyết tâm ly hôn của mình.

Sự phớt lờ của cô làm Kê Hường Hòe tức giận, cất bước đi theo sau cô. Hai người vào trong, hoàn tất thủ tục ly hôn nhanh nhất có thể.

Vẫn là cô trước anh sau, cũng bước ra ngoài như thê. Nhìn Đan Thủy Dao bước nhanh ra khỏi tầm mắt của mình, anh bỗng cảm thấy hoảng loạn.

“Thủy Dao....”

Anh muốn giữ cô lại, nói với cô rằng bọn họ vẫn có thể giữ liên lạc. Cho dù không còn là vợ chồng thì vẫn là có thể làm bằng hữu.....

Nhưng, cô không hề dừng lại, bằng tốc độ nhanh nhất, bước lên xe rời đi.

Nhìn theo hướng chiếc xe rời đi, tim anh như bị khuyết đi một mảng, ngây ngốc đứng yên tại chỗ, không biết nên đi đâu.

Cho đến khi bàn tay cảm nhận được bụi bẩn trong không khí, tâm trí anh mới chợt bừng tỉnh.

Kỳ thực, trong cuộc hôn nhân này, bọn họ đều quá ngu ngốc. Mỗi người sống theo một cách riêng của mình. Anh dùng cách sống độc thân vốn có của mình trong cuộc sống hôn nhân hai người, còn cô lại che dấu con người thật của mình để chung sống cùng anh. Cuối cùng, không ai chịu thông cảm cho ai, ai cũng nghĩ rằng, cuộc hôn nhân này đổ vỡ là vì họ không còn yêu nhau.

Nhưng nếu thực sự không còn yêu, thì cảm giác trống vắng và đau khổ trong trái tim anh đến từ đâu?

4. Chương 4

Một năm sau aris0901.wordpress /wp-includes/js/tinymce/plugins/wordpress/img/trans.gif

Một tiệm ăn gia đình được trang trí khéo léo, khoảng sân vườn được bao bọc bởi những bụi cây xanh tốt cùng hàng rào gỗ, mang phong cách cổ điển đặc trưng của vùng nông thôn nước Pháp. Trước cổng có treo một tấm bảng hiệu bằng gỗ, được trang trí với gam màu nhẹ nhàng, đơn giản với cái tên “Elaine”. Trên cửa ra vào được đính một quả chuông nho nhỏ, mỗi khi khách ghé vào tiệm, sẽ phát ra những tiếng kêu leng keng vui tai, báo cho chủ tiệm có khách đến.

Tiệm gia đình kiểu Pháp này vừa mới được nâng cấp và khai trương ba tháng trước. Trong tiệm ăn, ngoài hai nhân viên phục vụ bên ngoài là nam ra, còn lại tất cả đều là nữ. Chủ tiệm cũng rất vui tính, cô hay lúc lắc đuôi tóc dài buộc đuôi ngựa của mình, chạy ra chạy vào, lấy tiếng cười nhiệt tình để chào đón khách.

Dĩ nhiên tiệm cũng phục vụ các món ăn truyền thống của Pháp như các nhà hàng khác, giá cả cũng vì thế mà cũng khá cao. Nhưng nhờ có phòng ăn với không gian thoải mái, nên từ khi Elaine khai trương đến nay, doanh thu càng ngày càng tốt. Vào giờ cao điểm, thường khó có thể tìm được một phòng trống.

Ngoài cửa sổ tràn ngập màu sắc xanh, cây cối theo làn gió mùa hạ nhẹ nhàng lay động. Bên trong phòng ăn với gam màu nhẹ nhàng cổ điển, tràn ngập mùi thơm phưng phức của đồ ăn và tiếng cười đùa, trò chuyện của thực khách. Tất cả đều tốt đẹp làm Đan Thủy Doanh muốn giúp nhưng không biết phải làm gì, đành ngồi bên cửa sổ nhìn mọi người.

“Hi! Chị, đến đây sao lại không báo Tiểu Uông báo trước cho em một tiếng? Em có thể cho người chuẩn bị trước mấy khối macaron để cho chị uống trà, khỏi phải ngồi chờ như thế này.” Đan Thủy Dao nhìn thấy chị mình liền kéo ghế ngồi xuống, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn lấm tấm mồ hôi do bận rộn.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của em gái, Đan Thủy Doanh thầm cảm thán, thời gian thực sự có thể thay đổi rất nhiều chuyện.

Một năm trước, sau khi ly hôn, cha mẹ vội vàng trở về, Thủy Dao không chịu nói bất cứ điều gì, chỉ không ngừng nói xin lỗi, làm cho bọn họ cho dù muốn tức giận cũng không thể thốt ra lời nào.

Sau đó, Thủy Dao quyết định ra nước ngoài để thư giãn. Không nghĩ tới, sau khi đến Pháp, cô quen biết được một vài người bạn tốt ở đó, rồi bắt đầu hứng thú với món ăn Pháp. Cô ở Pháp khoảng nửa năm rồi mới về nước, mang theo làn da rám nắng màu mật ong với nụ cười nồng nhiệt. Cô tuyên bố muốn mở một tiệm ăn gia đình theo phong cách cổ điển của Pháp. Mọi người đều cho rằng cô chỉ nhất thời hứng thú, không nghĩ rằng nhà hàng này lại ấn tượng như vậy. Thấy cô kinh doanh tốt, cha mẹ nửa năm qua luôn lo lắng vì đứa bé này, cũng thoáng yên tâm.

“Ngồi nghỉ đã.” Đan Thủy Doanh đưa khăn tay cho em gái, cười nói: “Em không thấy nhân viên phục vụ của em người nào cũng bận rộn, một người phải làm công việc của hai người sao, đừng làm họ thêm bận nữa.”

Bữa tối, liếc nhìn nhóm nhân viên phục vụ bận tới tấp mặt mũi, Đan Thủy Dao nghịch ngợm nở nụ cười: “Ha ha ~ phương châm của nhà hàng chúng em chính là ‘Nữ làm như nam, nam làm như vật’[AP1] *, chỉ là bận một chút mà thôi, không có gì đâu.”

Một vài nhân viên phục vụ vừa khéo đi qua, nghe được bà chủ của mình nói như vậy, đều không nhin được ai oán trừng mắt với bà chủ nhà mình.

Đan Thủy Dao không hề có chút xấu hổ, vẫn ngang nhiên cười, chỉ kém không quay đầu lại làm mặt quỷ với họ.

Nhìn bộ dáng hoạt bát của em gái, Đan Thủy Doanh cũng không nhin được, bật cười thành tiếng.

Có lẽ chị thực sự có thể yên tâm, tuy rằng mới qua một năm, nhưng là đứa em này đã tìm về con người vui vẻ, tự tin trước kia. Bây giờ, nhìn nó thực sự rất hạnh phúc.

“Chị, nghe nói gần đây có người theo đuổi chị, có phải thật không?” Đan Thủy Dao nháy mắt tinh nghịch hỏi.

Nghe bà vú nói, gần đây trong nhà không cần tốn tiền mua hoa, vì ngày nào cũng có hoa được gửi đến cùng với những tấm thiệp với lời lẽ rất “buồn nôn”.

Mặt Đan Thủy Doanh hơi hơi ửng hồng: “Nào có.....Đừng nói vậy.”

“Á à! Xem ra bác sĩ Chương kia thực sự có chút tài năng, làm cho chị gái giống tiên nữ tỷ tỷ của em cũng không chịu nổi thể công mãnh liệt mà động phạm tâm nha!”

“Đừng nói vậy, chị hôm nay đến ... là muốn cùng em nói chuyện.” Ho nhẹ vài tiếng, Đan Thủy Doanh đỏ mặt muốn nhanh chóng chuyển đề tài.

“Nói chuyện? Chị, có chuyện gì, sao đột nhiên lại dùng khẩu khí nghiêm túc như vậy?”

“Cái đó..... Đêm qua, Kê Hường Hòa lại đến nhà chúng ta.”

Sau khi từ Pháp trở về, Thủy Dao đã mua một căn hộ riêng để ở bên ngoài, nên không biết chuyện này.

Đan Thủy Dao ngẩn người, một hồi lâu mới cố tình làm như không hiểu nói: “Hả? Anh ta đến nhà chúng ta làm cái gì? Ngày hôm qua nhà chúng ta có tổ chức yến hội sao? Thế mà không cho em biết, không phải là em bị mọi người quên lãng rồi chứ?”

Đan Thủy Doanh nhìn biểu hiện bình thản trên mặt em gái, cô cẩn thận nói: “Anh ta..... ngày hôm qua không phải là lần đầu tiên đến nhà chúng ta, kỳ thực trước đó anh ta cũng đã tới vài lần.”

“À?” Đan Thủy Dao nghe vậy chính là cúi đầu, dùng thìa khuấy ly nước chanh trước mặt, lạnh nhạt hỏi: “Anh ta tới làm cái gì?”

Thật ra, hiện tại cô không muốn biết tin tức về gã đàn ông kia, cũng không muốn biết anh ta rốt cuộc muốn làm cái gì. Nếu có thể, cô hy vọng mình giống như những nhân vật trong tiểu thuyết, bị mất đi một phần trí nhớ, nhớ kỹ mọi người nhưng chỉ duy nhất quên đi người con trai mình từng yêu thương sâu sắc.

“Anh ta muốn gặp em một lần.”

“Gặp em?” Cô nhíu mày không thể tin nổi, mĩa mai nói: “Gặp em làm cái gì? Xem em sau khi ly hôn đã trở nên bình thường chưa sao? Ha!”

“Lúc ly hôn em không đòi hỏi bất cứ cái gì, làm cho anh ta có chút áy náy! Hơn nữa, về sau, tất cả thủ tục ly hôn em đều ủy thác cho luật sư giải quyết, làm cho anh ta có chút lo lắng.....” Đan Thủy Doanh tuy rằng không thể lý giải hành vi của Kê Hường Hòa, nhưng là xem thái độ của anh ta trong vòng một năm nay có vẻ chân thành, cô nghĩ chuyện này vẫn nên nói cho em gái biết.

Lo lắng? Đan Thủy Dao không nghĩ tới hai chữ này, lúc nghe qua, lại có thể buồn cười đến như vậy.

Lúc hai người còn là vợ chồng, anh ta có thể bởi vì không muốn có con mà cãi nhau với cô, để cô một mình ở nhà cũng không thêm quan tâm. Bây giờ đã ly hôn, anh ta lại chạy đến nhà cô, nói rằng anh ta quan tâm cô?

Ha! Đúng là chuyện nực cười.

“Lo lắng cho em? Anh ta tỉnh lại đi! Thay vì lo lắng cho em thì anh ta nên lo xem mình có mắc phải các bệnh hoa liễu trước đi!” Cô mĩa mai châm biếm.

“Thủy Dao.....” Đan Thủy Doanh hơi nhíu mày, nhìn em gái vừa nói lời độc miệng.

Đan Thủy Dao thấy ánh mắt không hài lòng của chị gái, thở dài nói: “Được rồi! Em vừa rồi là do giận dữ, nhưng em thực sự không cần tới sự quan tâm dư thừa của anh ta. Em hiện tại có công việc yêu thích, không cần miễn cưỡng đi làm chuyện mình không thích, cũng không cần giả dạng thành thực nữ xinh đẹp tao nhã theo sở thích của người ta, cũng không cần có người theo đuổi. Đối với em, cuộc sống hiện tại thực sự rất tốt, so với một năm trước mà nói, em thực sự rất hài lòng.”

Cô nhún nhún vai, nói với chị mình: “Nếu lần sau anh ta có đến nữa, chị giúp em chuyển lời đến anh ta, hiện tại em đang rất hạnh phúc, anh ta không cần phí công lo lắng cho người vợ trước vô duyên này.”

Đan Thủy Doanh nghe xong lời của em gái, không biết nên nói gì, cuối cùng chỉ có thể gật đầu: “Chị biết rồi.”

Con bé tuy rằng đã trở nên hoạt bát vui vẻ giống như trước kia, nhưng mà sau khi trải qua những tổn thương đó thì ai cũng sẽ phải có gì đó thay đổi.

Sâu trong đôi mắt Thủy Dao đã không còn đơn thuần hồn nhiên giống như trước kia, mà là sự kiên định, trưởng thành.

“Chị, đừng nói chuyện mất hứng này nữa! Mau đến đây giúp em nếm thử các món Điền Tâm vừa mới nghĩ ra”.

Điền Tâm, là đầu bếp chính của Elaine, dáng người nhỏ gầy, nhưng là sức lực không hề nhỏ, trù nghệ lại tốt đến không thể tưởng. Lúc trước, ở trong quán ăn nhỏ tại Pháp, sau khi ăn qua đồ ăn của Điền Tâm, cô quyết tâm mời người này về Đài Loan cùng nhau gây dựng sự nghiệp.

Nói xong, cô gọi một nhân viên phục vụ đang thở không ra hơi, nhờ anh ta vào bếp đem tất cả các món mới ra cho cô nếm thử, nhưng lại rước lấy ánh mắt ai oán cùng tiếng than khóc của nhân viên phục vụ.

Nhưng Đan Thủy Dao nào có bỏ qua dễ dàng như vậy, cô thô lỗ nhấc chân đá anh ta, trừng mắt lườm anh ta một cái, anh ta chỉ có thể cắn khăn tay đi vào bếp. Cảnh này lập tức thu hút ánh mắt của các thực khách trong quán ăn, thế là một trận tiếng cười lớn vang lên.

Đan Thủy Dao nhìn khách khứa mỉm cười nói: “Thật là thất lễ, đào tạo nhân viên không được tốt, làm ọi người xem chê cười rồi!”

Nhất thời, trong phòng ăn lại tiếp tục tuôn ra từng trận tiếng cười. Đúng lúc đó, chuông nhỏ được gắn trên cửa cũng phát ra thanh âm vui tai, tạo ra không khí thật sự náo nhiệt.

Đan Thủy Doanh cũng lộ mỉm cười, em gái cô đúng là đã quay trở về, cô cũng có thể yên tâm.

“Hường Hòa? Hường Hòa?” Một âm thanh ôn nhu khê vang lên, làm cho Kê Hường Hòa vốn đang ngăn người cuối cùng cũng khôi phục lại tinh thần.

Không gian được bài trí trang nhã, món ăn tinh tế, tiếng nhạc cổ điển du dương, cũng như người bạn gái xinh đẹp ngồi đối diện, mọi thứ đều hoàn mỹ như tưởng tượng của anh. Nhưng gần đây, số lần anh ngơ

ngắn ngày càng nhiều. Vừa nghĩ đến vấn đề này, anh lại vô thức nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Nguyên nhân chính làm cho anh ngắn ngủi giờ là do có một thân ảnh rất giống vợ trước của anh đi ngang qua.

Đan Thủy Dao, vợ trước xinh đẹp của anh chính là nguyên nhân làm cho tinh thần anh những ngày gần đây không được an ổn.

Đã một năm trôi qua, anh nên quên người đó rồi mới đúng, nhưng là không hiểu vì sao hình ảnh lúc cô ấy vì không kiềm chế được mà la hét, lại thường xuyên hiện lên trong đầu anh. Càng tự nói với chính mình là hãy quên cô ấy đi, nhưng lại càng dễ dàng nhớ lại.

“Hương Hòe, anh không thoải mái sao? Hay là hôm nay đến đây thôi, anh đi về nghỉ ngơi đi?”

Kê Hương Hòe đưa mắt nhìn về phía cô gái đang ôn nhu nói với anh. Đó là Hạ Ấu Dung, cô rất giống vợ trước của anh, là thiên kim của hào môn thế gia, tao nhã xinh đẹp, tốt nghiệp từ trường nữ sinh tại Nhật Bản. Giơ tay nhắc chân đều là bản mẫu thực nữ điển hình của giới thượng lưu, ngay cả trang phục cũng rất hoàn hảo, đều là của những nhà thiết kế nổi tiếng, không thể tìm ra dù chỉ là một lỗi nhỏ.

Một cô gái hoàn hảo hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của anh, và cũng là bạn gái anh duy trì quan hệ lâu nhất sau khi ly hôn.

Chỉ là, không hiểu vì sao, hoàn mỹ như vậy nhưng lại làm cho anh cảm thấy mệt mỏi.....

Công việc cũng vậy, trước đây cứ dựa theo từng mùa, đưa ra các thiết kế khác nhau, cho dù đầy áp lực, nhưng anh cảm thấy vô cùng hứng thú. Tuy nhiên, không biết bắt đầu từ lúc nào, những công việc này cũng lại làm cho anh cảm thấy phiền chán.

Mặc dù đối với bất cứ việc gì đều cảm thấy chán nản, nhưng anh lại rất thường xuyên nhớ đến vợ cũ. Đôi khi ở trên đường, anh bất giác đuổi theo những bóng lưng giống với cô ấy.

Có khi anh thực sự bị ngớ ngẩn chẳng..... Anh không nhận được nở nụ cười khổ.

“Không có việc gì, chính là gần đây có chút việc bận mà thôi.” Anh thuận miệng nói ra một cái lý do, không liên quan gì đến tâm trạng của anh đêm nay.

“Như vậy sao? Nếu anh đã bận như vậy, tối hôm nay nên về trước nghỉ ngơi cho tốt, chúng ta có thể hẹn lần khác mà.” Hạ Ấu Dung không hỏi nhiều, ngược lại còn quan tâm nói.

“Ừ.” Gật đầu, Kê Hương Hòe cũng không từ chối việc về sớm hơn dự tính, sáng khoái cầm lấy hóa đơn đi tính tiền.

Hạ Ấu Dung nhìn bóng lưng của anh, trên mặt xuất hiện thần sắc khác thường, nhưng cô nhanh chóng lộ ra nụ cười điềm đạm thanh nhã che giấu đi cảm xúc của mình, tao nhã bước theo sau lưng anh mà rời đi.

Trên xe, dọc đường đi, hai người không nói chuyện nhiều với nhau. Bên ngoài, màn đêm đen đặc, hai người cứ duy trì trầm mặc như vậy cho đến khi tới trước cổng nhà cô.

“Cảm ơn anh đưa em về nhà, hôm nay em cảm thấy rất vui.” Nở một nụ cười theo tiêu chuẩn, Hạ Ấu Dung nhẹ giọng nói.

“Vậy sao, hôm khác anh hẹn em một lần nữa.” Lộ ra tươi cười không hứa hẹn, Kê Hương Hòe lịch sự trả lời cô.

Nhưng là bọn họ đều hiểu rõ, buổi hẹn hò hôm nay chẳng có cái gì là vui vẻ.

“Vâng, hẹn gặp lại! Em chờ điện thoại của anh.”

Khi Hạ Ấu Dung lui một bước, anh không chút lưu luyến, đạp xuống chân ga, phóng xe đi.

Kết giao như vậy, hoàn mỹ như một khuôn mẫu, nhưng thật là do bọn họ muốn sao? Hạ Ấu Dung đứng ở trong gió đêm bắt đầu suy nghĩ lại.

Sáng sớm hôm sau, Kê Hương Hòe đầu đầu bước nhanh đi vào văn phòng. Thư ký chờ anh đã lâu, vui vẻ báo cáo với anh lịch trình hôm nay, cùng các hạng mục công việc khác.

“Giám đốc, có một tin tức rất tốt mà nhất định anh không thể tin được.”

Day day huyết thái dương ần ần đau vì ngủ không đủ giấc, anh thật là không nghĩ ra được đối với anh mà nói, hiện tại có tin tức gì mà tốt đến như thế.

“Ồ, tin tốt gì?” Anh cảm thấy không hứng thú, hỏi.

“Giám đốc, lúc trước chúng ta giúp công ty điện ảnh bên Pháp thiết kế trang phục, đã đoạt được giải thưởng về thiết kế trang phục!”

Anh ta thoáng nhíu mày: “Thật sự?”

Anh ta nhớ bộ phim điện ảnh kia là nói về một đôi tình nhân lưỡng quốc (ở 2 quốc gia khác nhau) gặp nhau tại Pháp, yêu thương nhau, nhưng lại chia tay, rồi sau đó lại gặp lại. Bởi vì kịch bản khá độc đáo nên anh mới đáp ứng nhận dự án này.

“Thật!” Thư ký gật đầu như già tỏi: “Buổi sáng tôi có nhận được thư cảm ơn của diễn viên, đạo diễn của bộ phim, còn có thư thông báo về giải thưởng của ban tổ chức Liên hoan phim nữa, giám đốc, có vẻ như chúng tôi không cần lo lắng về tiền thưởng năm nay rồi.”

Anh cũng cảm thấy vui vẻ, nhưng mà vui sướng trong nỗi cô đơn. Vinh quang như vậy nhưng anh có thể cùng ai chia sẻ đây? “Đúng rồi, những người khác biết chuyện này chưa?”

Để có thể thiết kế trang phục cho bộ phim, cần có sự đồng tâm hợp lực của mọi người, anh nghĩ thành tựu này thuộc về tất cả mọi người.

Thư ký vui vẻ nói: “Vừa rồi tôi đã thông báo ọi người, bọn họ đều muốn thấy bộ dạng vui vẻ của giám đốc, cho nên tất cả đều cố làm việc, chờ giám đốc phát thưởng!”

Kê Hường Hòa đương nhiên hiểu được thư ký muốn ám chỉ điều gì, anh cũng không keo kiệt, nói: “Được rồi, tối hôm nay tôi mời khách, anh tìm quán ăn đặt bàn, buổi tối chúng ta mở tiệc chúc mừng. Còn nữa, báo cho phòng kế toán, hoạch toán lại tiền thưởng, tháng này mọi người được tăng lương.”

Anh vừa mới nói xong, ngoài cửa lớn lập tức ồa lên một trận reo hò, thư ký cũng vui mừng, hướng về phía giám đốc nói: “Cảm ơn giám đốc tăng lương! Tôi lập tức bắt tay vào làm ngay.”

“Chuẩn bị đi! Ngoài ra, hôm nay nếu như không có việc gì mọi người có thể tan ca sớm để đi liên hoan.” Anh vừa nói xong, bên ngoài lại lần nữa truyền tới một trận hoan hô.

“Thủy Dao, tối hôm nay có một công ty dự định bao hết toàn bộ nhà ăn, mình có nhận hay không?” Nhân viên phục vụ ở quầy tiếp tân che lại ống nghe, lên tiếng hỏi Thủy Dao.

“Bao toàn bộ? Rất nhiều người sao? Muốn dùng buffet hay là dùng cơm bình thường?” Đan Thủy Dao hỏi.

“Ước chừng khoảng hai mươi người, muốn dùng buffet.”

Số người cũng không nhiều lắm, Điền Tâm chắc cũng sẽ không quá bận, bây giờ mới qua giờ nghỉ trưa, vẫn còn thời gian để chuẩn bị.

Đan Thủy Dao vui vẻ đáp ứng: “Ok! Tiểu Lam, cùng bọn họ thống nhất thời gian trước, lát nữa chị sẽ bảo Điền Tâm chuẩn bị thực đơn cho tối hôm nay rồi em gọi lại cho họ xem lại có gì muốn thay đổi hay không.”

“Ok..... bà chủ, bọn họ nói là mở tiệc chúc mừng, hỏi mình có cung cấp bia hay rượu không?”

Đan Thủy Dao nghĩ đến rượu vang đỏ của Pháp cô đem về từ tuần trước, đó là rượu tốt nhất năm nay! “Có, lát nữa chị sẽ lên danh sách cùng thực đơn rồi gửi cho họ.”

Tiểu Lam mỉm cười gác điện thoại, vỗ vỗ vào danh sách vừa viết trên tay, “Bà chủ, bọn họ rất hào phóng. Họ nói cứ theo như chúng ta sắp xếp, tiền không thành vấn đề.”

“Tốt lắm.” Vỗ tay, Đan Thủy Dao cất giọng thông báo: “Buổi tối quán ăn chúng ta có tiệc lớn, mọi người cố gắng thêm chút nữa nhé! Tiểu Uông, lát nữa cùng chị xuống hầm rượu chuyển rượu ra!”

“Chị, không thành vấn đề!” Tiểu Uông rất có tinh thần đáp ứng.

Đan Thủy Dao mỉm cười nhẹ. Hôm nay sẽ là một ngày may mắn đây.

Cả buổi tối, Đan Thủy Dao bận rộn ở trong phòng bếp hỗ trợ.

Cho đến khi không còn quá nhiều việc, cô mới đi ra ngoài sảnh tiếp khách. Vừa nhìn thấy đoàn khách, gương mặt cô cứng lại, cô thầm ước gì mình chưa từng bước chân ra đây.

Đêm nay, bao toàn bộ nhà hàng chính là công ty chồng cũ của cô.

Trong công ty có không ít người nhận ra cô là vợ cũ của giám đốc, không khí nhất thời có chút xấu hổ. Đan Thủy Dao nhìn qua một vòng sau đó nhẹ nhàng thở ra, bởi vì ở trong đám người không nhìn thấy Kê Hường Hòe.

Nhưng, cô yên tâm quá sớm.

Sau khi đám người tản ra, cô nhìn thấy một người say đến nỗi không biết gì nằm ghé vào trên bàn, rõ ràng cô đã cầu nguyện sẽ không gặp lại anh ta.

Sắc mặt cô chuyển sang trắng bệch, đang suy nghĩ có nên quay lại phòng bếp hay không, nhưng rất tiếc đã không còn kịp nữa.

“A..... xin chào phu nhân giám đốc!” Vài người đã uống đến lảo đảo, không còn phân biệt rõ ràng, ngây ngô cười lên tiếng chào hỏi, lập tức bị đồng nghiệp bên cạnh trừng mắt ngăn lại.

Thật là! Giám đốc và cô ấy đã ly hôn, đừng có gọi vậy, gọi như thế không phải là làm cho người ta càng thêm xấu hổ sao?

“Đừng gọi vậy!” Trong đám người có người nhỏ giọng nói.

“Đúng mà! Cô ấy vốn là phu nhân của giám đốc nha!” Không chịu bị người ta trừng mắt cảnh cáo, anh chàng say rượu kia chỉ vào Đan Thủy Dao, không biết sống chết lớn tiếng nói.

Đan Thủy Dao cảm thấy trên mặt đầy hắc tuyến.

Thư ký mở miệng chào hỏi: “Uhm.....Xin chào Đan tiểu thư, cô đến nơi này dùng cơm sao?” Nói xong, anh ta thật chỉ muốn tự cắn lưỡi, bọn họ đã bao toàn bộ nhà hàng này, làm sao còn có thể có người khác đến ăn cơm?

Đan Thủy Dao gượng cười, có chút mất tự nhiên trả lời: “Không phải..... Đây là quán ăn do tôi mở.”

“À.”

Không gian lại trầm mặc, thư ký vội vàng dùng ánh mắt nhắc vài đồng nghiệp không uống rượu nữa, đem cái tên uống say không còn biết gì kéo sang một bên.

“À..... Cái kia..... Tôi nghĩ tiệc chúc mừng của công ty chúng tôi hôm nay kết thúc tại đây. Đan tiểu thư, đồ ăn ở quán ăn của tiểu thư thật sự rất ngon, rảnh rồi chúng tôi sẽ quay lại đây ăn nữa.” Nói những lời khách sáo xong, thư ký đem hóa đơn nhét vào tay giám đốc của mình, rồi vội vàng lôi kéo một đám người nhanh chóng rút lui.

“A, đợi chút!” Đan Thủy Dao gọi thư ký lại, chỉ vào người uống quá chén, đang nằm ghé vào trên bàn nói: “Các anh quên một người.”

Thư ký vỗ cái trán, thiếu chút quên giám đốc nhà mình, nhưng giám đốc lại uống say như thế này thật sự là phiền toái. “Chúng tôi đều phân chia đủ xe rồi, mà lúc tới đây, giám đốc cũng một mình lái xe đến, cho nên thực sự chúng tôi không có cách nào để phân công người đưa giám đốc về, cho nên.....”

Đan Thủy Dao thấy ánh mắt thư ký kia muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cảm thấy không ổn: “Đợi chút, không phải là.....” Suy nghĩ hiện tại của anh ta là không phải như cô đang nghĩ chứ?!

“Cho nên muốn xin Đan tiểu cho giám đốc chúng tôi ngủ lại một đêm, dù sao tiểu thư và giám đốc cũng xem như là quen biết.....” Tuy rằng đã ly hôn, nhưng dù sao cũng từng là quan hệ vợ chồng, nói như thế nào đi nữa thì so với việc trên đường tùy tiện đón một chiếc taxi vẫn tốt hơn nhiều.

“Tôi không thể.” Cô vội vã cự tuyệt.

“Đan tiểu thư, tiểu thư sẽ không nhấn tâm như vậy chứ, chẳng nhẽ lại để mặc giám đốc của chúng tôi ở trên đường sao?”

Cô..... không thể làm như vậy, nhưng mà.....

“Các anh có thể đưa một vài đồng nghiệp về trước, sau đó quay lại đón anh ta, hoặc là đưa đến khách sạn cũng được.....” Đan Thủy Dao không bỏ cuộc, cố động não, giúp họ tìm vài ý tưởng.

“Đan tiểu thư cũng không phải không biết, đường về nhà của giám đốc cùng mọi người ngược hướng nhau, làm như tiểu thư nói là không thể.” Thư ký dùng ánh mắt đáng thương nhìn cô.

“Chuyện này.....”

Đan Thủy Dao còn đang suy nghĩ biện pháp khác, thư ký lại xem như cô đáp ứng rồi, vội vàng chạy trốn, làm cho cô chỉ có thể đứng tại chỗ ai oán.

“Chị Thủy Dao, bọn họ thực sự cứ như vậy, đem giám đốc bỏ lại đây sao?” Tiểu Lam cảm thông, nhìn người bị say không còn biết gì, lại còn bị nhân viên của mình ném lại trong quán.

“Ừ.” Thuận miệng đáp ứng, Đan Thủy Dao không nói nhiều liếc anh ta một cái.

“Chẳng lẽ cứ để anh ta ở trong tiệm, nằm ngủ như vậy đến ngày mai sao? Nhìn dáng ngủ của anh ta, chắc là sẽ không thoải mái...” Tiểu Lam than thở. “Nhưng mà nếu không cho anh ta ngủ ở đây, mọi người đều là đi xe máy, cũng không có cách nào đưa anh ta đi chỗ khác được.”

Đan Thủy Dao đành cắn răng lên tiếng. “Được rồi! Tiểu Lam, chị rất hiểu ý đồ của cậu, chị có lái xe, chị sẽ xử trí vị tiên sinh đáng thương này, OK?”

“OK!” Tiểu Lam cười cười híp mắt, vui vẻ rời khỏi quầy, chuẩn bị dọn dẹp.

Đan Thủy Dao quay đầu nhìn Kê Hường Hòa, bắt đắc dĩ thở dài.

Quên đi, cho anh ta ở tạm một đêm vậy! Dù sao anh ta đã bị nhân viên vứt bỏ, hơn nữa vẫn nợ mình tiền cơm tối nay.

Chỉ có đêm nay thôi, qua đêm nay, cô tuyệt đối sẽ không cùng anh ta có bất kì quan hệ gì nữa.

[AP1] Câu này có nghĩa là nữ làm việc như nam còn nam làm việc như con vật. Đại loại là làm việc phải hơn bình thường, không quản mệt mỏi.

5. Chương 5

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, Kê Hường Hòa mở mắt ra, phát giác chính mình nằm trên một chiếc giường lớn mềm mại, mà bên giường có một cô gái đang ngồi đưa lưng về phía mình, đang cùn giầy da của mình chiến đấu hăng hái.

“Chết tiệt! Đôi giầy này sao lại khó cởi đến như vậy chứ!” Cô gái cứ nhấc đi nhấc lại như thế.

Cô có một mái tóc dài, bóng lưng làm cho anh cảm thấy quen thuộc, anh lắc đầu cười khổ, bởi vì anh lại bắt đầu cảm thấy đôi phương rất giống với vợ trước của mình.

Nhưng đây là việc không có khả năng xảy ra.

Rốt cục, cô gái cũng chiến đấu thành công với đôi giầy của anh, thùng thùng hai tiếng, đại biểu cho đôi giầy đặc chế Italy của anh được xem như rác tùy ý quăng loạn, sau đó cô gái xoay người, đầu tiên là đôi mắt to tròn, rồi đến chóp mũi xinh đẹp, cuối cùng là đôi môi đỏ mọng khéo léo một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trước mắt anh.

Thủy Dao? Anh hiện tại là đang nằm mơ sao?! Kê Hường Hòa nhắm mắt lại, suy nghĩ như thế.

Đan Thủy Dao không biết chồng cũ của mình đã sớm tỉnh lại, sau khi cởi giày của anh xong, cô tiếp tục cùng caravat của anh chiến đấu.

“Thật là, rốt cuộc là ai quy định ra ngoài nhất định phải đeo caravat, một cái vải dệt thắt phức tạp như vậy làm cái gì, bộ không có ai nghĩ tới khả năng nó sẽ làm người ta nghẹt thở chết sao?” Vừa cởi caravat trên cổ anh ra, cô vừa không nhận được bắt đầu nói lảm nhảm.

Không hề báo động trước, tay cô bị một đôi bàn tay to ấm áp gắt gao nắm giữ, cô giật nảy mình, vội vàng muốn rút tay về, nhưng là người nào đó không có ý định để cho cô như ý nguyện, cô càng giãy dụa, thì sự kiềm chế của anh lại càng chặt.

Kê Hường Hòe lại lần nữa mở mắt ra, nhìn người trước mắt, lại càng thêm xác định chính mình là đang mơ.

Bởi vì vợ trước xinh đẹp của anh, đang ngồi ở bên cạnh anh, đôi mắt to tròn xinh đẹp đang nhìn anh, mà đôi tay nhỏ bé mềm mại của cô đang ở trước ngực anh không ngừng cọ xát.

Mặc kệ đây là sự thật hay chỉ là một giấc mộng đẹp, ít nhất anh xác định hiện tại anh không muốn cô một lần nữa rời đi khỏi anh, nghĩ như vậy cho nên anh càng muốn giữ lấy cô chặt hơn.

“Thủy Dao.....” Anh buông tay cô ra, nhanh chóng chuyển sang ôm chặt lấy cô, ngửi mùi hương nhàn nhạt trên người cô, nở nụ cười thỏa mãn.

Đan Thủy Dao bị ôm lấy không có tâm tình tốt giống như anh, cô kinh hoảng không thôi, không rõ một gã đàn ông say rượu lấy đâu ra sức lực lớn như vậy?

“Buông ra, Kê Hường Hòe!” Cô liều mình đẩy anh ra.

Bất quá, mặc kệ cô giãy dụa thế nào, anh chính là không muốn buông cô ra, cũng bởi vì thân cận quá gần này, phần thân dưới của anh nhanh chóng có phản ứng, ánh mắt dấy lên nhiệt tình hỏa diễm, nhìn cô chăm chăm.

“Anh..... Anh làm gì nhìn em như vậy?” Cô cảm giác được ánh mắt anh khác thường, hoảng hốt nhận ra được thân thể anh biến hóa.

Hơi thở ấm áp cùng mùi rượu phát trên mặt cô, anh không có trả lời vấn đề của cô, chính là càng không ngừng thấp giọng gọi tên cô, “Thủy Dao..... Thủy Dao.....”

Cơ thể hai người càng ngày càng gần nhau, môi anh lẩm bầm tên cô, rồi trực tiếp dán lên bên má cô, không ngừng công thành đoạt đất hôn lên chóp mũi của cô, đôi môi, một đường đi xuống hôn lên chiếc cổ mảnh khảnh của cô.....

Nên đẩy anh ra, Đan Thủy Dao trong đầu mơ hồ nghĩ như vậy nhưng tay cô lại giãy dụa ôm lấy cổ anh.

Kê Hường Hòe vừa hôn vừa thuần thực thoát quần áo của cô, hai tay làm càn xoa lên nụ hoa kiên đỉnh trước ngực cô, ở trên người cô châm lên ngọn lửa dục vọng.

Bọn họ nằm ở trên giường, giống như đứa nhỏ, luống cuống tay chân rút đi quần áo lẫn nhau, anh cẩn thận chạm vào mỗi tấc da thịt trên người cô, cảm thụ được da thịt non mềm đầy xúc cảm của cô.

“Thủy Dao..... Thủy Dao.....” Anh đưa vật cứng rắn đặt ở nơi mềm mại của cô, gắng gượng kiềm chế lửa nóng đưa ánh mắt dò hỏi nhìn cô.

Biểu cảm cô mê mang mà trầm mê là đáp án tốt nhất của anh. Lúc anh đem lửa nóng thật sâu thâm nhập thân thể của cô, bọn họ đồng thời phát ra rên rỉ thỏa mãn, cảm giác hư không trong cơ thể lẫn nhau đều tại giờ phút này hoàn toàn thực thỏa mãn.

“Hòe.....” Đan Thủy Dao mềm giọng rên rỉ, hai tay càng thêm ôm sát tấm lưng ả ướt đầy mồ hôi của anh.

Nghe thấy tiếng kêu của cô, anh lập tức một lần nữa chiếm đoạt đôi môi của cô, tứ chi càng cùng cô quấn quít ôm lấy nhau.

Một đêm này, anh muốn cô hết lần này đến lần khác, thỏa mãn đói khát lâu nay của anh, hai tay thủy chung không rời khỏi thân thể của cô, cho dù cuối cùng mệt mỏi mà ngủ đi, anh vẫn là bá đạo ôm lấy cô.

Cho dù đó là mộng, anh cũng sẽ không để cho cô một lần nữa từ bên người anh trốn đi.

Kê Hường Hòa là vì mũi không ngừng truyền đến cảm giác muốn hắt xì mà tỉnh lại.

Anh cau mày mở mắt ra, vẻ mặt còn có điểm hoảng hốt nhìn xem xung quanh, đây không phải là phòng của anh, trên giường còn có một con chó nhỏ đang lắc mạnh cái đuôi.

Xem ra cảm giác muốn hắt xì làm cho anh tỉnh dậy chắc là do con chó này ở bên người anh tác loạn.

Ngồi dậy, anh có chút không vui khi nhìn thấy chính mình toàn thân trần trụi, còn có dấu vết của một đêm hoan ái.

Chết tiệt! Cấp dưới của anh rốt cuộc là đang bày trò quỷ gì? Đêm qua không đưa anh về nhà, mà lại đem anh ném ở cái địa phương quỷ quái gì thế này, xem ra anh cần phải suy nghĩ lại việc tăng lương cho bọn họ.

Đẩy ra cánh cửa nhỏ trong phòng, là một gian phòng tắm, anh liền đi vào rửa mặt chải đầu, bỗng nhớ tới hành vi phóng túng hoang đường hôm qua. Kỳ thực dùng đầu gối cũng biết tối hôm qua căn bản là do anh say quá mức, vợ trước đối với anh hẳn là chán ghét đến cực điểm, làm sao có thể lại lần nữa xuất hiện trước mắt anh, thậm chí còn hảo tâm thu giữ anh?

Anh cũng thật là bệnh không nhẹ, nhưng không biết cô gái như thế nào lại có thể khiến anh có thể tưởng lầm là Đan Thủy Dao, còn cùng đối phương phát sinh quan hệ, hiện tại anh chỉ có thể cầu nguyện cô ta dễ dàng nói chuyện.....

Lấy khăn tắm màu trắng lớn vấn quanh người, anh chậm rãi đi ra ngoài.

Kê Hường Hòa một bên nhặt quần áo chính mình lên, không vui khi thấy quần áo mình dính không ít lông chó, mà caravat của anh cũng đang bị con chó kia chà đạp.

“Đồ con chó ngu ngốc! Nhả caravat của tao ra!” Anh vươn tay, bắt lấy đầu kia của caravat.

Nhưng là nó không có ngoan ngoãn làm theo lời anh, ngược lại còn dùng móng vuốt cào vào tay anh, thừa dịp anh đau thu tay về, nó nhanh chân chạy ra khỏi phòng.

“Chết tiệt!” Anh không nhịn được thấp giọng mắng một tiếng.

Con chó này thật sự là được “giáo dưỡng tốt”! Xem ra anh phải chuẩn bị tâm lý đối mặt với chủ nhân của nó, nghĩ xem người như thế nào lại dưỡng ra cái loại cẩu này.

Lạnh mặt đi ra cửa phòng, anh không có chú ý nhiều đến bài trí căn nhà, bởi vì tất cả lực chú ý của anh đều tập trung vào một bóng lưng đang bận rộn trong bếp.

Tốt lắm thật sự rất giống..... Anh cũng thường ở trên đường đuổi theo bóng lưng quen thuộc như thế này.

Khi bóng lưng trước mặt xoay người lại, anh cơ hồ là dừng lại hô hấp, không thể tin được nhìn cô.

Ông trời a! Thế nhưng đúng là Thủy Dao, vợ trước của anh?!

Sáng sớm tỉnh lại, Đan Thủy Dao không nhịn được hít lạnh một hơi.

Ngày hôm qua cô là bị ma ám sao? Làm sao có thể ốm ở cùng Kê Hường Hòa ôn “chuyện cũ”?!

Miền cưỡng nhích cơ thể, toàn thân đều đau nhức làm cho cô không nhịn được rên rỉ, lại sợ đánh thức người nào đó còn đang ngủ, đành phải cứng rắn cắn môi dưới, đem thanh âm nuốt xuống.

Sau khi cô mặc quần áo xong, không nhịn được quay đầu lại nhìn người ở trên giường.

Khuôn mặt anh tuần đang ngủ say, cũng giống như trước luôn làm cho người ta không kiềm chế được mà mê luyến, dáng người tinh tráng rắn chắc như là kiệt tác hoàn mỹ được nghệ thuật gia điêu khắc ra, làm cho người phụ nữ khắp thiên hạ động lòng không thôi, đương nhiên cô cũng không ngoại lệ, càng không cần nói cô còn tự thể nghiệm, trần ngập tình lực cùng dáng người hoàn mỹ như thế nào vô cùng nhuần nhuyễn hiện ra ở cô trước mắt.

Vừa nghĩ đến kích tình đêm qua, cô không nhịn được đỏ mặt, bước nhanh đi ra khỏi phòng.

Vừa mới kéo cửa ra, vật cứng Đa Đa bị văng về một buổi tối lập tức vọt tiến vào, chạy vòng vòng quanh người cô như muốn lấy lòng chủ nhân.

“Hừ nhỏ tiếng chút! Không cần đánh thức anh ta.” Đan Thủy Dao ngồi xổm xuống, nhỏ giọng dặn dò vật cứng.

Quên đi, mặc kệ hiện tại hồi hận thế nào cũng đều vô dụng, trước tiên phải làm cái gì đó để lấp đầy dạ dày đang kêu gào của cô đã, còn về phần Kê Hường Hòa..... chờ đến lúc cô hồi phục tâm tình, lại suy ngẫm xem nên thế nào cùng chồng trước chào hỏi đi!

“Nguyên lai đêm qua thật là em.” Đột nhiên tiếng nói khàn khàn của Kê Hường Hòa vang lên sau lưng, làm cho Đan Thủy Dao giật nảy mình, nhưng cô rất nhanh ổn định tâm tình, nhàn nhạt xoay lưng nhìn về phía anh.

“Anh tỉnh?” Cô làm như không có việc gì hỏi: “Tôi đang làm bữa sáng, muốn cùng nhau ăn không?”

Anh nhìn cô thật lâu, nhìn thấy đáy mắt cô chợt lóe lên xấu hổ rồi nhanh chóng biến mất.

“Ừ, nếu không phiền toái.” Anh quyết định trước không nói đến chuyện tối hôm qua, kéo ra ghế dựa ngồi xuống, nhưng ánh mắt vẫn cứ dính chặt vào người cô.

“Không phiền toái, nhưng là tay nghề của tôi so với đầu bếp của chúng tôi không tốt cho lắm.” Nhàn nhạt nói xong, Đan Thủy Dao lấy ra bánh mì đã nướng tốt, đem chân giò hun khói cùng trứng ốp la đưa tới trên bàn cơm.

Lúc này anh cho rằng cô đã chuẩn bị xong bữa sáng muốn cùng nhau dùng cơm, nhưng cô lại không ngồi xuống, ngược lại tiếp tục quay trở lại bếp, chuẩn bị một ly lớn nước hoa quả, còn có một sandwich kẹp chân giò hun khói và phô mai.

Kê Hường Hòa nhìn thấy cô làm ra một đồng đồ ăn sáng, không nhịn được nói: “Anh không ăn hết nhiều như vậy, em không cần bận nữa.”

Cô cũng không quay đầu lại đáp lại, “Ai nói là muốn chuẩn bị cho anh ăn, đó là bữa sáng của tôi.”

Bữa sáng của cô? Kê Hường Hòa như là nhìn đến một người khác hoàn toàn, nhìn chăm chăm vào ly lớn nước hoa quả, còn có sandwich nhìn như đơn giản nhưng lại rất nhiều thứ, cuối cùng cô còn tới tủ lạnh lấy ra một đĩa trái cây đã chuẩn bị sẵn.

Nếu anh nhớ không lầm thì, bữa sáng của cô hình như cho tới bây giờ trừ bỏ salad xà lách ra thì cũng không có ăn gì, thậm chí ngay cả nước trái cây cũng chính là nhấp cho có, hiện tại cô gái trước mắt này thêm ăn như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Không cần phải so sánh với một cô gái bình thường, chỉ so với anh thôi thì anh cũng đều ăn không hết nhiều đồ ăn như vậy, huống chi là cô?!

“Ý em là tất cả đồ ăn đều là bữa sáng của em?” Anh không dám tin hỏi.

Cầm lấy thìa khuấy ly hoa quả, Đan Thủy Dao ném thử một chút, rồi mới bớt chút thời gian trả lời vấn đề của anh, “bánh mì nướng cùng chân giò hun khói trứng ốp la là cho anh, nếu anh muốn ăn hoa quả thì cũng có thể lấy một chút mà ăn.”

Cô không phải không phát hiện bộ mặt kinh ngạc của anh, nhưng đối với cô thì không có vấn đề gì.

Hiện tại cô cũng không cần vì bảo trì khí chất mà đem mình cùng dân chạy nạn Châu Phi giống nhau, cô có năng lực có thể làm mình ăn uống thỏa mãn, cần gì phải ủy khuất mình mỗi ngày cắn “thảo” làm “dương”? (ý chị nói là lấy rau làm thịt đó)

Có chút chần chờ, cuối cùng Kê Hường Hòa vẫn là không nhịn được mở miệng hỏi: “Em ăn như vậy..... không biết là bữa sáng quá mức phong phú sao?”

Cô nở nụ cười ra tiếng, dùng khăn lau khóe miệng, kể tiếp lại hướng sandwich tiếp tục tiến công, “Vậy sao? Phong phú mới tốt a! Có đồ để ăn làm chi ủy khuất mình, người xưa nói rằng hoàng đế ăn cơm có rất nhiều món, mình ăn cao hứng là tốt rồi, làm gì tưởng nhiều lắm đâu?”

Giải quyết cái sandwich kia xong, cô vô tư nhìn anh, “Huống chi, sức ăn của tôi tốt, thì ăn nhiều một chút, tôi cũng không có lãng phí, như vậy cũng không cảm thấy có chỗ nào không tốt.”

Kê Hường Hòe không nhin được ngẩn người, lập tức nghĩ lại, xác thực, đã từng nhìn thấy rất nhiều mỹ nhân chỉ động đũa cho có, đôi khi anh thực sự cảm thấy ăn giống như không ăn kiểu đó quả thật rất lãng phí, cũng sẽ làm cho người ngồi cùng bàn cảm giác đồ ăn giống như không thể ăn; dưới không khí vui vẻ ăn uống của Đan Thủy Dao, làm cho đồ ăn xem ra mỹ vị hơn.

Càng xem cô ăn càng cảm thấy chính mình rất đói, càng thêm ăn, anh vội vã đem chân giò hun khói cùng trứng ốp la bỏ vào bánh mì nướng, há to mồm cắn một miếng.

Đan Thủy Dao nhú mồm, có chút không thể tin được anh thế nhưng sẽ há miệng lớn như vậy để dùng bữa, nhưng chống lại cái nhìn của cô, anh chỉ cười, anh chỉ là bị lây bộ dáng thoải mái của cô mà thôi.

“Thoải mái ăn cơm, này không phải em nói sao?” Anh đem lời cô vừa nói ra mà lặp lại một lần.

Cô không thể ngờ nhìn anh, sau đó lộ ra tươi cười, hai người nhìn nhau cười.

Cuộc gặp lại kỳ dị này, thật không nghĩ tới sẽ được bắt đầu như vậy.

Ăn bữa sáng xong, Kê Hường Hòe không rời đi lập tức, mà đi đến phòng khách bắt đầu đánh giá gian phòng.

Lam cùng lục là màu chủ đạo, bức tường được sơn màu lam nhạt, giống như là một góc của bầu trời xanh, trong phòng các góc trần ngập cây cối lớn nhỏ, có thể ngẫu nhiên ở những bồn hoa nhỏ phát hiện ra mấy đóa hoa trắng noãn, phòng của cô làm cho người khác có một loại cảm giác thoải mái không hề có áp lực.

Mà điều này cũng làm cho anh lại một lần nữa cảm thấy kinh ngạc, bởi vì anh biết vợ trước hẳn là yêu thích màu phấn hồng, vàng nhạt, cùng với đường viền hoa dành cho các công chúa mới đúng, chứ không phải giống như bây giờ ..... cả căn phòng thoát nhìn rất thoải mái, màu sắc lại trung tính, không thuộc loại yêu thích của các thực nữ.

“Phòng ở này là lúc em mua đã như vậy sao?” Anh không nhin được bật thốt hỏi.

Đan Thủy Dao đang pha cà phê lắc lắc đầu, “ Gian phòng này là em mời người đến thiết kế.”

Đưa cà phê cho anh, cô bưng trà sữa ngồi xếp bằng trên sofa, vừa ngửi hương vị ngọt ngào của trà sữa, vừa vui vẻ nở nụ cười.

Bưng trên tay cà phê đen mùi hương thơm nồng, so với lúc nhắm nháp nó, Kê Hường Hòe càng để ý đến tiểu nữ nhân giống như con mèo nhỏ đang ngồi xếp bằng ở trên sofa.

Lại là một việc ngoài dự đoán đối với vợ trước, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, anh không tin cô dùng tư thế thoải mái như vậy ngồi ở trên sofa, thậm chí còn uống cái thứ làm cho người ta dễ dàng béo phì đó.

Xem ra, một năm này, thay đổi của cô nhiều đến nỗi vượt ra ngoài sự tưởng tượng của anh.

Ngồi xuống vị trí đối diện cô, anh như có điều đăm chiêu nhìn cô, “ Một năm này..... Em tựa hồ thay đổi rất nhiều?”

Đan Thủy Dao nhún vai từ chối cho ý kiến, nhấp một ngụm trà sữa, hỏi lại anh, “Em thay đổi rất nhiều, bất quá thay đổi như vậy chính mình rất thích.”

“Thích? Anh nghĩ em..... sẽ cho rằng mình thay đổi sẽ là một loại sa đọa?” Dù sao trong ký ức của anh, cô lúc trước đối với các phương diện trong sinh hoạt đều yêu cầu cẩn thận.

“Sa đọa?” Cô cười nhạo ra tiếng, ngược mắt lên khiêu khích nhìn anh, “Em không cho rằng như vậy là sa đọa, em cảm thấy cuộc sống hiện tại này rất hưởng thụ, so với bị một đồng quy định nhằm chán quây quanh thì tốt hơn rất nhiều.”

Nhìn cô vẻ mặt tự tin, anh không nhin được lại cảm thán, “Em..... Thực sự thay đổi rất nhiều.”

“Ừ.” Cô gật gù đầu, “Em xác thực thay đổi rất nhiều, một năm này, một lần nữa em tìm được ý nghĩa cuộc sống, cũng một lần nữa tìm được mục tiêu sống vui vẻ, hiện tại cuộc sống mới làm cho em rất có tự tin,

cũng làm ình có thể hưởng thụ mỗi ngày làm ình vui vẻ rất thỏa mãn.” Cô tự tin chậm rãi nói, so sánh với việc bị các lễ nghi đè ép cực hạn, thì sống như thế này rất tốt.

Nhìn cô hiện tại tự tin, còn có thái độ hưởng thụ cuộc sống, Kê Hường Hòe nhận ra mình kỳ thực cũng không chán ghét cuộc sống thoải mái này, còn có thói quen và thái độ của cô, cho dù hoàn toàn không phù hợp với hành vi cử chỉ tiểu thư khuê các nên có, nhưng anh lại dị thường cảm thấy nói chuyện như vậy rất thả lỏng vô cùng, thậm chí có thể buông thả chính mình, tự nhiên cùng cô đàm tiếu.

“Về tối hôm qua.....” Anh chần chờ mở miệng, cùng chồng trước phát sinh quan hệ như vậy, cũng là nhất thời “thay đổi” của cô sao?

Hồi tưởng lại chuyện tối hôm qua, hai người đều lâm vào trầm mặc, dù sao hiện tại bọn họ là vợ chồng đã ly hôn, ngay cả bạn bè cũng không hơn, làm loại chuyện này, xác thực làm cho người ta có chút xấu hổ.

“Ách..... Em nghĩ chuyện đó cứ coi như là ngoài ý muốn đi.” Đan Thủy Dao giả bộ không có vấn đề gì nói.

“Ngoài ý muốn?” Anh lặp lại từ này, trong lòng cảm thấy có gì đó khó chịu.

Nhưng, cô tối hôm qua nhiệt tình đáp lại, còn có hai người quen thuộc ngọt ngào cao trào, không ngừng nhắc nhở anh, đó là cái ngọt ngào cỡ nào ngoài ý muốn.

“Không sai, coi như là ngoài ý muốn đi!” Cô khẳng định, bằng không anh là muốn như thế nào? Muốn cô phụ trách sao?

Anh quyết định trước không truy cứu vấn đề này.“Kia..... Chúng ta còn có thể làm bạn bè không?”

Bạn bè ? Đan Thủy Dao nhất thời có chút không biết làm sao, cô không biết mình mỗi lần gặp anh, đều có thể làm như không có việc gì hay không, cùng anh nói chuyện phiếm, không nghĩ gì đến quãng thời gian hai người đã đi qua.....

“Không được sao?”

“Đương nhiên là...được!” Giống như không có lý do phản đối; cô nói với chính mình, chuyện gì đã qua thì cho nó qua đi, trước đừng nghĩ nhiều.

“oảng oảng!”

Kê Hường Hòe dở khóc dở cười nhìn ống quần bị con chó nhỏ gặm nhấm, so đo nói,“Anh hy vọng nó không nghĩ lầm là anh muốn cùng nó làm bạn bè .”

Nói thực ra, anh thực sự không thích động vật có lông mao, lại càng không thích con chó nhỏ này, vì nó thoải mái chiếm cứ ôm ấp vợ trước của anh.

“Vậy tốt lắm nha! Đa Đa rất ít đối với người khác thân mật như vậy! Đúng hay không Đa Đa?” Đan Thủy Dao vuốt ve sủng vật, đùa nói với nó.

Thân mật sao? Nếu nó biết hiện tại anh dự tính đem nó ném vào toilet, không biết nó còn có thể đối với anh thân thiết như vậy không.

Lần đầu tiên, Kê Hường Hòe đối với “bạn bè ” sủng vật có suy nghĩ bài xích như vậy, nhưng anh lại còn chưa có ý thức được bản thân mình tồn tại tâm tình mâu thuẫn.....

6. Chương 6

Sáng sớm.

Mặc áo sơ mi trắng rộng thùng thình, ôm gối ôm to tựa vào thành giường. Hiếm lắm nhà hàng mới được nghỉ lễ, Đan Thủy Dao lười biếng cứ thế ngủ đến không biết trời đất là gì.

Đang say ngủ, đột nhiên, tiếng chuông cửa “chíp chíp” vang lên khắp phòng, giục giã cô dậy mở cửa.

Chớp chớp hai mắt nhấp nhem, cô buộc mình phải ngồi dậy, thả hai chân ra khỏi giường lớn mềm mại, một tay còn không ngoan lười kéo theo drap trắng muốt, trông đáng yêu như cô nhóc mười mấy tuổi.

Cửa được mở, Thân hình điển trai của ai đó đang đứng chắn ngang lối ra vào, đẹp như ánh mặt trời chói lọi, giọng nói nam tính lịch sự vang lên trên đỉnh đầu cô

“Còn đang ngủ?” Kê Hường Hòe nhìn bộ dạng mê ngủ, vẻ mặt mờ mịt của cô, không nhịn được cười khê ra tiếng.

Anh đóng cửa lại, lười kéo cô đi đến phòng tắm, lấy lại drap trên tay cô, rồi đẩy nhẹ cô vào bên trong phòng tắm, “Đánh răng rửa mặt đi, rồi chúng ta ra ngoài ăn sáng.”

Đan Thủy Dao mơ mơ màng màng, tay tự cử động theo câu lệnh.

Khi đã đánh răng, rửa mặt xong xuôi, cô tỉnh hẳn ngủ. Nhìn mặt mình trong gương, cô bỗng thét chói tai.

Đang bên ngoài phòng tắm, nghe thấy tiếng thét, Kê Hường Hòe vội vàng chạy vào: “Sao vậy?”

“A a   Đừng vào đây   ” Bấm chốt khóa cửa phòng tắm, mặt cô đỏ lên, hai tay níu chặt quần áo trước ngực.

Ô ô ~ đêm qua tắm xong cái là lên giường ngủ luôn, cô chỉ mặc mỗi cái áo rộng thùng thình, “hàng họ” bên trong ra mà ngoài ánh sáng là lộ ra hết, nhất định vừa nãy anh ta đã thấy hết cả rồi!

“Làm sao vậy?” Kê Hường Hòe lo lắng hỏi.

“Anh..... Anh vừa nãy có nhìn thấy cái gì không?” Cô vừa thẹn vừa vội hỏi.

“Nhìn thấy cái gì?” Anh mới đầu còn chưa biết phải phản ứng thế nào, rồi nhớ lại lúc kia, hình ảnh cảnh xuân mê người hiện ra trong đầu.....

Vừa rồi cô nàng chỉ khoác trên mình một cái áo rất rộng đi ra mở cửa cho anh, lớp vải dệt màu trắng làm thân hình quyến rũ của cô khi ẩn khi hiện, anh còn có thể thấy rõ ràng thấy “thứ đó” “vươn thẳng” hồng phấn qua lớp vải mỏng, cặp đùi thon dài trắng nõn nà cũng lộ ra hơn phân nửa ~ rất mê người.... Hạ phúc dâng lên một cổ dục vọng dồn dập.

Kê Hường Hòe hít một hơi thật sâu, gắng áp chế chính mình không nên ảo tưởng quá nhiều với người vợ trước, sau đó rất kiên định trả lời vấn đề của cô, “Không, mới nãy tôi cái gì cũng chưa nhìn thấy.” Có đôi khi nói dối lại tốt.

Cô với anh, hiện giờ chỉ là bạn bè, cho nên anh hẳn là nên bảo trì tâm tính thuần khiết trước mặt cô, chứ không phải nghĩ làm thế nào để “bóc” cô.

“Thật?” Cô rất nghi ngờ.

“Thật.”

“Vậy anh vào phòng khách trước đi, tôi muốn thay quần áo.”

“Ừ, anh đến phòng khách chờ em.” Anh nhận thấy lúc này mình cũng không thích hợp tiếp tục lưu lại phòng ngủ tràn ngập hơi thở cô.

Vào phòng khách, anh cầm lên một cuốn tạp chí đang đặt trên bàn, mới lật được một trang liền đóng lại, đầu óc miên man nhớ lại những hành động quá đổi “tự tiện” của chính mình dạo gần đây.

Ngày đó, sau khi hai người xác định quan hệ bạn bè, anh chắc rằng cô đã cho rằng anh chỉ tùy tiện nói thể thôi, cho nên vào một ngày “đẹp trời”, cô đã vô cùng kinh ngạc khi anh gọi điện cho cô.

Nói thật thì, ngay cả chính anh cũng là cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Ly hôn.

Đối với người luôn luôn yêu cầu sự hoàn mỹ như anh mà nói thì đó là điều “tất lễ dĩ ngẫu”, còn đối với cô ấy, anh luôn luôn cho rằng chính bản thân anh đã không còn tình cảm với cô từ lâu rồi.

Chỉ là..... Sau khi ly hôn, anh bắt đầu không hiểu hành vi của chính anh.

Trên những con đường trước đây anh và cô đã từng qua, anh đều cố tìm kiếm bóng hình của cô. Đêm đêm, hình ảnh cô gào khóc giận dữ trước khi ra đi cứ mãi quẩn quanh trong đầu anh. Dẫn đến hiện tại, anh chủ động muốn cùng cô duy trì quan hệ bè bạn, ân cần gọi điện thoại nhằm tạo sự gần gũi, để gia tăng mức độ “gần gũi” anh đã tạo ra cuộc hẹn hôm nay với cô.

Anh nghĩ ‘có khi đầu mình bị hỏng rồi.’

“Tôi xong rồi!” Đan Thủy Dao không thoải mái nói, cô vừa đi ra vừa cột tóc đuôi ngựa.

Kê Hường Hòe không tin nhìn cô, rồi lại nhìn nhìn đồng hồ trên tay mình, shock khi thời gian nhanh đến bất ngờ.

“Mới mười phút thôi mà?” Căn cứ vào thời gian lúc trước anh phải chờ đợi, nhanh nhất cũng phải nửa giờ mà.

“10 phút là đủ rồi.” Đan Thủy Dao biết lí do anh kinh ngạc, nên từ tốn giải thích: “Hôm nay đi xe đạp mà, nên chỉ cần thoa kem chống nắng và trang điểm nhẹ thôi, không mất nhiều thời gian.”

Trước kia vì duy trì khuôn mặt hoàn mỹ, mỗi lần ra cửa cô đều mất ít nhất 30 phút. Sau khi ly hôn, cô trở về với cách sinh hoạt đơn giản của mình, thường mỗi lần ra ngoài chỉ thoa mỗi kem chống nắng.

“Vậy còn trang phục thì sao?” Kê Hường Hòe không nhận ra nổi một nhãn hiệu nào trên quần áo của cô.

Anh chưa bao giờ thấy cô mặc áo phông hay quần jean, nhưng giờ thì thực sự anh đang thấy, cô mặc một cái áo phông có in hình một đứa bé quá dị kết hợp với quần jean trắng.

“Cái này?” Đan Thủy Dao kéo kéo áo phông trên người, cười sáng lạn: “Tôi mua ở chợ Đêm đó, một cái 19 đồng, tôi mua ba cái, chủ hàng chỉ lấy có 50 đồng, siêu có lời.” Phát hiện biểu cảm kinh ngạc anh, cô đột nhiên ý thức được mình vừa mới nói một chuyện rất chi là buồn cười.

Vậy mà cô quên mất người đàn ông này không phải hàng hiệu thì không mặc, đặc biệt là bạn gái của anh ta, chỉ có mặc váy dài phiêu dật phong tao mới nhận được sự chấp nhận từ anh ta.

Hôm nay cô đã không mặc đồ theo stylist của anh ta thì thôi, lại còn khoe quần áo mua ở chợ Đêm với anh ta... Chắc chỉ trong giây lát nữa thôi là anh ta sẽ giễu cợt gu thẩm mỹ của cô à xem!

Điều bất ngờ là, Kê Hường Hòe đánh giá cô từ trên xuống dưới một lượt, rồi mỉm cười, chân thành nhận xét một câu làm Đan Thủy Dao chẳng thể nào hiểu nổi

“Cô mặc vậy rất đẹp.”

Cô mặc vậy rất đẹp..... Cô mặc vậy rất đẹp.....

Trong công viên.

Ngồi trên bãi cỏ xanh mượt, Đan Thủy Dao vẫn còn ngơ ngẩn nhìn xa xăm, trong đầu vẫn không ngừng lặp đi lặp lại lời khen của anh ta trước khi rời đi.

Kiểu nói này hoàn toàn khác hẳn Kê Hường Hòe mà cô biết.

“Rốt cuộc thì anh ta nói nhằm hay mình nghe nhầm nhỉ?” Cô vỗ vỗ đầu, buồn rười rượi nghĩ.

Cầm trong tay hai chai nước khoáng, nhìn những người xung quanh nói nói cười cười đi bên cạnh, Kê Hường Hoa đột ngột dừng lại ven đường, nhìn Đan Thủy Dao đang ngồi trên bãi cỏ xanh, trong lòng bỗng cảm thấy bàng hoàng, sự nghi ngờ bỗng chốc lan tràn.

Gặp lại nhau mới chỉ vài ngày, anh sắp cho rằng người con gái đã gả cho anh lúc trước với người con gái hiện tại hoàn toàn không phải cùng một người.

Trước kia, anh chưa từng nhìn thấy cô đặt móng nhỏ của mình lên một chỗ nào nếu không có ghế, hướng chỉ là mặt cỏ.

Dưới ánh mặt trời, làn da thiếu nữ trắng nõn khỏe khoắn, do vừa mới đạp xe đạp nên khuôn mặt kiêu diễm ửng đỏ, đôi chân thon dài tùy ý duỗi dài trên mặt cỏ xanh, những đường cong hoàn mỹ hoàn toàn hiển lộ.

Có phải là do trước đây anh chưa từng quan sát kỹ cô, hay căn bản là do cô không dám thực sự đối diện với anh trong bộ dáng này?

Đan Thủy Dao lơ đãng quay đầu lại, thấy anh đứng ngơ ngẩn ở chỗ cô ngồi không xa, liền vẫy tay với anh: “Ồ đây! Ở đây! Tôi khát lắm rồi!”

Đấy! Lại thêm một điểm bất đồng nữa, nếu là trước kia cô sẽ không bao giờ ở trước mặt bàn dân thiên hạ, lớn tiếng kêu gọi anh.

Cô nàng bây giờ, tự nhiên, dễ thương, tự tin, không câu nệ tiểu tiết, suy nghĩ độc lập, tự do khiến người khác hâm mộ. Tóm lại, cô hiện giờ cùng với cô trước đây hoàn toàn khác biệt.

“Chẳng lẽ mình chán ghét cô ấy như vậy sao?”: Kê Hường Hòe bỗng tự hỏi chính mình.

Bước về phía cô, đưa cô chai nước khoáng mát lạnh, cô nhanh chóng nhận lấy, nở một nụ cười xinh đẹp với anh.

Má lúm đồng tiền, xinh đẹp như ánh mặt trời, sự xinh đẹp đủ để hòa tan tâm bất luận kẻ nào, làm anh lại thêm một lần nữa bàng hoàng.

Bàn tay anh không tự chủ vươn ra vuốt ve đôi gò má đỏ bừng của cô, khiến đôi con ngươi đen nhánh của cô ánh lên sự nghi ngờ.

Còn nghĩ gì nữa chứ, đáp án đã rõ ràng rành ròi, ở trong lòng anh, căn bản là không có một tí tí ti ti nào là ghét bỏ cô gái nhỏ hồn nhiên vô tư này, anh cảm thấy, một lần nữa anh lại thích cô gái nhỏ này mất rồi.....

Hai người một lần nữa trở thành bạn bè, ai cũng không có dự tính sẽ phát triển như thế nào, thế nhưng thời gian hai người ở bên nhau lại cứ từ từ kéo dài hơn trước.

Đầu tiên là lúc nghỉ lễ, hẹn nhau ra ngoài tập thể dục, nếu không thì ở nhà cô đọc sách, xem tin tức.

Về sau, không chỉ ngày nghỉ lễ Kê Hường Hòe mới gặp cô, bình thường cũng sẽ đi đến nhà hàng của cô, dùng chung cơm, rồi tán gẫu vài câu với cô.

Hai người đều không ý thức được điều này, lâu dần hình thành kiểu vợ chồng già ăn ý.

Trưa hè nóng bức.

Ôm đồng khăn trải giường đã được tẩy rửa sạch sẽ tiến vào phòng khách mát mẻ, Đan bỗng thấy một cảnh vừa khiến người nhìn thấy ấm áp vừa thấy buồn cười.

Buổi sáng phải giúp cô kê lại cái giá sách, Kê Hường Hòe lúc này mệt phờ nằm dài ngủ luôn trên sofa. Đa Đa đang ngủ bên người anh ta, cảm thấy hơi lạnh, ngẩng đầu lên nhìn cô một tí, rồi lại gục đầu xuống ngủ tiếp.

Đan Thủy Dao rón ra rón rén tới gần kia một người một chó, đánh giá vẻ mặt đang ngủ của anh ta, cô hơi do dự vươn tay chạm nhẹ vào quầng mắt thâm đen của anh ta.

Anh ta xong việc là lại chạy ngay tới chỗ cô, thường một ngày nghỉ ngơi không đến vài giờ, hai mắt thâm quầng đều càng lúc càng rõ, vậy mà dường như anh ta lại không có để ý, luôn cười nhẹ nhàngh với cô.

Anh ta đến tán chuyện với cô, chỗ cô đi đây đó, phụ giúp việc bếp núc cho cô, ngay cả Đa Đa anh ta cũng giúp cô chăm nom. Những lúc cô bận việc ở nhà hàng, anh ta sẽ giúp cô tắm cho Đa Đa rồi dắt nó đi dạo trong công viên. Đa Đa hiện giờ càng ngày bám anh ta, gần như đã không thềm để mắt đến chủ nhân chân chính của nó là cô nữa.

Cô khe thở dài, ngón tay nhẹ nhàng mà xẹt qua gò má anh ta, cẩn thận mơn trớn mi, đôi mắt, đôi môi của anh ta.....

Mối quan hệ của họ hiện tại là gì chứ?

Thời điểm gặp lại anh, cô cứ nghĩ mình sẽ dùng bộ mặt than để đối diện với anh, và anh, cũng sẽ xem cô như người xa lạ. Rồi khoảnh khắc khi hai người lên giường trong một phút không làm chủ được, để tránh xấu hổ, đành phải dùng quan hệ bè bạn để đối mặt với nhau.

Cứ nghĩ khi ấy, chẳng qua là anh thuận miệng nói thể thôi, nên khi cô nhận được cuộc gọi lần thứ nhất của anh, cô đã rất ngạc nhiên, dù cho có thể nào cô cũng không bao giờ nghĩ đến, một đôi vợ chồng đã ly hôn còn có thể làm bạn bè.

Mà thời gian gần đây, anh tỏ ra rất dịu dàng trong thân phận một người bạn, cô không hiểu, nhưng lại bị mê hoặc, cô không rõ vì sao sau khi li hôn, anh lại đối xử rất đối ân cần với cô – một người không nằm trong stylist girl của anh?

Cô dám nói hiện tại cô là chính cô, sống thoải mái tự do, hoàn toàn không có bộ dáng của một danh môn khuê nữ dịu dàng, vậy mà, lại khiến anh ta để ý thật nhiều?

Chẳng lẽ là anh ta đã chấp nhận kiểu phụ nữ khác sao?

Vấn đề này cô đương nhiên không dám hỏi ra miệng. Rút tay lại, cô ôm Đa Đa đi chỗ khác, rồi quay lại, đắp cho anh ta một cái chăn lông mềm mại.

“Lại đây! Đa Đa, tao đưa mày đi dạo, để cho anh ấy nghỉ ngơi.” Thú cưng Đa Đa không chịu, Đan Thủy Dao dờ khóc dờ cười nhìn Đa Đa ngồi lì bên chân Kê Hường Hòe.

Anh ta mới qua lại nhà cô có vài ngày thế mà cấu cứng của cô đã coi anh là chủ luôn rồi. “Mau qua đây!”

Nhưng mà Đa Đa rất muốn ngồi bên chân Kê Hường Hòe mà, nó ô ô vài tiếng ra vẻ ta đây rất đáng thương.

Cô buồn cười: “Đa Đa, dù mày có thích anh ta thì cũng không được quên, mày là đực, không phải cái đầu đấy. Nào, qua đây!”

Ô ô~ Chú cẩu nhà ta bị đả kích, cả thân mình run run, chú ta dùng ánh mắt ai oán nhìn nữ chủ nhân nhà mình, rồi ử rử chậm chạp nhấc cái mông cẩu của chú lên, tiến về phía chủ nhân.

Đan Thủy Dao ngồi xổm vỗ vỗ đầu nó: “Cứng hư quá, là chó mà cũng đồng tính... Ok, đừng buồn nữa, hôm nay chị đây sẽ mua thứ mày thích ăn nhất cho.” Được chủ nhân hối lộ, Đa Đa nhà ta rất phối hợp hí hoáy cái mông.

Khi một người một chỗ đã rời đi, Kê Hường Hòe nằm trên Sofa từ từ mở mắt khi đã nghe thấy tiếng cánh cửa đóng lại. Cái chăn lông mềm cô đắp cho anh cũng có mùi hương của cô, làm anh bất giác nở nụ cười.

Hạ Ấu Dung cúi đầu dùng cơm, coi như không thấy cái kẻ đang thao thao bất tuyệt được gọi là bạn đang ngồi đối diện với mình, cái kẻ này đang không ngừng chỉ chỗ một cách khiếm nhã với những người xung quanh.

Thực ra cô có thể khéo léo từ chối lời mời gặp mặt này, nhưng bởi vì hiếu kỳ, cô vẫn vác xác đến đây.

Dạo gần đây, cô đã nghe được không ít lời đồn đại về Kê Hường Hòe, nghe nói anh ta dạo này gần như ngày nào cũng tới tìm vợ cũ, hai người bọn họ hình như đang trong giai đoạn “bốc lửa”, rất thân mật.

Vì lí do đó mà lúc này, cô dùng cơm với Elaine. Tao nhã dùng xong bữa ăn, cô lịch sự cắt ngang ‘rổ dưa lê’ của cô bạn: “Thật xin lỗi, tôi phải rời bàn một lát.”

Từ toilet đi ra, Hạ Ấu Dung không trực tiếp trở lại chỗ ngồi, cô đứng lại nhìn về một góc khác trong nhà hàng. Một đôi nam nữ tự nhiên chuyện trò, hành động tuy không thân thiết, nhưng động tác hai người lại cực ăn ý, rồi mày đưa mắt lại, người ngoài nhìn vào đều có thể đoán ra họ là cặp tình nhân đang yêu nhau.

Người đàn ông kia đích thực là bạn trai của cô, đã mất tích một thời gian, người phụ nữ thì cô chưa gặp bao giờ, hình như là cô vợ đã ly hôn một năm trước của anh.

Nhìn Kê Hường Hòe cùng vợ trước thân mật, còn có sự dịu dàng anh chưa từng cho cô, Hạ Ấu Dung không biết lúc này mình phải làm gì nữa.

Thực ra cô đã sớm có dự cảm! Mỗi lần gặp mặt anh, anh đều thất thần như đang tìm kiếm bóng dáng một ai đó. Cô biết, nhưng cô vờ lại như không biết, bởi cô cho rằng cá tính của hai bên có thể nào cũng không thành vấn đề, cứ từ từ gặp gỡ, rồi thuận theo tự nhiên tiến tới hôn nhân.

Người ta vẫn nói hôn nhân không lãng mạn, nhưng chỉ cần gia thế hai bên phù hợp, có thể nói với nhau vài câu là đã hội đủ điều kiện để kết hôn rồi.

Chỉ là cô không hiểu, tại sao nhìn cách anh ấy đối xử cô vợ cũ, lại khiến cô có cảm giác họ như đôi tình nhân đang yêu nhau?

Vợ cũ của anh nói gì đó, Kê Hường Hòa đột nhiên đứng dậy, đi tới chỗ cô.

“Cô cũng tới nơi này dùng cơm?” Kê Hường Hòa đi đến trước mặt Hạ Ấu Dung, khuôn mặt đẹp trai có sự không thoải mái.

“Vâng.”

“Một mình? Hay là đi với bạn?”

“Đi với bạn.” Hạ Ấu Dung so sánh chỗ ngồi của người bạn, rồi ngẩng đầu nhìn anh, “Còn anh? Cũng đến dùng cơm? Hay là..... Tìm ai đó?”

Trong lòng hai người bọn họ đều biết rõ ràng, người anh tìm là ai.

Về mặt Kê Hường Hòa rất nghiêm túc, giọng trầm xuống, nói: “Ấu Dung, không phải chuyện của cô, có một số việc lúc này tôi không thể nói rõ với cô, nhưng..... Một thời gian nữa tôi sẽ cho cô một lời xác thực.”

Hạ Ấu Dung đau lòng nhìn anh, lần đầu tiên cao giọng nói chuyện với anh: “Mọi người đều biết anh chỉ thích thực nữ tao nhã, nhưng cô ta không phải, tôi đã tới đây vài lần, cô ta lúc nào cũng mặc jeans, trang điểm sơ sài, y chang con trai, quá mức xuềnh xoàng, cô ta... không thích hợp với anh!”

Kê Hường Hòa giật mình. Không thích hợp sao? Anh thích kiểu mẫu nào ngay đến cả chính anh cũng không dám khẳng định.

Anh chắc chắn mình đã bị cô vợ cũ hấp dẫn rồi.

Cô bé Thủy Dao này, không có khí chất cao nhã, không thềm adua theo một thời thượng, thậm chí còn không thềm làm dáng khi ngồi, đi đứng thì tự nhiên, còn rất ngây thơ khi cùng chú chó tán chuyện. Cô nàng ghét dạo phố vào đêm, thích phơi nắng mặc kệ làn da có bị hồng. Nhưng, anh lại cảm thấy rất thoải mái khi bên cô, thoải mái bên cô đến quá trưa, lúc nào cũng khiến anh thỏa mãn muốn cười.

Anh bị hấp dẫn? Chính anh cũng không rõ.

“Anh có biết, điều em muốn không phải một lời giải thích.” Hạ Ấu Dung cúi đầu nói, rồi quay trở lại chỗ ngồi.

Kê Hường Hòa không ngăn cản, không rõ thế là tốt hay xấu nữa.

Anh hiểu, điều cô ta muốn không phải là một lời giải thích, mà là một đáp án chính xác rõ ràng.

7. Chương 7

Sáng sớm thức dậy, mưa dầm triền miên làm cho Đan Thủy Dao không muốn rời giường, nhưng là vừa nghĩ đến Điền Tâm đã dặn hôm nay phải đến quán ăn để xem thực đơn mới, khiến cho cả người cô thật phần khởi, vội vàng từ trên giường bò dậy.

Ha ha ~ thực đơn mới! Đây chính là phúc lợi tuyệt nhất của lão bản (bà chủ) nha.

Elaine được tạp chí ẩm thực khen ngợi về việc thường xuyên thay đổi thực đơn, cũng không phải là tự nhiên hay biến đổi như vậy, tất cả đều là vì cô tham ăn, hay yêu cầu Điền Tâm thử nghiệm nguyên liệu nấu ăn mới, làm cho quán ăn ngoài ý muốn giành được mỹ danh này. Bất quá dĩ nhiên là khi phỏng vấn cô không có nói ra cái lý do thực sự này.

Cấp tốc rửa mặt chải đầu, cô chọn quần jean cùng áo sơ mi đơn giản, rồi nhanh chóng bước ra cửa phòng chuẩn bị bữa sáng, cũng thuận tiện cho Đa Đa ăn.

Chính là cho đến khi cô làm xong bữa sáng, cũng không nhìn thấy Đa Đa đâu, bình thường nó sớm đã lờn vờn bên chân cô, giờ thì cả bóng dáng cũng không thấy đâu, trong lòng cô hiện lên dự cảm không tốt.

“Đa Đa! Đa Đa? Đừng nào loạn, mau ra đây, hôm nay có thức ăn hộp cho chó người thích ăn nhất nha!” cô gọi khắp nơi trong phòng, thậm chí dụ dỗ, nhưng trừ bỏ thanh âm của cô ra, căn bản không có tiếng cầu nhĩ đáp lại.

Đan Thủy Dao bắt đầu cảm thấy hoảng sợ hơn, vội vàng tìm mọi nơi cao thấp trong nhà, nơi nào chó cũng có thể ẩn nấp cô đều tìm qua.

“Đa Đa? Đa Đa? Người chạy đi đâu rồi?”

Lách ca lách cách, Đan Thủy Dao lục tung khắp nhà, chỉ sợ chó yêu không cẩn thận chui vào cái chỗ nào nhỏ hẹp bị kẹt lại ở đó, đang chờ cô đi cứu viện.

Ngay tại thời điểm cô tìm mò hôi đầy đầu, tiếng chuông điện thoại vang lên, cô luống cuống tay chân vượt qua một đồng chướng ngại vật bị cô làm loạn, để bắt điện thoại.

“Thân ái lão bản, cho em leo cây à?” thanh âm Điền Tâm miễn cưỡng truyền đến.

“A! Chị quên.....” Xem đồng hồ trên tường, đã qua một giờ so với thời gian các cô ước định.

“Chị rốt cuộc đang làm gì vậy? Đừng nói với em giờ này chị vẫn chưa rời giường chứ?”

“Ô ô..... Đa Đa không thấy, sau khi chị rời giường, không thấy Đa Đa đâu, còn tưởng rằng nó chính là chạy trốn đi, nhưng là mặc kệ chị dùng đồ chơi hay đồ ăn dụ hoặc nó, vẫn là không thấy nó đâu.....”

Điền Tâm cũng khẩn trương lên, “Thử tìm khắp nơi trong nhà xem?”

“Đi tìm rồi, chị ngay cả bình hoa cùng bồn cầu cũng tìm qua.....” Đan Thủy Dao hoảng loạn nói.

Bình hoa? Bồn cầu? Chị cho rằng chó cưng của chị là biết thoái cốt công hay là quy tức đại pháp sao?!

“Tiểu thư, em phi thường nghiêm túc đề nghị chị, chị đừng nên tìm trong bình hoa hay cái bồn cầu nhà chị nữa, mà nên cầm lấy chìa khóa, còn có ví tiền đi ra ngoài mà tìm Đa Đa, em đoán khả năng Đa Đa thừa dịp tiểu thư chị ngủ chính mình chạy đi.”

“Nhưng là..... Đa Đa chưa từng có rời nhà trốn đi.....” Đan Thủy Dao nức nở nói.

“Vậy tốt lắm, hiện tại chị có thể biết được thú cưng nhà chị cũng có tiềm lực làm chuyện “bất lương”. Điền Tâm không chút khách khí nói. “Muốn vật cưng nhà chị không có việc gì, hiện tại chị nên nhanh chóng ra ngoài tìm nó đi.”

Kê Hường Hòe gọi điện thoại tới Elaine tìm Đan Thủy Dao, thế mới biết chuyện Đa Đa đi mất, gọi vào di động của cô lại không có người bắt máy, anh vì thế vội vàng chạy đến nhà trọ của cô, không nghĩ vừa mới đến tầng hai, liền nghe thấy thanh âm nức nở đứt quãng của một cô gái.

Anh nhúu mày bước nhanh hướng lên trên chạy đi, quả nhiên nhìn thấy cô gấp rui ro, trên mặt nước mắt đã rơi thành chuỗi.

“Xảy ra chuyện gì?” Anh lo lắng ngồi xổm xuống hỏi cô.

“Ô ô..... Chân đau quá.....” Đan Thủy Dao hoàn toàn không thể tin được chính mình vận khí xui xẻo như vậy.

Sau khi cô gác điện thoại xuống, vội vàng hướng trở về phòng lấy chìa khóa cùng ví tiền, không nghĩ tới vừa ra tới cửa, gót giày của cô thế nhưng bị gãy, làm cho cô nhất thời phản ứng không kịp, cả người ngã xuống cầu thang, làm trật khớp chân, đau đến nỗi không thể nhúc nhích.

Thảm hại hơn là, cô quên mang theo di động, không thể gọi điện cầu cứu ai, mà người trong dãy nhà trọ đều đã đi làm, giờ phút này căn bản không có nửa người, làm cho cô chỉ có thể kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không nghe.

“Chân đau? Để anh kiểm tra xem.” Kê Hường Hòe nắm lấy bàn chân bạch ngọc của cô, thấy chỗ mắt cá chân bị sưng đỏ, “Anh đưa em đi bệnh viện.” Nói xong, anh vươn tay chuẩn bị dìu cô đứng dậy, nhưng cô lại lắc lắc đầu, vẻ mặt cầu xin anh.

“Làm sao vậy?” Anh bắt đắc dĩ hỏi.

“Em muốn tìm Đa Đa..... Ô ô.....” Đan Thủy Dao cực kỳ tội nghiệp nói.

Cô đã lâu không có khóc, nhưng là hiện tại cô thực sự không nhịn được, một năm này là Đa Đa làm bạn với cô, giúp cô vượt qua những buổi tối đau lòng, thời điểm cô nuôi nó, nó vẫn là một con chó nhỏ, nó giống như là người nhà của cô, nếu nó thực sự phát sinh cái gì ngoài ý muốn mà nói, cô tuyệt đối sẽ không tha thứ cho chính mình.

Kê Hường Hòe nhớ tới con chó nhỏ hay dính lấy anh làm nũng, cũng có chút lo lắng, nhưng là chân của cô bị thương như thế này làm sao đi tìm? “Anh trước chở em đến bác sĩ, rồi trở về tìm nó được không?”

“Không được!” Cô một mực từ chối.

“Chân của em cũng không thể đi được nữa, thế nào tìm nó?” Kê Hường Hòe thử cùng cô nói phải trái.

“Không được ... không được, em biết anh nhất định là hận Đa Đa vì đem tây trang của anh dính đầy lông mao, cho nên anh mới không giúp em tìm nó đúng hay không?” Đan Thủy Dao trong lòng một mảnh hoảng loạn, liền lập tức phát tiết tức giận cùng lo lắng lên người anh.

“Anh không có.” Anh bắt đắc dĩ phản bác.

Nhìn cô miễn cưỡng dựa vào vách tường đứng lên, lại lão đảo muốn ngã, Kê Hường Hòe luyến tiếc, anh nhẹ giọng cùng cô thương lượng: “Anh trước cùng em ở xung quanh nhà trọ tìm kiếm Đa Đa, nếu không tìm được mà nói, thì anh trước đưa em đến bệnh viện, sau đó chúng ta có thể làm áp phích hoặc là dùng phương pháp khác tìm nó có được không?”

“Được..... Úi da, chân của em.....” Cô vừa định bước đi, mắt cá chân liền truyền đến kịch liệt đau đớn.

“Anh cõng em đi!” Anh ngồi xuống để cho cô leo lên lưng, “Lên đi, chúng ta cùng đi tìm.”

“Như vậy anh sẽ rất mệt.....” Cô nhỏ giọng nhắc nhở, “Hơn nữa em rất nặng.....”

“Đi lên đi!” Kê Hường Hòe lộ ra nụ cười nhàn nhạt, không có biểu hiện nào thể hiện một chút lui bước.

Chần chờ một lúc lâu, cuối cùng cô vẫn là đưa tay ôm lấy vai anh, “Vâng”

Anh không cần tốn nhiều sức nâng cô dậy, chậm rãi tiêu sái xuống cầu thang, Đan Thủy Dao đỏ mặt, đem khuôn mặt tựa vào trên lưng của anh, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể của anh xuyên thấu qua tây trang, làm ặt cô vốn dĩ đã ửng hồng, bây giờ lại càng hồng hơn, cô không nhịn được ôm chặt lấy cổ anh, khẽ thở dài.

Anh đối với cô thật tốt nha, đối với việc vừa rồi cô cố tình gây sự anh cũng không tức giận, bây giờ còn công cô tìm Đa Đa, ô..... Cô rất cảm động nha, nguyên lai anh đối với bạn bè so với lão bà còn tốt hơn, nhưng cô giống như càng ngày càng không muốn cùng anh chỉ làm bạn bè mà thôi.....

Đi ra khỏi nhà trọ, hai người vừa đi vừa kêu tên Đa Đa, cũng cố gắng nhìn xem xung quanh.

Đột nhiên, ở trong bụi cỏ bên cạnh truyền đến một trận cổ quái thanh âm.

“Đa ”, Đan Thủy Dao vốn dĩ muốn kinh hỉ hét chói tai ra tiếng, nhưng mà sau khi nhìn rõ ràng, thanh âm của cô nhất thời không thể ra khỏi họng, cả người xấu hổ không thôi.

Không khó nhìn ra trong bụi cỏ hai con chó kia đang làm “chuyện tốt” gì.

Há hốc mồm ngậy người một lúc lâu, cuối cùng vẫn là Kê Hường Hòe đem cô lôi đi, làm ột đôi cầu tình lữ được riêng tư.

“Đa Đa..... Đa Đa thế nhưng.....” Ông trời a! Cô nói không nên lời.

“Nó đang giao phối.” Anh hảo tâm thay cô đưa ra kết luận.

Đan Thủy Dao mặt đỏ bừng, lắp bắp nói: “Nha ~ anh làm sao có thể nói trực tiếp như vậy được? Hơn nữa làm sao có thể, Đa Đa nó hẳn là tiểu hài tử, làm sao có thể..... làm sao có thể làm loại chuyện này?”

“Em nuôi con chó kia đã bao lâu?”

“Ước chừng..... một năm.”

“Thời gian một năm cũng đủ làm ột con chó nhỏ trở thành chó trưởng thành, trưởng thành chó biết làm loại sự tình này, tuyệt không kỳ quái.” Anh đương nhiên nói.

“Nhanh như vậy.....” Cô vẫn là không thể chấp nhận việc Đa Đa đã đến lúc muốn có bạn gái a.

“Tốt lắm, đã biết nó không có bỏ đi, hiện tại em có thể ngoan ngoãn đi bệnh viện?”

“Ừm, được rồi!” Cô cuối cùng cũng ngoan ngoãn nghe theo lời của anh.

Trong phòng bếp, một gã đàn ông không biết nấu ăn đang tiến hành quá trình chế tác vĩ đại của anh.

Đan Thủy Dao bởi vì hiện tại biến thành “bán tàn nhân sĩ”, cho nên chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi ở ghế tựa, chờ Kê Hướn Hòe mang đồ ăn mà anh chuẩn bị sang.

Chẳng qua cô thực hoài nghi anh có thể mang sang cái gì có thể ăn được sao?

“Ăn thôi.” Kê Hướn Hòe mồ hôi đầy đầu mang sang một cái nồi, không biết là chứa cái gì này nọ có thể ăn được hay không, nhưng rất thơm nha.

Anh múc một bát đưa đến cô trước mắt cô, cô có chút há hốc mồm xem trong bát nguyên liệu nấu ăn.

Nhắc lên đôi đũa, gắp lên một mảnh lá cây màu xanh, cô hồ nghi liếc nhìn anh, “Đây là cái gì?”

“Rau cần.” Kê Hướn Hòe cũng thay chính mình múc một bát.

Cô nghe vậy thiếu chút nữa té xỉu, nhin cười, cô chỉ ra chỗ sai nói: “Rau cần là ăn nó thân, không phải ăn nó lá cây. Còn có, này thoạt nhìn giống dây thun này là cái gì?”

Kê Hướn Hòe mặt lộ vẻ xanh xao trả lời, “Cái kia là..... mỳ ăn liền.”

“Mỳ ăn liền?” Đan Thủy Dao lại lần nữa há hốc mồm. “Em có thể biết anh là nấu nó như thế nào không? có thể đem mỳ ăn liền nấu thành như vậy sao?”

Thật là rất khoa trương, cô cho rằng mỳ ăn liền là trên thế giới này đơn giản nhất đồ ăn, chỉ cần chế nước sôi, chờ khoảng 3 phút là có thể thành công, mà này một chén thoạt nhìn như thế quỷ dị mỳ ăn liền thật đúng là là cô cuộc đời này lần đầu tiên nhìn thấy.

Tuần nhan lộ ra thần sắc xấu hổ, anh có chút khó có thể mở miệng nói: “Anh..... anh đem mỳ ăn liền cho vào nước nấu với nhau, sau đó bởi vì phải đợi trứng với rau chín, cho nên liền.....”

Nghe xong giải thích của anh, Đan Thủy Dao đã cười dữ dội, bỗng cô nhìn thấy trên tay anh xuất hiện nhiều vết thương mới. Cô vội vã thu hồi nụ cười, chau mày lại quan tâm hỏi: “Đây là có chuyện gì? Trên tay anh làm sao có nhiều vết thương như vậy?”

Kê Hướn Hòe vốn tưởng xem như không có việc gì thu tay lại, nhưng là tay nhỏ bé của cô lại gắt gao bắt lấy tay anh không tha, bướng bỉnh kiên trì muốn được đáp án.

Anh khẽ thở dài, “Không có gì, anh vừa rồi lúc gọt hoa quả không cẩn thận làm bị thương, anh chỉ là không có thói quen dùng dao thái, cho nên không cẩn thận cắt bị thương vài vết thương nhỏ mà thôi, không cần lo lắng.”

Anh cho rằng thói quen xỏ chỉ lều kim làm những việc tinh tế của anh, hẳn là nấu ăn chắc cũng không thành vấn đề, bất quá thoạt nhìn tựa hồ đơn giản nhưng thực tế không đơn giản chút nào, ít nhất với anh mà nói hoàn toàn không phải dễ dàng.

Anh vừa mới bắt quá là muốn gọt vỏ xoài, lại thiếu chút đem tay chính mình cấp gọt rớt.

“Hoa quả? Ở nơi nào?”

Anh lộ ra nụ cười xấu hổ, “Nếu em không để ý mặt trên có dính vào máu của anh mà nói, thì anh đặt ở trong tủ lạnh.” Kỳ thực nói gọt tốt cũng thực miễn cưỡng, bởi vì lúc anh gọt vỏ trái cây, cũng gọt đi không ít thịt quả, cuối cùng cần bản là trong đĩa nhìn không ra nó vốn dĩ là cái gì.

“Ngu ngốc! Làm chi đi làm việc này, còn có, cái gì không cần rất lo lắng a!” Đan Thủy Dao cắn chặt môi, vừa tức lại đau lòng trách cứ anh, “Bị thương thành như vậy anh thế nào cầm bút, thế nào công tác a?”

Miệng vết thương của anh lớn lớn nhỏ nhỏ toàn bộ bàn tay đều có, thoát nhìn làm cho người ta đau lòng không thôi a.

Anh chẳng lẽ không biết đối với nhà thiết kế, tay là cơ nào trọng yếu sao? Bất quá là một bữa cơm mà thôi, gọi bên ngoài không phải là được sao, vì sao muốn chính mình xuống bếp để bị thương như thế này?!

Xem tay anh, nước mắt cô muốn rơi ra khỏi hốc mắt, cô đè thấp âm thanh hỏi: “Rất đau phải không? Em lấy hòm thuốc giúp anh bôi thuốc.”

Cô vội vàng muốn đứng lên, bỗng lão đảo hướng trên mặt đất ngã đi.

“Cẩn thận!” Kê Hướng Hòa vội vàng bước tới chỗ cô, ngay lúc cô sắp hôn môi với mặt đất liền đem cô kéo vào trong lòng.

Cô vội vàng nín chặt cổ áo anh, kinh hoàng mở to mắt mắt nhìn thẳng tắp vào đôi con ngươi đang lo lắng của anh.

Trong phút chốc, cô tựa hồ có thể nghe thấy rõ ràng tiếng tim đập của anh, ấm áp hơi thở xuy phát ở cô bên tai, hai tay ôm chặt eo cô, bầu không khí đầy ấm muội.

“Có sao không?” Anh khàn khàn lên tiếng hỏi cô.

“Em không sao.”

Trong phút chốc hai người lại lâm vào trầm mặc, anh thử buông tay, nhưng cô lại sống chết ôm chặt lấy anh không tha.

“Em nghĩ, em nhất định là điên rồi.” Đan Thủy Dao nhìn anh nói nhỏ, chủ động đưa lên môi đỏ mọng nhẹ nhàng phủ trên môi anh, sau đó buông ra. “Thực sự, em thực sự điên rồi.....”

Anh không làm cho cô lùi lại, ấn đầu cô, đôi môi vội vàng phủ trên môi cô, anh không giống cô chỉ là hôn nhẹ, mà là nhiệt tình vơn đầu lưỡi cùng cô giao triền.

Bị hôn mê mang choáng váng, Đan Thủy Dao trong đầu hiện lên một cái ý niệm cho dù điên rồi cũng thế, cô hiện tại muốn anh!

Này hôn, đảo mắt tựa như xuân hỏa thiêu đốt thành lửa cháy lan ra đồng cỏ đại hỏa.

Kê Hướng Hòa một phen ôm lấy cô, bước nhanh hướng phòng ngủ đi đến, dọc theo đường đi, bọn họ môi cũng chưa từng tách ra.

Anh vừa mới đem cô phóng tới trên giường, cô tựa như tiểu mèo hoang nhiệt tình, xoay người đưa anh cấp đặt ở dưới thân, bá đạo dành quyền khống chế.

Đôi tay nhỏ bé của cô lôi kéo quần áo của anh, làm cản ở trước ngực anh sờ soạng, nghịch ngợm miệng lưỡi một đường đi xuống, còn ác liệt ở bên cổ anh cắn để lại dấu răng, làm như muốn để lại chứng cứ.

“Thủy Dao,” Kê Hướng Hòa hơi thở gấp gấp, không thể tin được cô thế nhưng như thế nhiệt tình. “Ah!” Anh đột nhiên găm nhẹ, này nhiệt tình tiểu nữ nhân thế nhưng kéo mở quần của anh?!

“Ngoan ngoãn, ta liền sẽ không làm thương ngươi.” Cô nói giống như nữ ác bá trong TV chuẩn bị khi dễ dân lành, đáy mắt lộ ra thần sắc bướng bỉnh.

Bọn họ nhiệt tình tới mãnh liệt mà cấp tốc, tiền diễn mặc dù đều còn chưa có làm đủ, nhưng là bọn họ lại cảm thấy trong cơ thể dục vọng cơ hồ làm cho người ta cảm thấy đau đớn.

Cô chỉ cởi quần vừa qua đầu gối, liền khóa ngồi ở trên người anh, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm trầm hạ thân, làm cho hai người dục vọng triệt để kết hợp.

Cô phối hợp theo quy luật vận động của anh, anh tháo dây cột tóc đuôi ngựa của, làm cho của mái tóc cô theo thân thể đong đưa phiêu tán ở không trung.

Hai người nhiệt liệt giao triền, kích tình lan tràn toàn bộ không gian.

Thieu đốt cả đêm.

Đan Thủy Doanh đứng ở ngoài cửa nhà trọ Đan Thủy Dao, lẳng lặng chờ em gái tới mở cửa.

Không nghĩ tới, người mở cửa lại là Kê Hường Hòe.

Cô chấn động, “Hường Hòe, cậu làm sao có thể ở trong này?” Quan trọng là còn để trần nửa người?! Này.....

“Chị, Thủy Dao còn ngủ, em đi kêu cô ấy dậy.” Kê Hường Hòe không có đáp lại vấn đề của cô, tránh nặng tìm nhẹ xoay người bước đi.

Đan Thủy Doanh vẻ mặt nghi hoặc vào nhà, phát hiện dấu vết trên người anh, không nhận được kinh hô ra tiếng, phía sau lưng anh đầy loang lổ vết trảo, trước ngực cũng có lớn nhỏ không đồng nhất dấu vết, không cần nghĩ cũng biết được là do cô dâu mới hàng đêm kích tình chứng cứ.

Bất quá là cô dạo này có chút hơi bận đã quên chú ý tới em gái này, cũng không thể nghĩ tới là đôi vợ chồng đã ly hôn này có thể ở trong khoảng thời gian ngắn nảy sinh quan hệ như vậy a!

Này đối với tình yêu chớp nhoáng kết hôn chính là như vậy, hiện tại muốn tái diễn tình huống năm đó sao? Đan Thủy Doanh ngốc lẳng ngồi ở trên sofa, xem Kê Hường Hòe đi vào trong phòng Đan Thủy Dao.

“Dậy thôi, chị đến tìm em.”

Đan Thủy Dao cuốn chăn ngủ say sưa, Kê Hường Hòe ngồi vào bên giường lay tỉnh cô.

“Chị? Tìm em làm cái gì..... Em không cần rời giường, để cho em ngủ.....” than thở lung tung, Đan Thủy Dao làm nũng không muốn rời đi ỏ chăn thoải mái.

“Không được, rời giường thôi!” Kê Hường Hòe tuy rằng rất thích nhìn bộ dáng cô ngủ nướng ở trên giường, nhưng chị cô đang đợi ở phòng khách.

“Em hôm nay đã ngủ rất nhiều, bây giờ cũng đã trưa rồi.”

Tối hôm qua hai người quần quýt lấy nhau đến nửa đêm, ngay cả anh cũng là ngủ đến mặt trời lên cao, cho đến vừa rồi nghe tiếng chuông cửa mới đứng lên đi mở cửa.

“Đều đã nằm trên giường lâu như vậy, kia làm cho em lại nằm nhiều một chút có sao đâu.” Đan Thủy Dao than thở, đem chăn cuốn càng chặt, không hề có ý định muốn rời giường.

Kê Hường Hòe nhíu mày, liền ôm lấy cả người cô đi vào trong phòng tắm, “Anh muốn trước khi ra khỏi nhà nhìn thấy em ăn xong cơm trưa, bằng không em nhất định lại ba bữa không bình thường, chút nữa lại tùy tiện ăn đại cái gì đó.”

“Nha ~ chán ghét.....” Bị anh bắt buộc đứng vững, cô bĩu môi, trừng mắt nhìn anh, không nhận được không vui niệm vài tiếng.

“Không cần chán ghét, nhanh đi đánh răng rửa mặt.” Kê Hường Hòe dặn dò, “Còn có, không được lại trở về nằm ngủ!” Quay đầu, anh một bộ mặt hiểu rõ nhìn chằm chằm cặp đùi ngọc kia đang định bước ra khỏi phòng tắm.

Đan Thủy Dao thu hồi đôi chân muốn lao thẳng đến trên giường, xấu hổ cười.

Hừ! Ngay cả tưởng vùng trộm quay lại giường đều không được, anh quả thực giống như quản gia nam giống nhau, kia còn có cái gì khí chất cùng bộ dáng hoàn mỹ quý công tử!

Không cam nguyện đánh răng rửa mặt, cô không nhận ra chính mình không ngừng oán giận gã đàn ông kia, thế nhưng trên mặt lại biểu hiện đầy hạnh phúc ngọt ngào.

Đan Thủy Doanh nhìn hai người từ trong phòng đi ra, xem bọn họ bộ dáng thân mật, thậm chí Kê Hường Hòe có thể cho phép Thủy Dao thô lỗ, còn mang theo mỉm cười sùng nịnh nhìn chăm chú vào nó, cô thập phần kinh ngạc.

Bọn họ trong mắt tựa hồ chỉ có lẫn nhau, mà cô tựa như cái bóng đèn không thức thời.

“Khụ khụ ” Cô ho nhẹ vài tiếng, muốn nhắc nhở hai vợ chồng đã ly hôn kia rằng có cái bóng đèn này tồn tại.

Thế này mới nhớ lại chị của mình, Đan Thủy Dao đầu tiên là thưởng Kê Hường Hòe một cú đá vào chân, sau đó dường như không có việc gì đi đến trước mặt Đan Thủy Doanh.

“Chị, hôm nay thế nào lại đến đây a?” Chị gần nhất hẳn là chuẩn bị cho hôn lễ mới đúng.

“Còn nói sao! Hôm nay đến Elaine tìm em, mới biết được em bởi vì trọ chân, muốn nghỉ ngơi vài ngày, cho nên chị mới đến đây xem em như thế nào, chính là không nghĩ tới..... Hường Hòe đã ở nơi này.” Cô đưa ánh mắt thâm ý nhìn bọn họ.

“Ách..... này.....” Đan Thủy Dao không biết như thế nào giải thích.

Là lên giường cũng chồng cũ? hay là bạn tốt đây? vẫn là.....

Cô đưa ánh mắt cầu cứu nhìn anh, nhưng đáng tiếc, Kê Hường Hòe lúc này không hề có phong độ chút nào, liền quay đầu bỏ qua ánh mắt cầu cứu của cô, đối mặt Đan Thủy Doanh tao nhã hỏi:“Cũng đến giờ cơm trưa rồi, em trước giúp mọi người mua cơm, chị muốn ăn cái gì?”

Đan Thủy Doanh mỉm cười trả lời:“Cậu cứ tùy tiện mua là tốt rồi, tôi sao cũng được.”

Bọn họ có qua có lại đối thoại, tao nhã lễ độ giống như là quý tộc ở trong cung đình, trừ bỏ Đan Thủy Dao ra.

Cô giữ chặt anh nghiêng răng nghiêng lợi rống,“Kê Hường Hòe, anh làm sao có thể chạy trốn?” Bỏ lại cô một người ở trong này nhận tra khảo sắp đến?

Anh một mặt vô tội trả lời,“Anh không có chạy trốn, anh chỉ là đi ra ngoài thay mọi người mua cơm mà thôi.”

Hiện tại anh cũng không cho rằng Đan Thủy Doanh sẽ hy vọng anh ở lại, anh nhìn ra được cô hy vọng anh tránh đi một lát, để cho chị em các cô có thể thoải mái nói chuyện.

“Ngoan! Cùng chị em nói chuyện đi.” Ở trên trán cô hạ xuống nụ hôn, anh trấn an cô, sau đó xoay người đi ra cửa.

Trong phòng khách to như vậy, chị em hai người mặt đối mặt nhìn nhau.

“Chị nghĩ em hiện tại nên ngoan ngoãn trả lời chị, hai người các em rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Đan Thủy Doanh thẳng thắn hỏi.

“Ách, tụi em hiện tại..... hiện tại cũng chỉ là.....” Đan Thủy Dao ấp a ấp úng nói không nên lời.

Nhìn bộ dáng cô, Đan Thủy Doanh thở dài một hơi, trong lòng cũng biết rõ ràng: “Kỳ thực lúc nhìn thấy hai đứa ở chung, chị cảm thấy cho dù các em muốn hợp lại cũng là có thể.....”

Cô nói còn chưa nói xong, Đan Thủy Dao lập tức đánh gãy lời của cô,“Không có, chúng em không có muốn hợp lại!”

“Không có?” Nhưng là cô vừa mới nhìn thấy rất rõ ràng, cho dù là vợ chồng trẻ cãi nhau, nhưng là em gái cô vừa âm ỹ vừa thay Kê Hường Hòe sửa sang lại cổ áo, còn anh ta cũng là ôn nhu giúp đỡ ôm lấy nó, để cho nó đang bị thương ở chân không chịu quá nhiều sức nặng cơ thể; còn có, Kê Hường Hòe thể nhưng ra bên ngoài giúp nó thu quần áo vào cho nó thay.

Hai người ăn ý như thế, cảm giác tựa như vợ chồng già, em gái lại nói bọn nó không có ý định hợp lại?

“Vì sao?” Đan Thủy Doanh không hiểu hỏi,“Đây là hai người các em ra quyết định sao? Hay là do chính bản thân em muốn như vậy?”

“Em.....em cùng anh ta còn chưa có thảo luận qua, chính em cũng không có nghĩ tới thảo luận với anh ta vấn đề này.”

“Là không nghĩ tới? Hay là có vấn đề khác?” Đan Thủy Doanh biết em gái cô tuy rằng bề ngoài tuy kiên cường, nhưng sâu trong đáy lòng thực sự rất miễn cưỡng, hiện tại nó không chịu thừa nhận hai người hợp lại, kia tất nhiên có chính nó suy tính cùng lo lắng.

Khẽ thở dài, Đan Thủy Dao biết không thể gạt được chị mình, cô cắn môi, trầm ngâm một lúc lâu sau đó chậm rãi nói ra lý do cô do dự.

“Em biết anh ấy thay đổi rất nhiều, trở nên ôn nhu, thậm chí cũng không để ý em có phải hay không là một khuê nữ dịu dàng hoàn mỹ, anh ấy dành thời gian để ngồi nghe em nói chuyện, không đem công việc của anh ấy đặt ở hàng đầu, anh ấy thậm chí còn có thể theo em ngẫu nhiên tùy hứng sủng nịch em, chính là.....” Cho dù anh ta có trở nên tốt như thế nào đi nữa thì trong lòng cô cũng rất sợ hãi.

Đan Thủy Doanh không có lên tiếng, lặng lẽ chờ em gái mình nói cho hết nỗi lòng.

“Em còn là sợ...em sợ... sợ giống như trước đây, ôn nhu này, những tốt đẹp này, sợ sau khi kết hôn tất cả đều biến mất đi, em sợ anh ấy chỉ thay đổi nhất thời, em sợ nếu thừa nhận, em lại buông ra tâm phòng bị đi nhận anh ấy, em sợ chúng em lại không ngừng cãi vã, em sợ lúc nào cũng chờ đợi anh ấy trở về.”

Một lần bị thương, cô có thể lừa gạt bản thân miệng vết thương kia kỳ thực không đau, cô có thể lừa chính mình là cô đã sớm quên đi những đau đớn đó rồi.

Nhưng là từng bị thương, cho dù miệng vết thương khép lại, đau đớn này lại khắc sâu ở trong trí nhớ, mỗi khi trở trời nó lại đau âm ỉ, nhắc nhở cho cô rằng cô từng bị thương, từng vì yêu sâu đậm để rồi đau đớn.

Cho nên mặc dù cô biết anh đã thay đổi, anh đối với cô rất tốt, nhưng mà cô cái gì cũng đều không có nói ra, cho dù hai người hiện tại sống giống như một đôi tình nhân, nhưng cô vẫn luôn dùng quan hệ bạn bè đến bảo hộ chính mình.

Nghe xong, Đan Thủy Doanh không nhịn được thở dài, “Chị hiểu được, chính là mặc kệ thế nào các em cũng không thể vĩnh viễn mờ ám như vậy, một ngày nào đó em nên cùng anh ta nói rõ ràng, có biết hay không?”

“Dạ, em biết.” Đan Thủy Dao gật đầu trả lời.

Cô cũng biết, bọn họ không nên lại đi xuống như vậy

Là lúc nên đem lời nói rõ ràng.

8. Chương 8

Nhưng mà, những ngày sau đó Kê Hường Hòa cũng không có cho Đan Thủy Dao thời gian để nói chuyện rõ ràng, anh chỉ để lại lời nhắn nói là anh cần đi nước Pháp công tác một khoảng thời gian, rồi liền biến mất khỏi sinh hoạt của cô.

Như vậy là tốt hay vẫn là không tốt đây? Cô nhẹ nhàng thở ra đồng thời cũng cảm thấy một chút mất mát.

Cô phục hồi tinh thần lại, bởi vì Đa Đa đang cần ống quần của cô, lắc mạnh cái đuôi muốn đem cô kéo ra bên ngoài, như là ở ngoài cửa có cái gì đó muốn cho cô xem.

“Đa Đa..... mày làm sao vậy?” Đan Thủy Dao bị kéo nửa đi nửa chạy đến cạnh cửa, Đa Đa bỗng chốc liền chui ra ngoài cửa - trên cửa có thiết kế để cho Đa Đa ra vào dễ dàng.

Có cái gì ở ngoài cửa sao? Đan Thủy Dao hồ nghi mở cửa, bỗng nghe tiếng chó con kêu nho nhỏ cô liền hướng tầm mắt nhìn xuống dưới đất

“Oa ”

Đập vào mắt cô là các con chó nhỏ nằm ở trong hộp giấy, còn Đa Đa thì đang canh giữ ở bên cạnh.

Đan Thủy Dao tay run run chỉ vào hộp giấy, mắt tròn to nhìn các con chó con có bộ dáng cùng màu sắc cùng Đa Đa có vài phần giống nhau, cô khiếp sợ nhìn về phía chó cưng nhà mình, không thể tin khê lằm bằm, “Thối Đa Đa, sẽ không phải là.....không phải là...mày mang con của mày từ bên ngoài về đây chứ?”

Cô nhớ tới từng thấy hình ảnh Đa Đa giao phối, trong đầu một trận hoa mắt chóng mặt, cô vội vã đỡ lấy cánh cửa.

Ông trời a! Cô nhớ có lần Kê Hường Hòe nhắc cô nên dẫn Đa Đa đi đình sản, nhưng cô quên mất, hiện tại thì “tốt” rồi, nhất thời sơ sẩy kết quả là để cho chó cưng của cô ngay cả con riêng đều có.

Chính là cái ổ chó nho nhỏ này là ai đặt trước cửa nhà cô, chủ nhân chó mẹ sao? Đừng nói là Đa Đa nhà mình đi ngâm chúng trở về chứ?!

Thanh âm của cô làm cho nhóm chó nhỏ thức giấc, toàn bộ mở mắt ra, đơn thuần hồn nhiên nhìn cô.

Đan Thủy Dao không chống cự được vẻ mặt đáng yêu như vậy, muốn cô đối vật nhỏ này bỏ mặc thật sự là cô không làm được. Cô ngồi xổm xuống ôm lấy hộp giấy đi vào trong nhà, mà Đa Đa cũng liền lắc mạnh cái đuôi, hưng phấn ở bên chân cô vòng qua vòng lại, tựa hồ đang nói lời cảm ơn cô.

Cúi đầu nhìn Đa Đa không biết sống chết, nhắc nhở chính mình nhất định phải cấp nó một cái giáo huấn cả đời khó quên.

Tối hôm nay nó chỉ có thể ăn thức ăn mà nó ghét nhất, ngày mai cô muốn lập tức mang nó đi đình sản.

*****

Paris, nước Pháp

Từ trước đến nay Kê Hường Hòe luôn luôn nổi tiếng với hình tượng quý công tử tao nhã trong xã giao, nhưng giờ phút này vẻ mặt của anh lạnh lùng đến cực độ, ngay cả mỉm cười khách sáo cũng không nặn ra được.

Nguyên nhân chính là vì các ngôi sao nhí đang khóc nháo không ngừng, làm cho toàn bộ trường quay đều mệt chết, tiến độ cũng trở nên chậm chạp, anh cùng nhân viên cũng chỉ có thể đứng ở bên cạnh chờ đợi người đỡ nín bọn nhóc này.

Đứa nhỏ quả nhiên là tiểu ác ma, khiến mọi người trên thế giới này chán ghét nhất, Kê Hường Hòe xem vẻ mặt ngôi sao nhí khóc nước mắt nước mũi tèm nhem, không vui thầm nghĩ.

Làm cho anh nhớ tới trước khi ly hôn, Thủy Dao cũng từng nói qua muốn có một đứa nhỏ, khi đó anh kiên quyết cự tuyệt, cũng làm cho quan hệ vợ chồng càng đi đến chỗ vỡ.

Từ lúc gặp lại Thủy Dao, hai người không hề có biện pháp phòng hộ nào, nếu thực sự vạn nhất lỡ có, thì phải làm sao bây giờ?

Đứa nhỏ, anh thực sự rất chán ghét, nhưng cô ấy không phải như vậy.

Vài lần anh đến Elaine, thường thường có thể nhìn thấy cô ấy chủ động đùa con nít đi ăn trong quán, khi tính tiền cô cũng sẽ đưa thêm một ít bánh kẹo linh tinh cho khách hàng có con nhỏ, trong mắt chứa đầy sung nịch cùng yêu thích trẻ con.

Nếu có đứa nhỏ mà nói, cô ấy chắc sẽ rất vui vẻ đi, nếu là con gái mà nói anh sẽ dạy nó từ nhỏ, lớn lên chắc chắn sẽ trở thành một thực nữ hoàn mỹ, ở tầng lớp thượng lưu nhắc lên một trận gió xoáy không sai đi..... Kê Hường Hòe đột nhiên phục hồi tinh thần lại, nhạo báng chính mình suy nghĩ miên man.

Vì một cái không biết rốt cuộc có hay không đứa nhỏ, thế mà anh lại có thể nghĩ đến vấn đề tương lai dạy dỗ đứa nhỏ.

Đợi chút! Anh bỗng nhiên giật mình, anh thế nhưng lại nghĩ đến vấn đề đứa nhỏ sinh ra thì nên làm cái gì bây giờ? Lại còn bắt đầu ảo tưởng mình cùng cô ấy sinh một đứa nhỏ? Anh không hề bài xích, ngược lại thậm chí còn thực chờ mong.....??!

Di động bên hông vang lên, đánh gãy suy nghĩ của anh, nhìn lướt màn hình di động, rồi vội vàng tiếp điện thoại, “Alo, Thủy Dao?”

“Ừm..... Là em.” Đan Thủy Dao khẩu khí nghe qua có chút bất an.

“Có chuyện gì sao? Sao còn chưa ngủ?” Anh nhìn đồng hồ, hiện tại Paris là sáu giờ tối, giờ này bên Đài Loan ước chừng là hơn một giờ sáng rồi.

Anh mấy ngày không có nghe thanh âm của cô, sau khi đến Paris, công việc quá bận rộn, mỗi khi có thể nghỉ ngơi thì Đài Loan đều đã nửa đêm.

“Em không ngủ được, có chút việc muốn cùng anh nói..... Anh hiện tại có rảnh không?” Cô có chút khẩn trương hỏi.

Cô không biết mình khẩn trương là do chuyện sắp nói mà khẩn trương, hay là do những ngày tháng gọi điện cho anh trước kia tạo ra bóng ma sợ hãi.

“Anh không sao.....” Âm thanh ôn nhu của anh đang nói chuyện bỗng có một trận tiếng vật thể rơi xuống xen vào mà dừng lại. Đan Thủy Dao chỉ nghe trong điện thoại của anh có tiếng Pháp vội vàng nói chuyện, còn có tiếng khóc của trẻ con, rất ồn ào, cô cơ hồ không nghe rõ anh đang nói cái gì.

“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?” Nắm chặt điện thoại, cô lo lắng hỏi anh.

Một hồi lâu sau, thanh âm ầm ỹ mới chậm rãi bình ổn xuống, thanh âm Kê Hường Hòe mới lại truyền vào trong tai cô

“Nha! Vừa mới mấy ngôi sao nhỏ tuổi khóc nháo không ngừng, không biết phát ra cái gì điên khùng, làm cho các tượng người mẫu ngã trái ngã phải lung tung, còn ở đó khóc lóc không ngừng.”

Khẩu khí của anh trở nên ác liệt, sắc mặt lạnh đến nỗi có thể đóng băng người khác, “Chết tiệt! Lúc trước không nên nhận dự án quỷ quái này! Còn nói các ngôi sao nhỏ tuổi dễ ở chung, căn bản chính là một đám tiểu ác ma! Thực làm cho người ta không chịu nổi.”

Nghe anh oán giận, Đan Thủy Dao nhất thời trầm mặc, có lẽ..... chuyện kia hiện tại không thích hợp nói đi!

Oán giận xong, Kê Hường Hòe nhớ tới cô tựa hồ có chuyện muốn nói. “Đúng rồi, em vừa rồi hình như có chuyện gì muốn nói đúng không?”

“Không có, không phải chuyện trọng yếu.” Cô vội vàng trả lời anh.

“Thực sự không có việc gì?” Anh sâu sắc nhận thấy được khẩu khí của cô có chút bất đồng.

“Không có việc gì! Thực sự! Điện thoại quốc tế phí rất đắt tiền, chờ anh trở về em nói sau cũng được.”

Nói xong, không đợi anh trả lời, cô vội vã tắt điện thoại, thậm chí lấy pin di động ra, kinh hoảng để ở một bên.

Cố gắng thở sâu, ổn định lại tâm trạng, cô trong mắt hiện lên nhân nhật ưu thương, hai tay vuốt bụng, khóe môi gợn lên một chút mỉm cười chua xót.

Có lẽ hôm nay không nên gọi điện thoại, như vậy cô cũng sẽ không biết anh ta vẫn như trước chán ghét đứa nhỏ, giống như hai người trước khi ly hôn như vậy chán ghét.

Ai ~ xem ra đối với quan hệ của hai người bây giờ cô tựa hồ chỉ còn lại một lựa chọn mà thôi.

Phải quyết định thế sao? Bảo bối của cô làm sao bây giờ? Nhẹ nhàng vuốt ve bụng, ánh mắt ôn nhu liếc nhìn tấm phim siêu âm trên bàn.

Bỗng hình ảnh trong một góc phòng khách hấp dẫn ánh mắt của cô. Các con chó con đang cựa quậy muốn đi ra khỏi hộp giấy, có một con chó nhỏ còn không cần thận đáp phải anh em chính mình, sau đó rút ra ngoài hộp giấy, quẫy đạp kêu ô ô lên.

Đan Thủy Dao đang định đứng dậy đem con chó nhỏ kia bỏ lại hộp giấy, nhưng Đa Đa bên chân cô còn nhanh hơn, nó vội vã chạy về phía hộp giấy, cẩn thận ngậm lấy con chó nhỏ bỏ vào hộp, nhìn bộ dáng cha con tình thâm của bọn cún, cô không nhịn được ngăn ngại.

Nếu..... nếu anh ấy cũng có thể có một chút yêu thích đứa nhỏ mà nói, kia bọn họ có thể hay không.....

“Hương Hòe.”

Kê Hương Hòe nhú mày, có chút ngoài ý muốn nhìn cô gái đang đứng ở đại sảnh khách sạn.

“Ấu Dung? Em làm sao có thể ở trong này?”

Hạ Ấu Dung nhàn nhạt mỉm cười, “Em là cố ý đến tìm anh.”

Anh nhếch mày lên, tựa hồ đối với việc cô lao tâm khổ tứ cảm thấy kinh ngạc, nhưng anh cũng không nói thêm gì. “Anh mời em đi uống cà phê! Nơi này cà phê rất nổi tiếng.”

Hai người chọn một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, gọi cà phê, rồi đều trầm mặc cho đến khi nhân viên phục vụ mang cà phê lên.

“Em nghĩ..... em và anh cần có một đáp án.” Nhìn người ngồi phía đối diện do cà phê tỏa khói nghi ngút mà khuôn mặt có vẻ mơ hồ, Hạ Ấu Dung nhẹ giọng mở miệng.

Kê Hương Hòe sớm đoán được ý đồ của cô khi đến đây, thở dài nói: “Thật xin lỗi, anh.....”

Hạ Ấu Dung cũng không hề ngạc nhiên, chính là không hiểu mà hỏi: “Vì sao không phải em? Là do em chỗ nào không tốt sao?”

Cô từ nhỏ luôn luôn bị giáo dục trở thành một thực nữ hoàn mỹ, vĩnh viễn ăn không đủ no, để giữ dáng người tiêu chuẩn, đi đứng đều phải thể hiện phong thái đoan trang, tao nhã. Cô rõ ràng là đối tượng hoàn mỹ của anh, cô không hiểu vì sao anh ta không chọn cô.

“Không, em rất tốt.” Kê Hương Hòe lắc lắc đầu, thật tình nói.

“Nếu em thực sự tốt giống như anh nói, vì sao..... vì sao anh chọn cô ấy mà không phải chọn em?” Đây là vấn đề mà cô không thể nào hiểu được.

Nghĩ đến Đan Thủy Dao, anh không nhận được lộ ra thâm tình mà ôn nhu cười nhẹ. “Nói thực ra, lúc còn chưa phát hiện tình cảm của chính mình, anh cũng từng hoài nghi qua điều này, bất quá hiện tại anh có thể nói cho em vì sao.”

“Anh lần đầu tiên gặp cô ấy, cô ấy rất mỹ lệ, dáng vẻ cũng ung dung hào phóng, giống cái thiên kim nhà giàu tiêu chuẩn, khi đó anh liền động lòng, bọn anh nhanh chóng kết hôn, chẳng qua sau khi kết hôn anh mới phát hiện, anh đối với cô ấy nhận thức quá ít, không có chung đề tài trọng tâm, đối với cuộc sống bọn anh cũng có rất nhiều việc không có chung nhận thức, cho nên cho dù cô ấy xinh đẹp như trước, nhưng bọn anh cũng không ngừng tranh chấp, cuối cùng, cô ấy rốt cuộc không chịu nổi, muốn cùng anh ly hôn.”

“Về sau khi gặp lại cô ấy lần nữa, anh mới biết được anh chưa từng quên cô ấy, trong lúc bất tri bất giác, trong lòng anh đã sớm vì cô ấy mà lưu lại một vị trí, một vị trí mà bất luận kẻ nào cũng đều không thể thay thế được vị trí đó.”

“Cho nên, hiện tại cô ấy phù hợp với yêu cầu của anh?” Hạ Ấu Dung thực sự không hiểu được hàm ý trong lời nói của anh, không hiểu hỏi.

“Không, không phải như vậy.” Kê Hương Hòe mỉm cười đưa ra đáp án phủ định, “Anh nghĩ cô ấy cả đời cũng sẽ không thể trở thành một thực nữ hoàn mỹ giống như em được, nhưng anh chính là thích bộ dáng không hoàn mỹ đó của cô. Không, chính xác mà nói thì anh thích hết thấy tất cả của cô ấy, cho dù cô ấy thích ngồi xếp bằng trên sofa, cho dù không có dáng người tiêu chuẩn, cho dù cô nói chuyện lớn tiếng, tính tình cũng không đủ hào phóng, nhưng là chỉ cần hết thấy là của cô ấy, tất cả anh đều thích thậm chí là thừa nhận.”

Những ngày ở chung với cô ấy, anh nhận ra được những khác biệt của cô ấy không phải là do sau khi ly hôn mới thay đổi, mà nguyên bản đây vốn dĩ là bản tính thực sự của cô ấy - thoải mái không câu nệ, vui vẻ, nhiệt tình.

Anh từng cho rằng khi chính mình hiểu được bản tính thật sự của cô ấy thì vương bận trong lòng đối với cô ấy hội sẽ giảm bớt đi, có lẽ có thể làm bạn bè bình thường.

Nhưng càng hiểu biết cô ấy thì anh lại càng bị cô ấy hấp dẫn, càng không thể không chú ý đến cô ấy.

Anh đem tất cả không hoàn mỹ của cô ấy trở thành một loại xinh đẹp hoàn mỹ, anh biết vì chính mình yêu cô gái này, cho nên chấp nhận hết tất cả của cô.

“Bởi vì thích..... cho nên chấp nhận?” Hạ Ấu Dung thấp giọng nhảm nhí ý nghĩa của câu này.

Gia đình của cô lấy hoàn mỹ là tiêu chuẩn, lấy ích lợi là mục tiêu, đối với Kê Hường Hòe mà nói, cô cảm thấy xa lạ lại khát khao.

Bị anh ta thẳng thừng cự tuyệt như vậy, trong lòng cô có điểm hơi lạc lõng, nhưng cũng không có nhiều lắm đau lòng, ngược lại lại có cảm giác nhẹ nhàng, thoải mái.

“Như vậy, em đã biết.” Mối cô nở nụ cười hoàn mỹ, nhẹ giọng chúc phúc, “Em chúc hai người hạnh phúc.”

“Cám ơn.” Anh hào phóng nhận.

“Như vậy em đi trước, cảm ơn chiêu đãi của anh.”

“Xin lỗi, anh có một việc muốn nhờ em, không biết em có thời gian có thể theo giúp anh một chút không?” Kê Hường Hòe khó khăn mở miệng, trên mặt còn có chút khẩn trương.

Hạ Ấu Dung tò mò, thú vị gật đầu đồng ý.

Rất cuộc là chuyện gì mà anh ta lại lộ ra vẻ mặt này chứ?

Lát sau, hai người cùng nhau đi ra khỏi khách sạn, không chú ý tới bóng người lén lút tại góc đường đang hướng máy chụp ảnh về phía bọn họ.

Gã đàn ông đội nón len đáng khinh đứng trong góc đường lộ ra nụ cười vừa lòng, nhìn qua góc độ chụp, trong ảnh hai vị nhân vật chính thoát nhìn giống như là tình nhân yêu cuồng nhiệt.

“Ha ha ~ xem ra lần này mình thật sự nhặt được bảo vật”. Gã đứng trong góc khuất nở nụ cười lạnh nhìn cặp nam nữ đã đi xa kia.

Đan Thủy Dao cứ ngơ ngác nhìn tấm ảnh siêu âm 3D ở trên bàn.

Hôm kia, cô nôn khan một trận, nghĩ là ăn phải thức ăn hỏng nên đau bụng, cô vội vàng đi khám, ai ngờ sau khi bác sĩ hỏi cô một vài vấn đề rồi lại muốn cô chuyển đến khoa phụ sản kiểm tra.

Cô bất an chuyển tới khoa phụ sản khám bệnh.

Trải qua kiểm tra liên tiếp, nghe nữ bác sĩ tuyên cáo như sét đánh ngang tai, “Đan tiểu thư, cô mang thai.”

Nữ bác sĩ nhìn vào hồ sơ thấy cô điền là chưa kết hôn, khuôn mặt hơi biến sắc, khe khẽ dài nói: “Đan tiểu thư, nếu cô có dự tính khác, tốt nhất là trong vòng ba tháng đầu nên tìm chỗ xử lý.”

Chỗ..... xử lý? Đan Thủy Dao đột nhiên lộ ra biểu cảm hoảng sợ nhìn bác sĩ.

“Không, tôi..... tôi không có dự tính khác, tôi sẽ sinh đứa bé ra.” Không biết thế nào, cô đem lời này thốt ra tự nhiên như thế, hai tay vỗ về bụng còn bằng phẳng của mình.

Nữ bác sĩ nghe vậy mỉm cười, đưa tấm ảnh siêu âm 3D có hình dáng chưa rõ ràng của một đứa bé cho cô.

Cô suy nghĩ một ngày một đêm, cuối cùng lúc mặt trời chiếu những tia sáng đầu tiên, cô cũng tìm được đáp án. Có lẽ, đứa nhỏ này xuất hiện muốn nhắc nhở cô nhanh chóng đưa ra quyết định về quan hệ của bọn họ.

Rất cục, thật vất vả cố lấy dũng khí gọi điện thoại cho anh ta. Không nghĩ tới cô còn chưa có nói ra chuyện cô mang thai, Kê Hường Hòe lại trước quảng cho cô một câu rung động anh ta lại nói, tiểu hài tử tất cả đều là ác ma! Làm cho người ta không chịu nổi!

Cô nghe xong chỉ cảm thấy cổ họng nghẹn lại, không cách nào nói với anh ta là cô mang thai đứa nhỏ của anh ta.

Anh ta không thích đứa nhỏ, nhưng là cô không thể đem đứa nhỏ bỏ đi, cho nên quan hệ bọn họ nhất định chỉ có thể có một kết cục.

Ha! Thật là thực buồn cười! Một năm trước, bọn họ bởi vì vấn đề đứa nhỏ mà bắt đầu chiến tranh lạnh, cuối cùng đi đến ly hôn, một năm sau hiện tại, cô vẫn là bởi vì đứa nhỏ mà rời đi, trùng hợp làm cho người ta cảm thấy châm chọc.

Hiện tại không phải là vấn đề bọn họ có yêu nhau hay không, bây giờ cô nói cô lại yêu anh ta thì có thể làm gì? Anh ta có thể yêu đứa nhỏ này sao? Hoặc là bọn họ lại giẫm lên vết xe đổ, lại lâm vào chiến tranh lạnh cùng tranh cãi? Tình cảnh kia làm cho Đan Thủy Dao không rét mà run.

Cô nghĩ vô luận là làm bạn bè hay tình nhân, thì bây giờ bọn họ cũng không tiếp tục được nữa rồi.

9. Chương 9

Sáng sớm ngày hôm sau, hầu như trên tất cả sạp báo, các tờ báo và tạp chí đều xuất hiện cái tiêu đề với tin tức nóng sốt: “Kim đồng, ngọc nữ” trong giới thượng lưu sang Pháp mua nhẫn kim cương” (kim đồng, ngọc nữ - ám chỉ Kê Hường Hòe và Hạ Ấu Dung)

Theo bài báo, phóng viên đã chính mắt thấy hoàng kim quý công tử trong giới thượng lưu - Kê Hường Hòe gần đây sang Pháp thiết kế trang phục ột bộ phim điện ảnh chỉ là cái cớ, lý do thực sự anh ta sang Pháp là để hẹn hò cùng mỹ nữ nổi tiếng Hạ Ấu Dung. Hai người tỏ ra rất thân mật, hơn nữa còn cùng nhau tới cửa hàng trang sức, ngọt ngào lựa chọn mua nhẫn kim cương, từ điều này không khó để đoán ra rằng chuyện tốt của hai người sắp sửa xảy ra.

Mà hai người từ cửa hàng trang sức chọn mua nhẫn kim cương xong, lại cùng thưởng thức cảnh đêm lãng mạn của Paris. Đêm đó, bọn họ cùng ở một khách sạn, cho đến sáng ngày hôm sau mới rời đi khỏi khách sạn.....

Tiêu đề nằm ở trang bìa, cùng với nhiều tấm ảnh của hai người xuất hiện đầy trên các mặt báo, cũng lập tức trở thành đề tài bàn tán xôn xao của mọi người.

Chủ đề nóng sốt, đặc biệt còn có ảnh chụp làm chứng, càng tăng thêm tính chân thật của câu chuyện, hoàng tử cùng công chúa tình cảm thâm thiết, làm cho tất cả các cô gái khác vừa hâm mộ lại vừa đố kỵ.

Trong quán ăn Elaine, Đan Thủy Dao xem tạp chí lá cải mới nhất, hai tay run run cầm chặt lấy tờ tạp chí, không thể tin nhìn hình ảnh nam nữ được chụp rõ nét, cô đọc kĩ mỗi một chữ trong đó.

Kẻ lừa đảo! Anh ta thế nhưng lại lừa cô?

Cô còn tưởng rằng bọn họ gần nhất ở chung rất khá, cho rằng anh ta có thể chấp nhận cô như vậy, cho rằng hai người thực sự có khả năng làm lại từ đầu.

Tuy rằng hiện tại bởi vì đứa nhỏ, cô là không có khả năng cùng anh ta ở cùng nhau, nhưng mà cô vẫn rất tức giận, thực đau lòng, nguyên lai tất cả đều là nói dối!

Đan Thủy Dao cảm thấy lửa giận lan tràn khắp cơ thể. Không được, tức giận này không giải tỏa thì không chịu được!

“Điền Tâm!” Cô đi vào trong phòng bếp gọi.

“Làm sao vậy, ai chọc tới chị sao?” Điền Tâm hơi nhăn nhướn mày nhìn cô một mặt lửa giận.

Này không có khả năng, rất ít người có thể làm cho chị Đan Thủy Dao nổi giận thành như vậy, rốt cuộc là ai làm chuyện kinh thiên động địa gì, làm cho cô nổi bão như vậy?

Điền Tâm đang ôm một nồi nước tương trước người, Đan Thủy Dao nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nhà hàng trước giao cho em, còn có Đa Đa với con của nó cũng thuận tiện phiên toái em, chị muốn đi nước Mỹ một chuyến.”

Trước khi mở tiệm, cô bỏ tiền vốn, Điền Tâm phụ trách phòng bếp, công ty cổ phần mỗi người một nửa, cùng nhau quản lý, đem nhà hàng quảng cho cô là thiên kinh địa nghĩa.

“Nước Mĩ? Chị muốn đi tìm bố mẹ sao?”

“Chị không phải đi thăm người thân.”

Không phải thăm người thân, vậy đi làm cái gì? “Vậy chị vì sao đi nước Mĩ.....?”

Đan Thủy Dao cười lạnh, hừ nhẹ thanh, “Đi sinh đứa nhỏ.”

Này tuyên cáo lực sát thương thật là mạnh a, làm cho nhân viên trong phòng bếp cùng Điền Tâm đều bị dọa choáng váng, còn chưa kịp phản ứng lại thì liền nhìn thấy cô xoay người nộ khí đằng đằng bước đi.

Cô ấy vừa mới là nói muốn đi nước Mĩ sinh..... sinh đứa nhỏ?

Không thể nào?!

Đan Thủy Doanh đồng dạng cũng đã xem tạp chí bát quái, vội vàng chạy qua Elaine, không nhìn thấy Thủy Dao đâu, liền vội vàng đuổi tới nhà trọ của em gái.

Đan Thủy Dao đang lôi ra cái vali, đem tất cả quần áo đều vùi vào trong đó, quảng xong một vali đồ, cô lại lấy ra một cái khác, lặp lại động tác tương tự như thế.

“Thủy Dao, chị vừa mới đi qua Elaine, em nói em muốn tới chỗ bố mẹ sinh đứa nhỏ phải không? Là chị nghe lầm hay là em nói sai?” Đan Thủy Doanh vừa vào trong nhà trọ, lập tức hỏi ra một chuỗi vấn đề.

Tay ngừng động tác, Đan Thủy Dao đi đến phòng bếp trước giúp chị gái rót cốc nước, rồi quay lại tiếp tục thu thập đồ đạc.

“Không có, chị không có nghe sai, em cũng không có nói sai, chính xác là em nói muốn đi nước Mĩ sinh đứa nhỏ.” Cô bình tĩnh nói xong, dường như tất cả lửa giận cũng trôi đi.

Cô thực may mắn, vừa khéo có cái lý do làm cho cô nói đi là có thể đi.

“Đứa nhỏ?” Đan Thủy Doanh mới vừa uống vào ngụm nước tất cả đều phun ra ngoài, “Em..... đứa nhỏ là của ai?” Nha! Cô thể nhưng hỏi một cái vấn đề ngu xuẩn như thế.

Thời gian này cùng em gái tiếp cận nhất chỉ có Kê Hường Hòe mà thôi, đứa nhỏ nếu không phải của anh ta thì là của ai.

“Bố đứa nhỏ đã chết!” Không ngờ Đan Thủy Dao lại cắn răng rửa ra như thế.

Đứa nhỏ này là của một mình cô, cục cưng của cô mới không có cái loại bố lấy nói dối mà sống, đem con gái ra đùa giỡn.

“Ách..... Thủy Dao, em không cần xúc động như vậy, muốn hay không trước hết nghe anh ta giải thích thế nào?” Cho dù Đan Thủy Doanh cũng không thể nào tin tưởng Kê Hường Hòe, nhưng cô vẫn là hy vọng em gái cô có thể trước tình tảo lại rồi nói.

“Em mới không cần nghe cái tên đàn ông miệng đầy nói dối kia giải thích!” Đan Thủy Dao hừ nói.

Giải thích cái gì? Giải thích hai người bọn họ vừa khéo ở cùng một khách sạn, cũng là vừa khéo đi mua nhẫn kim cương tại cùng một tiệm, sau đó cũng là vừa khéo đi xem cảnh đêm lãng mạn của Paris sao?

Tốt nhất là còn vừa khéo bị bọn chó săn chụp ảnh, thế nào anh ta cùng cô ta liền sẽ có nhiều vừa khéo như vậy?! Này lừa gạt người, nói dối gạt được ai a!

“Thủy Dao.....”

Đan Thủy Dao đôi mắt không biết khi nào đã đỏ lên, thống khổ nói: “Chị, vì sao em ngốc như vậy? Vì sao em lại không nhìn thấy rõ bộ mặt thật của tên đàn ông này? Chị có biết không, em thực sự cho rằng anh ta một lần nữa yêu em? Em thậm chí còn cảm thấy anh ta đã không còn yêu cầu hoàn mỹ như vậy, không nghĩ tới hết thấy đều là nói dối, anh ta thích vẫn là cái loại thực nữ lễ nghi phiền phức đó!”

Đan Thủy Doanh nghe em gái than khóc, không nhịn được hốc mắt cũng đỏ lên, cô vươn tay ôm lấy thân hình lung lay sắp đổ xuống của em gái, muốn cho nó một chút an ủi.

“Nếu không thể thật tình yêu em, vì sao đối với em dịu dàng? Vì sao cho em hy vọng?” Cô bắt lực ôm chặt mình, nước mắt cũng không thể kiềm chế được mà rơi xuống.

Cô khóc khàn cả giọng, cho đến nước mắt tự khô đi, sau khi phát tiết xong cô lại bình tĩnh tiếp tục thu dọn hành lý.

Lần này Đan Thủy Doanh cũng không ngăn cản em gái lại, cô thậm chí còn hỗ trợ nó đem hành lý sửa sang lại cho tốt.

Đóng gói xong hành lý, Đan Thủy Doanh đưa em gái đến sân bay, đáp ứng nó sẽ giúp nó lưu ý tình huống nhà ăn.

Trước khi tiễn em gái lên máy bay, cô gặt gao cho nó một cái ôm, “Sau khi đến nước Mỹ hãy gọi điện thoại cho chị.”

Đan Thủy Dao cắn cắn môi, hít một hơi thật sâu sau nói: “Em sẽ gọi, chị, em đi đây.”

Trên bầu trời sân bay như trước một màu lam bao phủ, nhưng lòng của cô lại giống như bầu trời đen tối của đêm mưa, không còn trong xanh như thế nữa.

Công tác cũng sắp sửa kết thúc, Kê Hường Hòa dùng webcam liên lạc phòng làm việc bên Đài Loan để nắm bắt tình hình trong công ty như thế nào.

Chính là không biết vì sao, hôm nay lúc mở thiết bị nghe nhìn hội nghị, tất cả nhân viên đều dùng một loại ánh mắt quỷ dị nhìn anh.

“Các người hôm nay có chuyện gì xảy ra? Trên mặt tôi có cái gì không thích hợp sao?” Kê Hường Hòa ngửi khí có chút nhàn nhạt không vui.

Bình thường anh có thể là một giám đốc cùng cấp dưới hoà hợp, nếu đáng thưởng thì anh cũng sẽ không keo kiệt, nhưng là chỉ cần cùng công việc nhắc lên quan hệ, anh đồng dạng cũng là một giám đốc yêu cầu nghiêm khắc, cần phải đạt được hoàn mỹ.

“Giám đốc, đây là tạp chí ngày hôm qua mới xuất bản.” Chủ nhiệm ban quan hệ xã hội báo cáo.

“Tạp chí? Kia thì làm sao?”

“Bởi vì tờ bìa của nó là liên quan đến giám đốc, tin tức nháo siêu đại.”

“Tôi?” Kê Hường Hòa nhíu mày, “Tôi ở nước Pháp, cũng không mang bạn gái, ước hội cái gì, làm sao có thể lên đầu bìa tạp chí?”

“Giám đốc, nhưng là trên tạp chí viết giám đốc cùng Hạ tiểu thư hai người ngọt ngào hẹn hò tại Pháp, còn mua nhẫn kim cương, cùng ngắm cảnh đêm lãng mạn, cũng sắp sửa kết hôn.” Chủ nhiệm ban quan hệ xã hội mơ hồ trần thuật.

“Cái gì?” Nghe vậy, anh chưa từng có kích động như vậy, còn đánh nghiêng ly cà phê trên bàn.

Không để ý cà phê chảy xuống hoes ố tài liệu trên bàn, anh chỉ nghĩ tới Thủy Dao có khả năng cũng sẽ đọc được những tin tức nói hươu nói vượn kia?!

Tất cả nhân viên đều bị anh đột nhiên tức giận làm cho sợ hãi, mọi người đều nhìn nhau dò xét, không biết nên như thế nào cho phải.

Cuối cùng, là chủ nhiệm ban quan hệ xã hội tự cho là thông minh nói: “Giám đốc, chúng tôi biết giám đốc bị chụp ảnh rất tức giận, bất quá chuyện tốt gần mà nói, kỳ thực ”

Anh ta còn chưa nói xong, Kê Hường Hòa liền nộ khí đằng đằng đánh gãy lời anh ta nói, “Lập tức đem tất cả các tạp chí có tin tức kia đều đưa sang đây, tôi muốn biết trên đó rốt cuộc nói hươu nói vượn cái gì.”

“Ách..... vâng...vâng!”

“Còn có, lập tức đặt vé chuyến máy bay gần nhất, tôi muốn về Đài Loan!”

“Nhưng là giám đốc công việc ở Pháp không phải còn tới ba ngày nữa mới có thể hoàn toàn kết thúc sao?”

Kê Hường Hòe lãnh đạm trả lời, “Anh đã nhắc tới, vậy anh liền thuận tiện mua luôn một vé máy bay đến Pháp tiếp tục công việc, đến khi dự án kết thúc mới thôi.”

Nói xong, anh trực tiếp cắt phăng chat webcam trò chuyện, lấy di động ra gọi cho Đan Thủy Dao.

Điện thoại của cô báo không liên lạc được, anh nhấn số gọi đến điện thoại trong nhà trọ của cô cũng không ai bắt máy, gọi đến Elaine thì nhân viên ở đó cũng chỉ nói bà chủ không có ở đây, không biết đi nơi nào.

Đáng chết! Cô sẽ không trốn anh chứ?!

Không được, anh nhất định phải lập tức trở về Đài Loan mới được!

Thời điểm Kê Hường Hòe vừa đi ra sân bay Đào Viên, nhìn đến tạp chí lá cải mới nhất, trên đó thậm chí ngay cả ngày tổ chức hôn lễ, địa điểm, còn có mời ai làm chứng hôn nhân linh tinh... tất cả thông tin đều bịa ra đầy đủ.

Vừa ra sân bay, anh ta lập tức đi Elaine, vừa vào cửa, anh liền có thể cảm nhận được nhân viên phục vụ nơi đó không ngừng truyền đến ánh mắt không tốt, nhưng anh không có thời gian để ý tới bọn họ, anh thăm nghĩ nhanh chóng tìm được Đan Thủy Dao, mau chóng cùng cô giải thích tin tức trên tạp chí đều là giả.

Ánh mắt cấp tốc dạo qua nhà ăn một vòng, không phát hiện người anh muốn tìm, anh bất đắc dĩ phải ăn nói khấp nép hỏi nhân viên phục vụ đang không muốn cho anh chút sắc mặt tốt chút nào.

“Cái kia, Thủy Dao.....”

“Không biết.” Anh ta còn chưa nói xong, nhân viên phục vụ liền trả lời rồi quay người chỗ khác quét dọn.

“Vậy có người nào biết.....” Anh nhìn những người khác tiếp tục hỏi.

“Không biết! Hừ!” Đồ bắt cá hai tay! Không cần cho anh ta sắc mặt tốt xem.

Đã sắp kết hôn, còn cùng chị Thủy Dao của bọn họ quần quýt không rõ, thật sự là không biết xấu hổ!

“Tôi tìm đầu bếp các anh.” Giận tái mặt, anh cũng không thích, đám nhân viên phục vụ này là có chuyện gì xảy ra?

Thời gian trước thường đến Elaine, cùng Điền Tâm tuy rằng không có nhiều trò chuyện, nhưng ít ra hẳn là sẽ không giống đám nhân viên phục vụ như vậy mặc danh kỳ diệu.

“Ách.....” Nhân viên phục vụ bị sắc mặt của anh ta làm cho dọa, không nhịn được rút lui vài bước.

Có người đi gọi Điền Tâm, cô vừa đi ra, Kê Hường Hòe lập tức vọt tới trước mặt của cô.

“Xin hãy nói cho tôi biết Thủy Dao ở nơi nào?” Anh thành khẩn nói, trong mắt bao hàm khẩn cầu.

“Tôi không biết.” Đạm dò xét anh ta liếc mắt một cái, cô lãnh đạm trả lời.

Gã đàn ông này hại cô một người phải làm công việc của hai người, vừa phải chuẩn bị thực đơn vừa phải quản lý nhà ăn, mệt đến chết người, cô nhìn thấy mặt anh ta sẽ không tức giận sao?!

“Tôi nghĩ tìm Thủy Dao đem hiểu lầm giải thích rõ ràng.” Anh nhú mày, anh cũng đắc tội với cô ta sao?

Ông trời a, rốt cuộc ai có thể nói cho anh Thủy Dao ở nơi nào?

Kê Hường Hòe xem tất cả mọi người ở đây đối với anh tản ra bầu không khí bất hảo, anh biết chính mình sẽ không thể hỏi ra được cái đáp án gì.

“Thật có lỗi, đã quấy rầy.” Vội vàng bỏ lại một câu, anh nhanh chóng bước ra khỏi tiệm ăn, hướng một cái nơi khác mà Đan Thủy Dao có khả năng đi tới.

Đan gia đại trạch, hơn nữa Đan Thủy Dao không có khả năng không biết cô ấy đi nơi nào.

Kê Hường Hòe lần đầu tiên phát hiện nguyên lai bảo vệ Đan gia nghiêm ngặt như thế, đừng nói có thể nhìn thấy Đan Thủy Dao, ngay cả cửa lớn nhà họ Đan anh cũng không có khả năng để bước vào, thậm chí ngay cả Đan Thủy Doanh anh cũng đều không thể thấy được.

Tất cả hết thấy đều là do cái tạp chí lá cải kia gây họa, hiện tại anh không chỉ tìm không thấy người con gái mình yêu, còn bị tất cả những người bảo hộ cô liệt vào danh sách cự tuyệt lui tới.

Đáng chết! Anh thật sự muốn đập đổ cái tạp chí bất quáí đưa tin mà không chịu trách nhiệm kia, tức chết người đi được, vạn nhất hại lão bà ..... ách, vợ trước của anh thực sự bỏ chạy, bọn họ chờ thất nghiệp đi!

Đứng ở ngoài cửa sắt cao ngất, Kê Hường Hòe vò rối loạn mái tóc, trong lòng quyết định: Không mở cửa thấy anh cũng không sao cả, anh liên mỗi ngày ở chỗ này chờ, nhất định sẽ đợi được đến lúc cô ấy ra khỏi cửa.

Kiên định ánh mắt nhìn tòa nhà sau cánh cổng sắt cao ngất, Kê Hường Hòe trong lòng thay chính mình tiếp thêm sức mạnh.

Đan Thủy Doanh vừa chat webcam trò chuyện cùng em gái xong, vú nuôi liền đẩy cửa phòng vào, nhỏ giọng nói: “Đại tiểu thư, người kia lại tới nữa.”

Lại tới nữa? Đan Thủy Doanh mở ra trong máy tính hình ảnh các camera ghi hình giám thị từ phòng bảo vệ, quả nhiên, nhìn đến một cái thân ảnh quen thuộc.

Xem thân ảnh bướng bỉnh không chịu rời đi kia, Đan Thủy Doanh còn có vú nuôi không nhịn được nhìn nhau thở dài, bởi vì Kê Hường Hòe đã đến đứng gác được hai tháng rồi.

Người này nghị lực thực đáng sợ, xem ra, anh ta hẳn là thật tình..... Đan Thủy Doanh vẫn là không nhịn được mềm lòng. “Vú nuôi, cho anh ta đi vào đi! Con sẽ cùng anh ta nói chuyện.”

Nguyên bản cho rằng Kê Hường Hòe chính là đến làm bộ làm dáng vài ngày, nhưng từ đó tới nay, anh ta cơ hồ là buổi sáng trời còn chưa sáng liền đến đây, giữa trưa cùng buổi tối anh ta cũng tới, luôn luôn đợi đến nửa đêm mới rời đi, bất chấp mưa gió, không gián đoạn chút nào.

Cho dù cô vốn còn có nhiều hoài nghi cùng bất mãn, nhưng sau khi nhìn thấy quyết tâm cùng kiên trì của anh ta, cô không thể không bị thuyết phục, quyết định cho anh ta một cơ hội để giải thích.

Kê Hường Hòe vẫn giống như mỗi ngày, vẫn không để ý đến mặt mũi mà đứng ở trước cổng lớn Đan gia chờ đợi.

Cổng lớn chậm rãi mở ra, nhưng là anh đã không còn xúc động đến nỗi xông lên phía trước, bởi vì anh biết kia bất quá là người làm trong Đan gia ra ngoài mà thôi.

Chính là lần này tựa hồ có điều bất đồng, người đi ra là vú nuôi chiếu cố hai vị tiểu thư Đan gia từ nhỏ, bà hướng thẳng hướng anh đi tới, Kê Hường Hòe vội vàng đứng thẳng thân mình, ánh mắt chờ mong nhìn bà.

“Kê tiên sinh, mời vào, đại tiểu thư chúng tôi nói muốn gặp mặt cậu.”

*****g

Khoảng cách lần trước nhìn thấy Kê Hường Hòe tuy không bao lâu, nhưng là bây giờ anh ta thoát nhìn lại tiêu tụy rất nhiều, Đan Thủy Doanh thở dài, khách sáo tiếp đón anh ta.

“Mời ngồi, nghe nói anh có việc tìm tôi?”

“Chị, em chỉ muốn biết Thủy Dao ở nơi nào, cầu xin chị nói cho em biết được không?” Kê Hường Hòe vội vàng hỏi.

“Uống trước chén trà đi!” Đan Thủy Doanh không có trả lời vấn đề của anh ta, cô còn tại suy tư muốn thế nào mở miệng.

“Em...” So với ngồi nói chuyện phiếm, thì anh hiện tại thật sự muốn biết được người con gái mình yêu đang ở nơi nào.

“Trong khoảng thời gian này, dường như lễ nghi cùng dáng vẻ kêu ngạo của cậu cũng không thấy?” Ý cô nhìn thoáng qua trang phục nhún nhúm trên người anh ta nói.

Trước đây, anh ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ trên người mình xuất hiện một chút không hoàn mỹ nào, nhưng mà hiện tại..... anh ta lại thờ ơ đối với hỗn độn trên người mình, điều này thay đổi là vì Thủy Dao sao?

Kê Hường Hòe cắn răng bắt buộc chính mình ngoan ngoãn ngồi ổn định uống xong chén trà kia, nhìn Đan Thủy Doanh.

“Cậu có biết vì sao Thủy Dao rời đi không?”

“Em biết, đều là do các tạp chí bắt quái kia nói hươu nói vượn, sau khi em biết được tin đó, lập tức từ Pháp trở về muốn cùng Thủy Dao giải thích rõ ràng, nhưng thế nào cũng tìm không thấy cô ấy.” Anh vội vã trả lời.

“Nó không chịu gặp cậu, bài báo kia chỉ là nguyên nhân thứ nhất.” Đan Thủy Doanh dừng một chút, “Trước đó, Thủy Dao cũng đã có suy nghĩ muốn cùng cậu chia tay.”

Kê Hường Hòe bị chịu đả kích ngẩn người, lập tức truy vấn nguyên nhân, “Vì sao?”

Cô hỏi lại anh ta, “Vì sao chính cậu không biết sao? Cậu cho rằng Thủy Dao là gì của cậu? là đối tượng an ủi lẫn nhau? Bạn bè? Vẫn là tình nhân? Cậu đối với Thủy Dao cho tới bây giờ chưa nói rõ ràng quá lẫn nhau quan hệ, cậu cho rằng nó sẽ không vì thế cảm thấy bất an sao?”

Anh vội vàng giải thích, “Chị, em chưa từng có đem Thủy Dao làm đối tượng chơi đùa, có lẽ ngay từ đầu em không biết tình cảm của mình, nhưng là em dám nói, từ thời khắc lần đầu gặp gỡ Thủy Dao, em liền thật sâu yêu cô ấy, thậm chí trong một năm ly hôn, em cũng chưa từng quên cô ấy.”

“Lần đầu tiên gặp phải liền yêu sao?” Đan Thủy Doanh mày liễu giận dữ, “Cậu yêu là cái kia liệu mình giả trang cho phù hợp với yêu cầu của cậu - danh môn thực nữ Đan Thủy Dao sao? Nếu là như vậy mà nói, vậy mời cậu trở về đi!”

Anh lắc đầu, “Em yêu phải chính là Thủy Dao, danh môn thực nữ Đan Thủy Dao trước đây em cũng thích, hiện tại Đan Thủy Dao không chút nào làm ra vẻ, chân chính là chính mình em cũng thích, mặc kệ là người nào, chỉ cần là hết thấy của Thủy Dao, với em mà nói đều là đáng yêu.”

Đan Thủy Doanh cũng không dễ dàng bị thuyết phục như vậy.

“Cậu nói cậu yêu nó, như vậy, vì sao trên tạp chí sẽ xuất hiện bài báo kia?” Cô châm chọc hỏi. “Cái gọi là không có lửa làm sao có khói, cậu cùng vị Hạ tiểu thư kia bị chụp ảnh cũng là sự thật.”

“Bài báo kia căn bản chính là nói hươu nói vượn!” Nghĩ tới bài báo nói hươu nói vượn kia, Kê Hường Hòe liền không nhịn được tức giận.

“Không sai, ngày đó Âu Dung có tới tìm em, nhưng em cùng cô ta đã nói rõ ràng, em chỉ là mời cô ta giúp em một việc, theo giúp em đi chọn lựa nhẫn kim cương, bởi vì em muốn cầu hôn Thủy Dao, em chỉ mua một vật phẩm trang sức cô ta thích cho cô ta để làm tạ lễ mà thôi, ở tại cùng một khách sạn không sai, nhưng em với cô ta căn bản ở hai phòng khác nhau!

“Còn ảnh chụp, em với cô ta ngay cả nắm tay đều không có, em cũng không hiểu vì sao, phóng viên lại biên câu chuyện như vậy lợi hại, viết giống như em ở Paris vượt qua một đêm cỡ nào lãng mạn.”

Đan Thủy Doanh nghe được mấu chốt vấn đề, “Cậu nói cậu muốn cầu hôn Thủy Dao?”

“Không sai.” Kê Hường Hòe theo trong túi lấy ra hộp nhung luôn ở bên người không rời, mở ra hộp lộ ra chiếc nhẫn kim cương. “Đây là nhẫn em dự tính một lần nữa hướng Thủy Dao cầu hôn, không nghĩ tới.....” Anh đã đánh mất vợ trước, còn bị mang ác danh là tên bắt cả hai tay.

Đan Thủy Doanh rốt cục yên tâm, xác định cặp vợ chồng đã ly hôn này đối lẫn nhau đều còn có tình cảm.

“Được rồi! Tôi nói cho cậu biết Thủy Dao đang ở đâu.” Cô lộ ra nhàn nhạt mỉm cười, xem anh ta một mặt biểu cảm vui sướng. “Nó hiện tại ở cùng với bố mẹ tôi tại Mỹ.”

“Cám ơn chị!” Kê Hường Hòe mừng như điên nói lời cảm tạ.

“Đúng rồi, tôi còn có chuyện muốn nói cho cậu, Thủy Dao mang thai.”

Bất quá, tin tức này tựa hồ làm cho người chuẩn bị làm ba ba rất rung động, Kê Hường Hòe thế nhưng ngồi ngốc thất thần, không nói ra lời nào.

A! Có thể nhìn đến quý công tử nổi tiếng trong xã giao xuất hiện loại biểu cảm si ngốc này coi như là thật may mắn nha! Cô không nhận được che miệng cười trộm.

Có thể làm cô đều đã làm, kế tiếp bọn họ sẽ phát triển thế nào, phải nhờ vào chính bọn họ.

10. Chương 10

Nước Mĩ

Đan Thủy Dao ôm gối ôm, trong tay bưng một ly nước trái cây, hai mắt vô thần nhìn ngoài cửa sổ.

Vợ chồng Đan gia xem bộ dáng con gái không có sức sống như vậy, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn nhau lắc đầu.

Hai tháng trước, con gái đột nhiên chạy đến nước Mĩ, quăng ra một tin tức chấn động: “Con mang thai, cho con ở tại chỗ này sinh con.” Hai bọn họ làm cha mẹ hoàn toàn ngây ngốc, muốn tức giận nó thế nhưng lại hoang đường mang thai một đứa nhỏ, nhưng cho dù tức giận thế nào cũng không thể đem nó đuổi ra ngoài, đứa con này a, thật không biết muốn cho bọn họ lo lắng tới khi nào a.

Con gái đến nước Mĩ cũng được hai tháng rồi, bọn họ cũng cảm nhận được nó trở nên không giống với bình thường.

Nó bình thường hoạt bát hiếu động, nếu không có việc gì thì tại sao chạy đến đây, lúc nào hai mắt cũng vô thần nhìn về phương xa.

Vô luận bọn họ như thế nào hỏi nó đã xảy ra chuyện gì, nó không nói chính là không nói, mỗi ngày tinh thần sa sút ngồi lì ở trong phòng, làm cho cha mẹ như bọn họ thập phần đau lòng.

Bà rốt cục không nhìn nổi nữa, bước đến lấy đi ly nước trái cây trong tay con gái, bắt buộc con gái đối mặt mình.

“Thủy Dao, con nên ra ngoài đi dạo, không nên lúc nào cũng làm ỉ trong nhà.”

Đan Thủy Dao trên mặt tái nhợt, ánh mắt có vẻ trống rỗng, cô liếc mắt nhìn, không hiểu hỏi: “Vì sao?”

Cô hiện tại nơi nào cũng không muốn đi, cũng không muốn đứng dậy, cô thầm nghĩ tìm một địa phương yên tĩnh, cố gắng xoa dịu đau đớn trong lòng mình.

Bà Đan cẩn thận kéo con gái, “Con xem, con trừ ra ngoài khám thai ra, cả ngày chính là không nhúc nhích, cứ ở lì trong phòng, bác sĩ không phải nói rõ muốn con vận động nhiều một chút sao? Con hiện tại là đem lời nói của bác sĩ coi như gió thoảng bên tai sao?”

“Con không có.....” Đan Thủy Dao mấp máy cánh môi, nhỏ giọng phản bác.

“Còn không có?” Bà Đan không nhìn nổi nữa lắc đầu, “Cả ngày làm ỉ ở trong này, cái gì cũng đều không quan tâm, chẳng lẽ con không muốn đi ra ngoài giúp cực kỳ mua chút gì đó hay sao?”

Cô nghi hoặc nhìn chằm chằm mẹ mình, “Muốn mua cái gì?”

Cô đối với việc dạo phố vốn không có gì hứng thú, lần đầu tiên làm mẹ, cô cũng căn bản là không biết cần mua cái gì.

Bà Đan lôi kéo cô đứng dậy, thay cô mặc áo khoác vào rồi ra lệnh, “Mặc kệ là con muốn mua quần áo bầu cho chính mình, hay là mua đồ cho cục cưng, tóm lại hôm nay mặt trời chưa lặn thì không được phép trở về nhà.”

“Mẹ.....”

“Mẹ với ba con còn có hẹn không thể từ chối được, nếu không mẹ liền tự mình áp giải con đi, bắt quá con cũng đã lớn như vậy rồi, đi dạo phố một mình cũng không thành vấn đề đi?!” Bà phân phó lái xe, “William, hãy chiều cổ tiểu thư cho tốt.”

Lái xe gật đầu, đi lấy xe chạy đến cửa lớn, rồi mở cửa xe ra chờ cô lên xe.

Đan Thủy Dao vô lực nhìn qua mẹ mình, lại nhìn người da đen lái xe, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ mà lên xe.

Aiz ~ cô chính là muốn một địa phương an tĩnh, một người chữa thương, yêu cầu như vậy rất khó sao?

*****

Lái xe dừng xe lại, Đan Thủy Dao xuống xe, một người bắt đầu đi dạo phố.

Nhưng cô không thể nghĩ là, cô thế nhưng sẽ ở tại Mỹ gặp Hạ Ấu Dung, mà cô ta còn cùng một người đàn ông tóc vàng dường như thật thân mật.

Cô ta không phải là cùng Kê Hường Hòe sắp kết hôn sao? Người đàn ông tóc vàng kia là ai?

Không để ý chính mình bụng bầu bốn năm tháng, cô vội vàng đi theo sau hai người bọn họ, vào đến một nhà hàng, khi người đàn ông tóc vàng đó đi toilet, cô bước đến gần Hạ Ấu Dung.

“Cô hẳn là Hạ Ấu Dung tiểu thư đi?”

“Đúng vậy, cô là Đan tiểu thư đi? Có chuyện gì sao?” Hạ Ấu Dung nhận ra cô hỏi.

Cô ta biết mình sao? Đan Thủy Dao trong đầu thầm nghĩ, bất quá, hiện tại không phải là thời điểm truy cứu chuyện này.

“Cô..... cô làm sao có thể như vậy?” Đan Thủy Dao bất mãn chỉ trích nói: “Cô không phải sắp sửa cùng Kê Hường Hòe kết hôn sao? Làm sao có thể ở nước Mỹ cùng người đàn ông khác thân mật như vậy?”

“Kết hôn?” Hạ Ấu Dung kinh ngạc nhìn cô, “Đan tiểu thư, cô không phải là hiểu lầm cái gì chứ? Tôi không có ý muốn cùng Hường Hòe kết hôn a!”

“Hiểu lầm? Hai tháng trước tạp chí đều đã nói, cô cùng anh ta hai người thân mật ở tại cùng một khách sạn, còn đi cửa hàng trang sức chọn nhẫn, không phải là chuẩn bị kết hôn sao?” Vốn cho rằng chính mình đã học được không thêm để ý, nhưng mà lời vừa ra khỏi miệng, vẫn là khó nén ghen tị.

“A? Ở Pháp bị chụp ảnh?” Hạ Ấu Dung có chút giật mình, sau hôm đó cô từ Pháp trực tiếp bay đến Mỹ, căn bản là không biết cái tin tức bất quá này.

“Không sai.” Mọi người đều biết đến việc bọn họ sắp sửa kết hôn, cô ta bắt cả hai tay như vậy, vạn nhất lại bị truyền thông chụp hình rồi tung ra thì làm sao bây giờ? Cô ta sao có thể làm như thế này!

Tuy rằng cô ta hiện tại cùng Kê Hường Hòe không có vấn đề gì, nhưng không có nghĩa là cô ta sẽ che giấu được ánh mắt dư luận.

“Đúng là tôi đi đến Pháp, nhưng là tôi không có khả năng cùng Hường Hòe kết hôn, bởi vì anh ta chỉ muốn tôi giúp anh ta chọn lựa nhẫn, đối tượng mà anh ta muốn cầu hôn là một người khác.” Hạ Ấu Dung cười giải thích.

Cô cũng là lúc đó mới biết được thì ra Kê Hường Hòe cũng có thời điểm sẽ đối với con mắt lựa chọn của bản thân mình lại không tin tưởng đến như thế! Xem ra anh ta hẳn là thực sự thực yêu cô ấy, mới có thể do dự như vậy đi!

“Một người khác?” Đan Thủy Dao há to miệng, không thể tin được hô nhỏ.

“Người kia chính là cô.” Hạ Ấu Dung cũng không có ý định trêu đùa cô, trực tiếp tuyên bố đáp án. “Cô thực sự rất hạnh phúc, anh ta nói cho tôi biết hôn nhân lúc trước gây cho cô ám ảnh không tốt để nhớ lại, cho nên lần này anh nhất định phải chú ý từng cái chi tiết nhỏ, cho cô lại lần nữa đáp ứng gả cho anh ta.” Thuạt lại những lời này, cô vẫn là cảm thấy thật sâu cảm động.

Cái gì..... Cái.... gì? Đối tượng mà anh ta muốn cầu hôn là cô sao? Cho nên thật sự anh không lừa gạt cô? Vậy rốt cuộc hai tháng này cô đau lòng thì tính là vì cái gì a?

Sau khi rời nhà hàng, Đan Thủy Dao mờ mịt đi ở trên đường, theo bản năng đi theo đám đông lên một chiếc xe bus, ngồi dựa vào cửa sổ, trong lòng suy nghĩ lung tung.

Anh không có lừa gạt cô! Thậm chí anh hẳn là thích cô đi! Bằng không cũng sẽ không có ý định muốn cầu hôn cô?

Chính là, nếu như vậy thì sẽ không còn vấn đề sao? Cô đột nhiên đưa tay lên xoa xoa bụng mình.

Hơn một năm trước cô với anh không phải là vì yêu nhau nên mới kết hôn sao? Nhưng rốt cuộc cô với anh cũng không thể vượt qua sóng gió trong hôn nhân, cuối cùng rơi vào kết cục ly hôn.

Mà lần này cô có đứa nhỏ, cô muốn lo lắng không chỉ có chính cô, còn muốn thay đứa nhỏ suy nghĩ.

Cuộc sống hôn nhân, không phải là chỉ cần có tình yêu là có thể chung sống với nhau đơn giản như vậy.

Trong lòng cô không ngừng bàng hoàng, đối với tình yêu, cô thiếu đi hồn nhiên, có hơn vài phần lo lắng, làm cho cô do dự, không dám yêu quá lớn mật.

Đột nhiên, tài xế phanh xe khẩn cấp, làm cho hành khách trên xe bus đều giật nảy mình.

Đan Thủy Dao cả người nhào lên phía trước, cô theo phản xạ vội vàng che chở bụng.

Hoàn hảo hữu kinh vô hiểm, cô chậm rãi nhẹ nhàng thở ra, thấy cửa xe bus mở ra, sau đó một bóng người hẳn là sẽ không xuất hiện tại nơi này đi lên xe bus, nhanh chóng đi đến trước mắt cô.

Cô quả thực không thể tin được đây là sự thật, xoa xoa mắt, hình ảnh của anh như trước tồn tại trước mắt cô.

Cô không nhận được thấp giọng gọi ra cái tên mà cô ngày đêm tưởng niệm, “Hương Hòe.....”

Kê Hương Hòe bằng tốc độ nhanh nhất đi đến nước Mỹ, đầu tiên anh gọi điện thoại đến Đan gia, người làm ở Đan gia nói cho anh biết Thủy Dao đã đi dạo phố, nhưng anh không thể cứ ngồi chờ đợi như thế, cho nên quyết định trước đi vào nội thành tìm xem, nếu vận khí tốt có lẽ có thể tìm được người.

Ôm hy vọng, anh cứ chạy lang thang nhìn ngó xung quanh trên đường, đi vào mỗi cửa hàng có khả năng Đan Thủy Dao sẽ ở bên trong xem xét.

Biện pháp tìm kiếm như vậy chẳng khác gì là mò kim đáy bể, ngay lúc anh muốn buông tha cho cách tìm này, thì lúc vô tình ngửa đầu xem chiếc xe bus đang dần dần chạy qua trước mắt, phát hiện được cô đang dựa vào cửa sổ, một mặt trầm tư.

Bất chấp trên chân đang mang là giày da, cũng không quản ánh mắt hoài nghi của người đi đường, anh chạy đuổi theo chiếc xe bus đó, may mắn là xe bus đó ngừng lại do đèn đỏ, anh thở hổn hển đuổi theo, nhìn thấy xe bus lại chuẩn bị chạy đi, dưới tình thế cấp bách anh không kịp suy nghĩ liền xông lên trước đầu xe đang hai tay ra chặn nó lại, làm cho lái xe đột ngột thắng gấp dừng xe lại.

Xe bus dừng lại, anh gõ mạnh vào cửa xe muốn lái xe mở cửa, sau khi cửa mở ra anh vội vàng xông lên xe, rốt cục cũng nhìn thấy được cô gái làm cho anh điên cuồng tìm kiếm hai tháng qua.

“Hương Hòe.....” Đan Thủy Dao không thể tin gọi tên của anh.

“Chết tiệt! Em làm sao có thể không nói tiếng nào liền đột nhiên biến mất như vậy!” Anh tức giận rống to, rồi nhanh chóng gắt gao đem cô ôm lấy.

“Em ” Cô còn kinh ngạc chưa khôi phục tinh thần lại, không biết nên xử lý như thế nào cho tốt.

“Anh muốn nói cho em biết, em hiểu lầm anh cùng Ấu Dung, bài báo kia căn bản là viết không đúng sự thật, cố tình thêm bớt mọi chuyện, anh dám thề, anh thực sự cái gì cũng đều không có làm.” Anh lời thề son sắt giải thích.

“Trong lòng anh chỉ có em, mặc kệ em là người như thế nào, anh cũng chỉ đều thích một mình em, em không thích tham dự yến hội, anh có thể không đi mà ở nhà cùng em, em thích tự do, anh cũng sẽ không hạn chế em, bởi vì anh biết anh thích chính là em, mặc kệ em là bộ dáng gì đi nữa, cái gì cá tính, anh đều thích em!”

Đan Thủy Dao cảm động rất muốn khóc, nguyên lai được người mình thích chấp nhận mình vô điều kiện như vậy thật sự rất hạnh phúc.

Như vậy, cô chỉ còn lại có một vấn đề cuối cùng.

“Hương Hòe..... Em biết, em biết bài báo kia viết đều là không đúng sự thật, nhưng là.....” Cô chậm rãi đẩy anh ra, làm cho anh hơi hơi run sợ trong lòng, anh hoang mang nhìn cô, nhưng cô lại chỉ nói: “Em mang thai.”

Cô rất sợ cô sẽ nhìn thấy anh nhú mày không kiên nhẫn, thậm chí là chán ghét, nhưng là tất cả đều không có, anh chính là ôn nhu xoa bụng của cô, khoe môi bỗng nở nụ cười.

“Anh biết.”

Cô thực kinh ngạc, “Này đại biểu cho thấy mấy tháng sau, sẽ có một đứa nhỏ hội nháo âm ỉ xuất hiện trong cuộc sống của chúng ta, anh không phải chán ghét con nít sao, không phải là không muốn có con sao?”

“Không sai, anh là chán ghét trẻ con, cho rằng tất cả bọn chúng đều là tiểu ác ma.” Anh thành thật thừa nhận.

Lời của anh làm cho lòng Đan Thủy Dao phát lạnh, hốc mắt đỏ lên, ả chẳng chừa khóc.

“Nhưng là, con của chúng ta là thiên sứ, là ông trời cho chúng ta bảo bối.”

“Sao?”

Kê Hương Hòe ôn nhu nắm lấy tay cô, “Anh chán ghét trẻ con, nhưng là nếu là do em sinh ra, anh liền yêu thích.”

“Nhưng là, chúng ta phía trước chính là bởi vì chuyện đứa nhỏ mà ly hôn, em sợ, cho dù chúng ta lại yêu nhau, sau khi có đứa nhỏ, lại bắt đầu mỗi ngày tranh cãi, có lẽ anh sẽ buông tha cho em mà đi tìm người con gái khác..... Nếu việc này lại đến một lần nữa, em thực sự sẽ không chịu nổi.....” Loại cuộc sống lo lắng đề phòng này, chỉ tưởng tượng thôi cô đã cảm thấy đáng sợ.

Ôm chặt cô, anh trù mến lên tiếng dỗ cô: “Sẽ không, loại sự tình này sẽ không phát sinh.”

Anh không nghĩ tới, bóng ma này, thế nhưng lại làm cho cô sợ hãi cùng bất an như thế.

“Thủy Dao, tha thứ cho anh được không?”

Từ trong lòng anh, cô ngẩng đầu lên, cô không hiểu hỏi: “Tha thứ anh cái gì?”

Tha thứ lúc trước anh đối với em tạo thành thương tổn, là anh không biết cách duy trì hôn nhân, anh thậm chí còn không có cố gắng thay đổi mình, cứ nhất quyết lấy tiêu chuẩn cuộc sống của chính mình đến yêu cầu đòi hỏi em phải trở thành như thế, cũng không hiểu cách quan tâm đến em, cho tới bây giờ cũng không lưu ý tâm tình của em, làm cho em chỉ có thể lựa chọn bi thương rời đi.” Ngón tay anh nhẹ lau đi nước mắt đang chảy xuống của cô.

“Những chuyện kia đều là quá khứ rồi.....” Cô nha nha nói.

“Còn chưa có đi qua.” Anh ôn nhu nhìn cô, “Còn chưa có đi qua, bằng không em sẽ không sợ hãi như vậy, sợ hãi cực cùng ra đời sẽ làm cho tình yêu của chúng ta tan vỡ, sợ hãi chúng ta bởi vì cực cùng mà sẽ lại rời nhau.”

Anh chân thành nhìn cô. “Tha thứ anh được không?”

“Em tha thứ anh..... Em tha thứ anh.....” Ôm chặt lấy anh, Đan Thủy Dao không ngừng nói.

Kỳ thực đâu có cái gì nguyên nhân khiến không thể tha thứ đâu? Cô chính là muốn một cái cam đoan, cam đoan bọn họ tình yêu sẽ không giống như lần trước giống phù dung sớm nở tối tàn, lưu lại cũng chỉ là đau lòng mà thôi.

“Như vậy, nếu đã tha thứ cho anh...”

Vậy... Đan Thủy Dao tiểu thư, có nguyện ý một lần nữa lại đồng ý lấy anh làm chồng hay không?” Anh chân thành quỳ xuống, từ trong túi lấy ra nhẫn kim cương cầu hôn cô.

“Xin tha thứ anh lần này không có cách nào thực hiện kế hoạch lãng mạn cầu hôn, bởi vì anh thật sự rất muốn nhanh chóng đem em lại lấy về nhà.” Anh chờ đáp án của cô, “Em nguyện ý lại gả cho anh không? vợ trước của anh?”

Xem vẻ mặt anh nghiêm túc, Đan Thủy Dao không nhịn được nín khóc mỉm cười, “Một lần nữa gả cho anh, em có cái gì lợi ích đây?”

“Em có thể có được một nhà thiết kế thời trang ưu tú nhất, còn có một nhà tạo stylist ưu việt nhất, đương nhiên, em còn có thể có được một cái siêu cấp lớn lò sưởi, buổi tối có thể ở trên giường tùy ý em muốn làm gì thì làm.” Anh cười đẩy mạnh tiêu thụ chính mình, cuối cùng còn không quên vớt cho cô một cái mớ ám mỉm cười.

Anh cũng không quên khi gặp lại, ở trên giường cô có bao nhiêu nhiệt tình chủ động.

“A! Nghe qua thật sự là cái đề nghị không tệ.” Cô tiếp nhận nhẫn kim cương trên tay anh, đổ mắt nhìn anh, “Kê tiên sinh, anh không ngại lại thay em đem nhẫn vào chứ?”

“Anh thập phần hân hạnh.” Anh thay cô đem chiếc nhẫn xinh đẹp đeo vào tay cô, nhiệt liệt hôn lên đôi môi đỏ mọng mềm mại của cô.

Tất cả hành khách trên xe bus kể cả lái xe, tuy rằng không hiểu hai người phương đông này đang nói cái gì, nhưng nhìn biểu cảm cùng hành động của hai người cũng có thể đoán được bọn họ đang nói gì, nhìn thấy kết quả ngọt ngào này, không nhịn được tuôn ra tràn vỡ tay chúc mừng.

Gắt gao nắm chặt hai tay không muốn lại tách ra, cô cùng anh đều biết, lần này bọn họ hai người hội tiếp tục nắm tay nhau dài lâu, thẳng đến già.

Kết thúc

Một vị nam phóng viên đang ngồi ở trong phòng làm việc của Kê Hướng Hòe, khóe mắt không ngừng run rẩy, hẳn thật sự không biết có phải hay không hai mắt của mình bị trúng gió nên nhìn lầm rồi.

Được xưng xā giao quý công tử Kê Hướng Hòe thế nhưng lại đang giúp một đứa nhỏ thay tã lót, thậm chí còn cẩn thận giúp cô bé xoa phần hương khắp người, còn dỗ cô bé: “Bảo bối, thoa phần hương có vẻ thoải mái đúng hay không?”

Vị này một thời gian trước lại tái hôn, mệnh danh là kim đồng trong giới thiết kế, hiện đang mặc một thân tây trang cao nhấ thế nhưng lại đang bọc tã cho con nít, chuyện này thực sự làm cho người ta..... rất muốn thử dài!

“Ách..... Kê tiên sinh, có thể bắt đầu phỏng vấn được không?” Chờ người nào đó rút cục đem con gái bảo bối đặt vào giường trẻ con bên cạnh, phóng viên cuối cùng cũng có cơ hội mở miệng.

“Ừm! Đương nhiên có thể, mời bắt đầu đi.”

Chính là trong giường tiểu thiên sứ tựa hồ không thích bị cha thân ái vắng vẻ, giẫy dụa đem tay nhỏ bé muốn cha chú ý đến cô, Kê Hướng Hòe cũng không nỡ để bảo bối như thế, đành ôm lấy bảo bối không an phận này, vội vàng trấn an cô, bộ dáng mười phần nhu mầu chân chính, phóng viên kia nhìn thấy cảm lại sắp rớt xuống đất.

Phóng viên bắt buộc chính mình hồi phục tinh thần lại, nhanh chóng lấy lại vẻ chuyên nghiệp của mình, vội đưa ra câu hỏi: “Gần đây, có tin đồn cho rằng Kê tiên sinh sắp sửa cho ra mắt bộ sưu tập dành cho trẻ em, xin ngài cho biết đây có phải là sự thật không ạ?”

Kê Hường Hòe thỏa mãn nở nụ cười, cũng không thèm liếc nhìn phóng viên, một mực chỉ coi chừng bảo bối trong tay, “Tôi gần nhất chính xác là đang có kế hoạch tung ra bộ sưu tập dành cho trẻ em, nguyên nhân đương nhiên là vì bảo bối đang ở trong lòng tôi, tôi hy vọng bảo bối sẽ mặc quần áo do tôi thiết kế mà lớn lên.”

Đột nhiên, bảo bối bỗng nức nở lên một tiếng, Kê Hường Hòe lập tức giống cái vú em siêu cấp, liền lục tìm trong ba lô bên cạnh chỗ ngồi lấy ra bình thủy, rồi lại lấy ra bình sữa, sau đó lại trưng bình qua nước sôi để làm sạch, rồi mới pha sữa, thử độ nóng xem đã vừa, rồi mới đưa vào miệng bảo bối đang vung tay trong lòng. (từ trưng bình : mình không biết diễn tả sao .Ai biết thì giúp mình thay đổi từ ngữ chút nhé .Cám ơn rất nhiều ^^)

Mắt của vị phóng viên nào đó lại muốn rớt xuống đất, sau khi phục hồi tinh thần lại liền suy một ra ba, tiếp tục phỏng vấn, “Ý của Kê tiên sinh là tương lai còn có khả năng thiết kế trang phục danh cho thiếu nữ?”

“Không sai.” Kê Hường Hòe một bên trả lời, một bên vỗ vỗ sau lưng bảo bối giúp bảo bối thuận khí.

Phóng viên lại bất quá nói: “Kê tiên sinh, mọi người đều biết rằng ngài trước kia kỳ thực là không thích trẻ nhỏ, hiện tại lại biến thành bộ dáng yêu thương ái nữ như vậy, chuyển biến thế này thật sự thực to lớn a!”

Kê Hường Hòe cười cười đáp lại, “Tôi chỉ có thể nói người là sẽ có thể thay đổi, thời khắc tiểu thiên sứ này sinh ra liền triệt để bắt lấy được tâm của tôi, thay vì việc nói tôi biến thành một vú em siêu cấp, thì không bằng nói tôi là đang ở chiều cổ ‘Tiểu tình nhân’ của tôi có vẻ thỏa đáng hơn.”

Phóng viên cũng lộ ra tươi cười, lấy ra máy ảnh hỏi, “Tôi có thể chụp Kê tiên sinh một tấm ảnh được không?”

“Được.” Kê Hường Hòe vuốt lại quần áo trên người của bảo bối, mỉm cười nhìn vào ống kính máy ảnh.

“Tách” Máy ảnh nháy mắt bắt giữ hoàn mỹ hình ảnh, phóng viên thực vừa lòng gật gật đầu.

Khi tạp chí kia ra mắt, Kê Hường Hòe buồn cười xem thật to tiêu đề: “Người đàn ông tốt! Quý hoàng tử trong giới thiết kế cũng có thể biến thành siêu cấp vú em”, trên tờ bìa là ảnh anh đang dỗ cục cưng ngủ.

Người đàn ông tốt? là mình sao? Có lẽ cái này phải đi hỏi “Đại”, “Tiểu” tình nhân của anh thì mới biết được rốt cuộc anh có phải hay không như vậy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-truoc-doi-nhu-soi>